

TAKÁTS SÁNDOR

A
RÉGI MAGYARORSZÁG
JÓKEDVE

BUDAPEST
ATHENAEUM IRODALMI ÉS NYOMDAI R.-T. KIADÁS
1921

I.

A régi levelek humora.

A csendes és a jóízű humor a magyar néplélektől elválaszthatatlan. Vele születik ez, s vele marad jó és balsorsában. A paraszti szegénységben csak úgy megtaláljuk, mint az úri renden. Nemzeti kincsünk ez, melyből minden magyar nyelven szóló ember örökölt valamit, ki többet, ki kevesebbet. A mi népünk szokása, hogy a szónak *sóval és borssal* adja meg a módját, mert szerinte ez az élet igazi fűszer-száma, csak ezzel vigadhat akkor is, mikor igazában sír; ezzel gondolhat a derűre akkor is, mikor sötétség borul rája.

Balítélet alá senki ne vegye, ha állítjuk, hogy a magyar humor olyan nemzeti sajátosságunk, olyan eredeti vonásunk, melyet hasonló formában semmiféle népnél meg nem találunk. *A magyar igazában a szív embere.* A szív érzéseinek a hullámozása teremt benne azt az érzületet, amit a sírva vigad a magyar és a borúra derű mondások oly találóan kifejeznek. S mi az igazi magyar humor, ha nem ez? Kedvre perdül, nevet a lelke és sír a szíve egyszerre. Mintha csak zuhogó esőben a napsugár járna boszorkánytáncot a szivárványos égen.

A magyar a humorra való hajlandóságot őseitől móríngöltta. Ki nem tudná, milyen for-
 télyos a népünk, mennyi hamis praktikát for-
 gat a fejében? Bizony nem mondunk újat, ha
 állítjuk, hogy ő kigyelme szereti a tréfát s
 folyton azon incselkedik, mi okot vethessen a
 szomszédjához a maga megnevettetésére. Azt
 is tudjuk, hogy búsultában bolondságot mível-
 get, s ha a kedve haragra fordul, indulatos,
 mint a puskapor s bezzeg van ilyenkor kelet-
 jük a szegény szenteknek! Mikor bajba kerül,
 a felhőket fohászkozással ritkán szaporítja;
 inkább ide-oda kapálózik, mint az imes vízbe
 esett ember. S ha tanáccsal nem telik a tüssző,
 szántogatni a cigány lován sem röstel, jól
 tudván, hogy nem, szénásszekér a szó, tehát
 könnyű megfordítania. Szóval, az élet minden
 körülményében keresve-keresi az ellentéteket.
 A darazsat piszkálja, bár tudja, hogy csíp; de
 ha az mást megszúrt, kiszedi a fulánkot. Lel-
 kesedésében az egekig emeli az alacsonyot, de
 haragjában sárba tiporja a fenségést is.

Bár a humorra való hajlandóság a ma-
 gyarnak veleszületett tulajdonsága, mégsem
 minden időben nyilatkozik az egyformán. Van-
 nak bizonyos időszakok, melyekben a humor
 módfölött nekiindul, s viszont olyan idők is
 akadnak, amikor minden kedv elül, minden
 tréfa elhallgat. Nekünk magyaroknak mind-
 két fajta időből bőven kijutott.

Ha egy-egy század írott emlékeit végig-
 lapozgatjuk, magunktól rájövünk, melyik kor
 kedvez legjobban a magyar humornak. Mi azt
 találjuk, hogy *minél erősebb, minél magyarabb*
a nemzeti közszellem, annál jobban virul a ha-
zai humor. Tudjuk, hogy legnemzetibb száza-

dunk a tizenhatodik század. Ha e kor kiadatlan leveleinek a tízezeit végiglapozzuk, meggyőződünk, hogy ez a század a magyar humornak aranykora. Nem is csoda! Mozgalmas, élénk, tüzes, változatos és minden ízében magyar világ járta akkor nálunk. A török meghódította ugyan országunkat de a nemzeti nyelvünk és a szokásunk meg a törököt hódította meg. Aki egyik nap ellenségünk, másnap inárbárátunk. Akinek ma kitesszük a rokkáját, holnap már a házunkban füstölög. Ma örömtől megfogyott a népünk, holnap már diadal-mámorban úszik. A gyász és az öröm, a bánat és a vígság, a remény és a kétségbeesés, a komolyság és a tréfa naponként egymást üzi. Mintha csak az ellentétek örökös harca szállott volna e földre, minden nap váltogatva hozza a jót és a rosszat, a vígságost és a szomorút.

Ilyen korban az embernek, akarva vagy nem akarva, a humorra kell adnia magát. Akinek a muzsika szól, a táncra készen kell állnia. És a mi jámbor eleink erre készen állottak. Csak elő kell szedegetnünk a leveleiket, hogy lássuk, minő kedv járta a szívüket. A maguk szava nyit nekünk ajtót, kijön rajta a kedvük.

A tizenhatodik század kiadatlan levelei tágas mezőt adnak annak, aki a hamisítatlan magyar humor virágait gyűjtögeti. Seregével szedegetheti ő itt jámbor eleinknek tréfás mondasait, amik a közmondások erejével hatnak. A magyar humor minden fajából annyi példát gyűjthet, hogy a szeme nem a siralom, hanem a nevetés miatt nedvesedik meg. Az embereket a maguk valóságában láthatja; szemmel nézheti, mint indul meg rajtuk a lehetetlen bolondság, mint kelepcélkednek, mint

eresztik meg a nyelvüket, ha a borból többet szívtak magukba; a házasemberek módjára mint veszekednek, milyen kusztonnal mennek egymásra. A sok között szinte nehéz lévén a választás, csak úgy találomra adunk itt egyet-kettőt.

Azt mondják, hogy a magyar szépen tud temetni. A tizenhatodik században Európa-szerte azt hangoztatták, hogyha *magyar tud leg-szebben meghalni...* S úgy is volt. A vitézek a zöldbe borult mezőkön keresték a hozzájuk méltó ellenfelet s bátran szembenéztek a halállal. Szébb s dicsőbb temetőt a csatatérnél nem ismertek. S nemcsak bátran, de *vígan* mentek a halálos veszedelembe. Tudjuk, hogy Mohács mellett a mieink előre látták veszedelmüket, s mégis humorizáltak. A tizenhatodik századi végbeliek is így tettek. Egész sereg levélben írják, hogy ők *vígan* akarnak meghalni. S ha módját ejthették, így is haltak meg.

A *vígan* való meghalást azok is megkívánták, akik távol a csatamezőktől, puha ágyban várták a halált. Gutaütött emberekről írják a tizenhatodik században, hogy csobolyóval hordatják az ágyukhoz a bort és a jóféle káposztás húst. A haldokló győri püspökről írja Szentgyörgyi Gábor uram 1565-ben: „nem haladhat messze halála; mert igen eltölt immár minden teste az nagy nedvességgel. *Vízi betegség vagon rajta. Mind éjjel, mind nappal igen issza a bort.*”¹ Hogy ökigyelme a bort nem orvossággul itta, mondanunk sem kell. Hiszen a vízi-betegségről már akkor is tudták, hogy nem tűri a sok boritalt.

¹ Országos Levéltár. Nadasy-levolezesok,

Szalay János pozsonyi gróf is azt tartotta, hogy többet ér neki a búcsúpohárhoz nyúlnia, mint az utolsó kenetkez. Azért írta 1543-ban E nem éppen szent igéket: „Hogy nem mint morgó paphoz gyónnám, inkább akarok gyónatlan meghalnom.” E jó emberekről is bizonyára elmondották, hogy kiszorultok az egek országából. Mivel e világon csak borokat kóstoltak, az örökkévalóságban hiába fohászodnak egy csöpp vízért.

Tudott dolog, hogy jámbor eleinkben akkor sem romlott meg a magyar humor, mikor Bécsbe kellett menniök. Ezt a bécsi utat a hódoltság korában még az sem szívesen tette meg, aki az udvar szemében nem volt túske. Egész sereg levélben olvassuk, hogy Bécsben levő uraink nem szívesen nyomták ott a pádi-mentumot s alig várták, hogy megszabaduljanak onnét. Így állván a dolog, gondolhatjuk, hogy minő kedvvel mentek Bécsbe! Hiszen tudták, hogy *a nagy emberek kedve igen nyúl hátán jár*. Tudták, hogy akit vendégül hívnak Bécsbe, igen gyakran fogva tartják ott. Mikor Báthory István uramat hívták Bécsbe, felövezte magát az útra. Azonban mikor egy mérföldre ment volna Ecsedtől, kérdé az embereit: „Jön-e utánam Ecsed vára?” Mikoron pedig hallá, hogy Ecsed nem jönne utána, imígyen szolt: „Ha Ecsed el nem menne vélem, nem megyek Bécsbe!” S otthon maradt.

Nem Báthory volt az egyetlen, aki így cselekedett! Senki sem akarta, hogy régi magyar mondás szerint az udvar *„Móré László daljára fogja”*.

Nem sokkal a halála előtt Balassa Bálint (a költő) is fentjárt Bécsben. A királynak

ajánlta fel szolgálatát. Bizony sok kemény szót kellett ott felvennie. Hazajövéen, lókupec-kedéssel igyekezett a sorsán lendítgetnie. „Csigává kell lennem, — írja — hátamon leszen házam. Az mely jámbor csigát kíván, bár ne kapálja az szőlők tövét érte, hanem egyék én bennem ezután.”¹

Kávásy Job uram írta 1576-ban ezt a bölcs mondást: „Az Isten nemcsak arra teremtette az vizet, hogy mossanak vele, hanem etiam propter bibendum.” (Azaz ivásra is.)

De vajmi kevesen voltak kortársai, között, akik e szép mondást megszívték. Bizony bort s nem vizet ittak. Még pedig a kelleténél többet is. Nádasdy Tamásnak derék udvarmestere, a „vitéz Tally Bernát is lelke mélyéből utálta volt a vizet Őkigyelme 1551-ben írja a gazdájának, hogy a lova megsántult. Már pedig — úgymond — „az mely lónak három lába vagon, azon nem szoktak hadakozni...” „Azt tudtam, — írja tovább — hogy az tiszthez képest ne legyen szabad részegeskedni! de ím értem, hogy kegyelmed szabadságot adott reá, kit én kegyelmednek megiszolálok. Ugyanis míg részegeskedtem valu, minden marhám szaporodik vala. De mióta elhagyám az részegeséget, azúta mind fogyni, kezde és veszni.”

Úgy látszik, hogy Bernát uram nagyon is sűrűn éldegélt a gazdája engedelmevel, mert Bolday Tóbiás föl jelenté őt részegeskedése miatt a nádorispánnak. Erre Bernát gazda így írt volt a nádorispánnak: „Kérem nagyságodat, parancsolná meg Bolday Tóbiásnak, hogy nagyságod előtt ne szólna reám; hanem ha mi

¹ Körmendi levéltár. Missiles, 1593.

dolga vagyon énvelem, magamnak mondja meg. Bizony ha ifjúságában megszokta volna is az eféle dolgot, hogy nagyságodnak megmondaná, az nagy jámbor szolgálai közül házánál vagy szállásán ki mint eszik vagy iszik, immár vénségében el kellene hagynia. Jobb volna ha az fertőbéli tyúkokra viselne gondot, miképpen az jég alól kifoghatná, kiből mind nagyságodnak, mind magának haszna lehetne, hogy sem mint énreám visel gondot; mert bizony az énreám való gondviselésben nem sok haszna vagyon.”

Ezután megírja Bernát uram, hogy miatta már otthon sem mer enni és inni. Pedig Bolday Tóbiás a minap is úgy leitta magát, hogy lábán sem állhatott, sem nem nézhetett, hanem, az asztalnál elaludt... „Az pórokkal — írja tovább — addig iszik, hogy kocsiira vetik s úgy viszik haza, mint egy Kadácsy Antalt. Én pedig kegyelmes uram soha nem ittam az pórokkal, hanem mikor ittam, vagy házamnál, vagy szálláson uraim emberekkel és nagyságod nagy jámbor szolgálival ittam. Ha Bécsbe megyek, oly helyre szállok, hogy Bolday Tóbiás meg nem cirkál és meg nem talál.”¹

Vitézlő Ganzer György is alighanem sokat emelgette a poharat, A levelei, amiket bor ittában irogatott, ugyancsak meg vannak rakva tréfákkal. Sajnos, az ő tréfáiban tüske is akad, még pedig elég. Egy ízben Vérhas Jánosnak, Batthyány Áclánii gróf főpecérjenek (percnek is mondták akkor) írván, levelét imígyen kezdte: „Köszönetem után verjen meg téged

¹ Országos Levéltár. Nádasdy-levelezések. 1560 Dec, 10, Sárvár.

ama iszonyú nagy bakbúz; üzzön meg a félő nyúl, kukucsáljon oldaladból három fán bűdös babul. Nem tudom, mint viseled magadat az akasztófán... hogy semmit nem írsz?... Kérlek édes perc uram, jöjj fel Grécbe (Grazba), házasodjál itt fent meg. Szép kecskemátkát szerzek, három szarvút, hosszú farkút, őzlábút, lóserényűt” stb.¹

Az embereket a tizenhatodik században csak arra a formára ütötték, amire manapság. Az árnyékuk is csak olyan volt, mint jómagunké. E tekintetben még a szentéletű egyházi férfiak sem tettek kivételt. Nekik is megvoltak a maguk hibái. A jól táplált kanonokok például a tizenhatodik században is szerették a szakácsnék jeles főztjét. Az 1559. évben történt, hogy Nádasdy Kristóf uram hadba indulván, a soproni és a győri kanonokok házába is küldött néhány kvártélyos huszárt. A püspök azonban kiköttette onnét a vitézek lovait, mire Nádasdy¹ Kristóf uram imígyen panaszkodott a nádorispánnak: „Bizony inkább illenék az pisepek uram hivataljához, ha az győri és sopronyi káptalanból köttetnéje ki az papokkal az főzőjüket”.²

A vitéz Orosztoni Péter uram 1566-ban szintén jól megmosta a papok fejét, írván róluk: „Zrínyi szolgái olyanok, mint az szeni-

¹ Körmendi levéltár. Missiles, 1654. „Az nemes, hátra vitézlhő sth. Verbas Jánosnak, az tekintetes és nagyságos gróf Batthyány Ádám főpecérjének, nékem jóakaró kocámnak... Kránicország főkapitányának adassék — a bakszar.”

² Ugyanő írja 1554-ben Kanizsay Orsikának: „Ha az kegyelmed nagy torkú bérese velem járt volna, hogy kegyelmedtől elindultam, bizony volt volna mit hovajcstráni mellettem.” (Orsz, Levéltár. Nádasdy-levelezések)

fényvesztő papok, azkik néha árvizet támasztanak, néha isméglen, mikoron akarják, elvesztik. Ezek is, mikoron akarják, hadat támasztanak, de isméglen, mihelyen akarják, azontúl elszállítják”.

Tudott dolog, hogy jámbor eleink a gyűléseken már a XVI. században is alaposan összeszólalkoztak. Zrínyi Györgynek íródeákja: Debreczeni György uramnak a mondása szerint „*tál, kalán sem lehet zördületlen, sokkal inkább nem lehet ember egymásnak való vetés nélkül*”.¹ Ezt a bölcs mondást a régi gyűlésekre nagyon is alkalmazhatjuk; mert biz azokon gyakran megesett, hogy a nem tetsző szónokot egyszerűen kihajították. Ez az eset kétszer is megesett Joó Balázs uramon. Ügy látszik, hogy ökigyelme már megszokta a kidobást; mert Nádasdy Kristóf ezt írja róla: „Ezt ő, amint látom, annyira megszokta, hogyha ezután *eb-rúdon vetik ki is*, semmit ő abban nem tud szégyenleni”.²

Lehet, hogy Joó Balázs a szászokkal tartott, akik régente azt szokták mondani: „Csapj arcul még egyszer, hadd haragudjam meg”.

Tudott dolog, hogy az adta-terem tette nálunk már a hódoltság korában is nagyon járta. A káéromkodás úgy elterjedt volt, hogy alig versenyezhetett más nép velünk. Ha a magyar ember megharagudott, bizony még a császárt is megkurafiazta. Azok a jámbor törökök, akik elismerkedtek s barátságot kötöttek a mieinkkel, nemcsak a magyar táncot és a táncolási kedvet tanulták el tőlük, hanem a káéromkodás

¹ Körmendi levéltár. Missiles, 1579,

² 1569, Nádasdy levelezések.

tudományát, is. Krusith János, a nagyhírű korponai kapitány, 1565-ben Petheő Jánoshoz küldé Komáromba Juzref csauszt, aki követség dolgában fáradozott. Mivel Petheő semmi utasítást sem kapott a csausz továbbítására, a szegény török jó ideig Komáromban ragadt. Itt aztán annyira elbúsulta magát, hogy bűvában majd felakasztotta magát. „Bizony — írja Petheő Krusitlmak — *elég visszaváló misét mond kegyelmed után*, hogy kihoztad és itt hagyta rajtunk.”

Eszerint Juzref csausz alaposan értette már a magyar káromkodás cifra igéit!

Törökről lévén szó, megemlítjük, hogy 1621-ben a lengyelek jól elverték a török sereget. A vezérbasa aztán hazánkba jött és Szigetvárott betegséget színlelt. Azaz, hogy akkori szóval éljünk, cigánybetegség bántotta őt. Ezért írta róla Ákosházi Sárkány István: „Nem tudom, ha csak az cigánybetegség bántja-e? Én inkább hiszem, az mint értegetem, hogy az lengyelországi purgáció csapta el a hasát.”¹

A régi magyar humor legkedvesebb emlékei közé kell soroznunk azokat a szép magyar leveleket, amiket Nádasdy Tamás és felesége: Kanizsay Orsika váltottak egymással. A nádorispán levelei már aláírásukkal is mosolyt keltenek. Majd minden levelét másképp és másképp írja alá. Érdekesek például az ilyenek: „az te villámkovácsod”, „az te ősz kányád”, „az te herélt basád” stb. Ha a leveleit lapozgatjuk, szinte magunk előtt látjuk az örökké

¹ Kőrmendi levéltár. Missiles, 1621. A lengyelországi purgáción az ottani vereséget kell értenünk,

vidám nádorispán mosolygó képét. A rosszkedv még akkor sem tudott rajta erőt venni, mikor az orvosok metélgették a sebjeit. Mindig jóízűen és tréfásan irogat. A feleségekülde túlérett spárgára például egyik levelében ezt a megjegyzést írta; „nem különben kezdnek az papok tüle járni, mint az Kanizsai László vénasszonya az Ladom italjától.” Mikor nádorispánná lett, kedves hangon írja a feleségének: elvárja tőle, hogy úgy fogadja, mint a nádorispánt szokás. S a felesége vidáman feleli neki: „Úgy fogadom, mint én édes nádorispán uramat. De jól meglássa nádorispán uram is, mint jön haza, mert nyilván kevély nádorispánné asszonyra talál! Továbbá (a nádorispánság) négy tisztinek egyike elég énnekem és az kunbíróságot kívánom; mert tudja kegyelmed, hogy én nem iszom bort. Az doktor ugyan azt mondja, hogy nem jó nádorispánné-asszonynak. vizet innya; azért mégis jü valami bóza az bírságon s nem halok szomjjal meg ... Továbbá azt, írhatom kegyelmednek, az kevély nádorispánné felől, hogy viselő szoknyája egy sincs.” Nádasdy Tamásnak az udvarmestere Taby Bernát volt. Hűségesebb, megbízhatóbb embert s kitűnőbb lovast nála keresve sem találhatott volna. Azonban Taby Bernát mód nélkül szeretete a bort s borittában elhatalmasodott rajta a bolondság. Egy ily bolond órájában aztán azt írta Nádasdy Kristófnak, hogy elhagyja Tamás urat s feleszű urat keres magának. Nádasdy Tamás aztán ilyen választ adott néki: „Ebből is kiismerhetni, hogy az bolondság napról napra nevedik rajtad, nem hogy csendesednék. Nádasdy Kristófnak azt írod, hogy fél eszén való urat keressz. De én azt tanács-

lom, hogy idén (t. i. idején) elmenj, hogy jobban reád ne érjen az bolondság. És ha találsz aféle fél eszén való urat, siess rajta venni, míg eszibe nem veszi, hogy bolond vagy; mert ha halogatod és azonközbe eszébe veszi, hogy nem vagy otthon, kárba fogsz maradni.”¹

A tanácsadó mindig több volt, mint a követő. Az okosabbnál okosabb mondásokat seregével találjuk a régi levelekben, de hogy valaki megfogadta volna, arról már nem esik szó. Batthyány Ferenc bán, hallván, hogy unokaöccse, bár magának is alig van, másoknak ígér jószágot, imígyen inti őt: „Hallottad-e egy régi példában, hogyha az egér nem bújhatik lukába, köt tőkét farkára!” ... „Azt mondod — írja ugyanő 1548-ban — hogy nem fától lettél, hanem atyádtól, anyádtól. Bizony énnékem csodának tetszik.” — Ugyanez a Batthyány bán, aki a bécsi bornak a szagát ki nem állhatta, erősen kikel a magyar ifjak ellen, akik külföldön verik el a pénzüket. Az 1551. évben az illetén ifjakról írja a nádorispánnak: „De azt kegyelmed vélheti, mint jönnek haza; mert ki lovát, ki egyéb marháját adja el és franciáihoz haza. Azért nem kellene oly igen sokat költeni Bécsbe.”

Batthyány Ferenc Nádasdynéval is vidáman levelezgetvén, gyakran megtréfálta őt. Mikor például Nádasdy Tamás Fráter György püspöknél járt, ezzel ijesztette meg a szegény asszonyt: Fráter Györgynek sok felesége van, csak gyorsan egyikét reá veti az kegyelmed urára! (1551.)

¹ Orsz. Levéltár. Nádasdy-levelezések. Újvár, 1551 augusztus 24,

Batthyány Ferencnek a felesége is szerette a tréfát. Olykor — ha kedve támadt — leveleivel nem kis tréfát indíta. Mikor a nádorispán rossz üzletet akart véle kötni, komolyan írta volt: nekem kicsiny fejem vagy, sokáig kell gondolkoznom. Mikor Nádasdy tréfásan azt írta a jó asszonynak, hogy kicsúfolja a vén embe-
reket, imígyen vágott vissza: „Miénk volna az panasz; mert mi vagyunk aggok. Míg ifjak valánk, mi sem gondoltunk sokat ruhával; mert az ifjú ember anélkül is elég szép. Ím! ha mi meghalunk, hát nagyságod mind az én urammal egyetemben egy-egy ispanyol leányt vesztek, hogy kiknek ruházat jókra tízszer többet kell költönötök, hogy nem most ránk költötök. Azokat csak ruházni sem győzitek.” (1555 május 31.)

Vidám humor szólal hozzánk Országh Magdolna leveleiből. Egy alkalommal a kertjére büszke Batthyány Kristófnak azt írta, hogy a kertje zsidókoporsó szabású volna. Haragnéven vévén ezt Batthyány, Magdolna asszony így mentegette magát: „koporsó szabású töltéseket látván ott, azt hittem, valami rác szent fekszik ottan és hogy búcsú mián vagy. Sokszor megkerültem, azt vélvén, sok esztendeig tart a búcsú. Hányassa el kigyelmed; mert bizony nem nőnek meg ott a barackfák.” (1553.)

Ismeretes dolog, hogy a XVI. században nálunk a leánykérés és a menyegzőhívás erre alkalmas bizottemberek, vagyis inkább legények útján történt. Ha a leányzó formás és sokatigérő volt, a kérő gyakran ott ragadt s megbízója helyett magának szerezte meg a leányt. Az igazi kérő természetesen azt kívánta neki, hogy Ámán ablakára akasszák szellőz-

tetni. Így állván a dolog, a kérők nagy hálával tartoznak Mérey Mihály ítélőmester uramnak, aki 1554-ben ezt a jó tanácsot írta nekik: „Leányos embert és nősző legényt nem kell menyegzőszerzésre küldeni, mert az legény gyakorta magának szerzi azt, akire kéri. Akinek pedig leánya vagyon, annak is gondját viseli.” Manapság ezt úgy szokták mondani, hogy ebre nem kell a hájat bízni.

Jó tanácsot ad a házasulóknak Dersffy Ferenc uram is, írván Batthyány Boldizsárnak imígyen: „Addig válogat a sok szép leányok között, hogy végtére oly aggra talál, azki száján tartja, hogy ott ne járjon, az hol ő maga a karná.”

Már a XVI. században is keservesen panaszkodnak a mieink a nagy német adó miatt.¹ Az adókon kívül az udvar a gazdagabb urakat megkörményékeztén, még kölcsönökkel is igyekezett az erszényükön eret vágni. Ilyen ügyben írta volt Batthyány Ferenc az özvegy nádorispánnénak: „Ha szembe leszünk, megmondja kegyelmed, miért oly fősvény. Jól tudom én az miliom forintot nem akarja kegyelmed bocsátani, kit az németek mondják, hogy kegyelmednél vagyon. És mindaddig fősvénynek fogják mondani, míg ki nem adja kegyelmed.” (1564 szeptember 13.)

Révay Mihály uram írja egyik levelében e sorokat: „Jó ország volt az szegény Magyarország! Mind népe s földje jobb volt Lengyel-

¹ A német katonaságról írja Batthyány, hogy mindent elvesznek s mindent fölesznek. „Csakhogy az embert meg nem ölik, de mindent: ugyan megmivelnek, mint az török,” (1566)

országánál. Semmit nem vártunk mi magyarok Lengyelországból. Ha bort az országból nem adtunk volna nekik, pane pivával (t. i. sörrel) kellett bizonyítaniok a jezsuiták mondását, hogy a sör alávaló ital.” (1576.)

Jámbor eleink — amint tudjuk — azt tartották, hogy egy-két pohár borban sok vidám, tréfa lakik. Éppen ezért nem egy-két, hanem sok pohár bort ittak. Aztán, ha jól vetett asztalnál a bor felett mulattak, bohóságot bohóságra halmoztak. És emelgették a köszönő poharakat és ittak a jó fejedelmek egészségére. Tapolcsányi Mihály is ezt cselekedte Gadolius urammal s miután torkig itták magukat, búcsúvértlen ott hagyták a borgazdát: Nádasdy Ferencet. Másnap aztán így mentegette magát Tapolcsányi „Az jó fejedelmek egészségéért addig ivánk, hogy bizony énnéköm az ablak és az vártornya mind kettőznek vala és az híd is, hogy kimondom, úgy tetszett, hogy mind megyen alattam. Gadolius uramat az szálláson úgy találtam, hogy az philosophiát az szegre tette és azi kérdezi, hogy mikor és miképpen jött ki ő az várból.” (1582.)

Az ilyen mulatságokon, nagyon gyakran megesett, hogy a palackpecérek nagyobb káromlással megeresztvén nyelvöket, egymásra támadtanak. De hogy miképpen kívánták egymás címerébe a pozsonyi akasztófát, arról jobb hallgatnunk! Itt is teljesült a régi magyar példabeszéd: „Azminemű jónapadása kegyelmedtől vagyon, ha veszi, olyan istenfogadját magának tulajdonítsa.”

A mulatozást a kornyadozás követte. Mert régi és arany-igazság az: „Mikor kedvetek tartja, annyit isztok, amennyit akartok. Ha

pedig megbetegültök a bortól, annyit kell szenvednetek, amennyit nem akartok.”

Ám igen rövid ideig tartott, míg a borivók a bort meg sem merték bűzleni! S ha ki nem cégerezték őket, vagy valami galibába nem estek, újra kezdték a mulatságot, azt tartván, hogy a jókedv az embernek gyakorta egészséget szerez. Aminthogy úgy is van.

Tudott dolog, hogy nálunk a töröknél is több bajt és keserőséget okozott a beszállásolt császári katonaság. Bizony ahova e hadinép a lábát tette, ott nem maradt semmi sem. Hiába rakta a szegény ember kévegabonáját kalangyába, elvitték azt a katonák. Sőt azt sem hagyták ott, ami még lábon állott. Gondolhatjuk, a szegénység minő nagy bódulásban volt emiatt! Vitnyédy uram írta volt egyik levelében a beszállásolt császári katonaságról: „Gonosz lapos tetvek azok, s ha befeküsznek az vármegye ködmönében, nehezen pörzsölik ki.”

Ezernyi és ezernyi panasz ment Bécsbe e katonaság rablásai miatt. Olykor vizsgálatot is indítottak, de ennek eredménye sohasem volt. A bécsi kommisszáriusok mindig büntetlenek találták vitézlő fiaikat. Így aztán csak a mieink nyöghették keservesen: *„az róka náthája nincsen rajtunk, hogy ne éreznénk az latorságnak becstelen bűzít.”*

Eszterházy Miklósnak, a nagy nádorispánnak temérdek levele hever még kiadatlanul. E levelekben sok-sok elfeledett példabeszédet s vidám magyar mondást talál hatunk. Ha országos gondok nem bántották őt, vidáman levelezgetett ismerőseivel. Mikor például Batthyányné Miklós napja előtt megszerwszte őt s ajándékot is küldött neki, nagy

jókedvvel felelte neki: „Kegyelmed szintén úgy cselekszik, mint aki *kötve hiszi komját!* még szent Miklós napját el nem értük s immár pedig kegyelmed megkötött. Kedvesen vesszük ezt az megelőzést.”¹

A derék Pálffy Pál nádorispánnak ismert mondása volt ez: „Az francúzok azt tartják, az ki egyszer megcsal, vigye el az ördög; ha másodszor, engemet is; ha harmadszor, mindkettőnket ujabban.”

Abban az időben, mikor Thököly Imre fejedelem pénzt veretett a nevére, Széchenyi György érsek meg akarván őt kissé tépázni, imígyen írt róla Batthyány Kristófnak: „Thököly úr pedig immár ízelítvén az szép falatot és neki örülvén, hogy immár pénzt vertek nevére, nem örömet bocsátaná ki torkából; de általakadt rajta s nem nyelheti el azt az zsíros falatot, minthogy mindenünnen odalázadott az török.”²

¹ Körmendi levéltár. Missiles, 1636.

² U. o. 1682 október 13.

II. Bejczy uram mókái.

A rég letúnt idők egyik legszebb hagyatéka az alispáni tisztség. Sok-sok század jeles fiai minden ízében magyar méltósággá, nemzeti életünk csobogó kútforrásává tették az alispáni hivatalt. Tekintélyt szereztek neki; a magyarság mentsvárává tették, melynek falain meg tört minden idegen befolyás, minden alkoi mányellenes támadás. Nemzeti történetünk i' ényes alakjai imígyen az alispáni, széknek el törölhetetlen nimbuszt szereztek. S ez a nimbusz tovább fog élni magánál a tisztségnél is, amint hogy tovább él a zöld. borostyán a múlt idői romjain.

Bizony bővesen akadnak alispánjaink, akik talpig emberek voltak. Nem egy közülök az igazi magyar jellemnek és a hamisítatlan magyar egyéniségnek tiszta tüköré lehetne. Talál-éppen ennek köszönhetjük, hogy az alispán nálunk típusá lett; olyan típusá, melyben v magyar jellemnek legszebb vonásai élnek. Neu a hatalom, hanem a magyar szív, a magyar érzés és az emberség szerezte meg alispánjaink nak azt a becsülést, melyet a paraszti szegénység és az úri rend egyaránt tanúsított irántuk

minden időben. Talán az egyetlen magyar tiszt-ség ez, mely mindenkor népszerű volt s amely tekintélyéből sohasem veszített, mert nem a félelem, hanem a tisztelet és a közbecsülés volt a méltóságának a fundamentuma.

Mindez nem megy csodaszámba. Hiszen tudjuk, hogy az alispáni székbe régi hív szolgákat, tősgyökeres, ágasbogas familiák érdemes fiait ültették, akik híven szerették nemzetük szent ügyét s azért szenvedni is készek voltak. Az ilyenekről előre tudták, hogy nem rőffel és iccével mérik a törvényt. Tudták, hogy az inséges időben törődnek a néppel, s ha büntetnek is néha, igazságosan teszik azt. A szerető embertől vett sebek pedig mindig kedvesebbek, mint a gyűlölőnek csókjai.

Irodalmunk s politikai történetünk sok jeles alispánunk életére és működésére vetett már világot. Azonban a rég letűnt századokban kevés olyan alispánunk akad, akinek viselt dolgairól és jelleméről részletesebben szólhatnánk. A legtöbbjéről ugyanis alig maradt ránk írott emlék. De az alábbi adatok kétségtelenül hirdetik, hogy a XVI. században is akadtak nálunk népüket szerető, munkás és lelkes alispánok, akik békeességben és hadas időben egyaránt helytállottak magukért. Ilyen volt például nemzetes Bejczy Gergely uram is, Vas vármegyének alispánja. Egész sereg bizalmas levele maradt ránk a XVI. századból.¹ S e levelek teljes világot vetnek az ő gondolkozására, jellemére és ismereteire. Törvénytudó, kitűnő tollú, prókator-i fogásokban vándorlott ember volt öki-

¹ Az itt felhasznált levelek mindannyija a Batthyány hercegek körmendi levéltárában vannak.

gyelme, akinek tanácsával legnagyobb családaink éltek. A Zrínyiek, a Nádasdyak, a Batthyányak stb. ügyesbajos dolgait ő forgatta, pöreiket dűlőre ő vitte. Akik sóhajtották a segítséget, azoknak ingyen is szolgálatjukra volt; mert mindéig azon igyekezett, hogy a szegények jót mondjanak reá. A tisztségeken sohasem kapott; amit az életben elért, erővel vetették a nyakába. Nyílt, szókimondó ember volt s a szíve mindig egy nyomon járt a nyelvvel. Szép okossággal áldotta őt meg az Isten, de legfőbb kincse mégis az ő örökké vidám kedőlyhangulata volt. Ez a vidámság aranyozta be az életét; ezzel derítette föl a földi bajoktól zaklatott ismerőseit is. S ez a víg kedve, ez a derűs humora soha nem hagyta őt el. Ha az ínség nyomta, akkor is incselkedett; ha reájött a pénztelenség, ha ösztövériil állt a sorsa, akkor is tréfára fogta a dolgot s nagy vidáman enyelgett. Még a betegség sem bírta kedvét elrontani, akkor is tréfálkozott, mikor a lelkét készítgeté a mennyország felé.

Bejczy Gergely először mint Vas megye di catora (rovója) szerepel. Ő vetette ki a rovásnak vagy ravatalnak nevezett adót. Mivel az adókietés és az adószedés már a XVI. században is népszerűtlen foglalkozás volt, bármilyen emberséges ember lett légyen is Bejczy uram, az urakkal többször meggyűlt a baja. De há< ő keveset törődött az urak szélpál írásával s a fősvények morgásával. Sőt azon incselkedett, hogy minél több okot vethessen hozzájuk a zúgolódásra. Csak a szegénységet igyekezett támogatni. Az ügyefogyottak javára sohasem ki mélte fáradságát. *Ki védelmezze a jobbáffyokat, — írja — ha én nem védelmezem?*

Az urak haragja miatt könnyen vigasztalta magát. „Régi proverbiumban olvastam, — írja 1568-ban — ha valamely ebet agyon akarnak verni, dühödt nevét költik. Igaz, rajtam telik az proverbium.” „Már mindenki haragszik rám” — írja Batthyány Boldizsárnak.

— „Attul félek, hogyha odamegyek, nagyságod is kész rám haragudni. De valahogy kegyelmet kell nyernem az többinél, hogy ha nagyságod is haragudni fog, legyen hova bizodalmam. Régi proverbiumban hallottam, hogy az, ki féltébe meghal, fi...l harangoznak neki. Tízezer téglát, négy pest (kemencze) meszet adjon kegyelmed. Egy tornyot rakatok, abba rakatom magamat, ott senki sem bánthat...” „Szerdán ott leszek nagyságodnál, de ilyen conditióval, hogy *salvus conductust* (menedéklevelet) adjon kegyelmed énnékem, hogy se hult, se úton, se útfélen, se erdön, se mezőn ne bántson. Ha ez levelet megadja, odaviszem az szegény testemet mind lélekkel egyetemben.”

Mivel Batthyány tréfásan agg ebnek nevezte Bejczy uramat, ökigyelme szintén tréfásan felelé fentebbi levelében: „Csodálom én kegyelmedet, hogy császár ő felsége rovójának ezt meri mondani. Eféle vén embert agg ebnek ne mondj, mert apád vagyok! Egy csöpp szénám sincs, — folytatja — nyolc barmom holt meg a nagy kövérségnek miatta, hogy a szalmán koplalt!”¹

Amint e tréfás sorokból is láthatjuk,

¹ Már ebben az időben is járta az a bit, hogy lia Medárd napján esik, negyven napig el nem áll az eső. Bejczy uram ezt is tréfásan (hajdúbeszéd módjára) írja meg Batthyáynak: „*Sanctus Medardus permerdavit se nunc 40 dies postquam minxerat*” etc. (1575 június 8.)

Bejczy uram, nem volt haragtartó. Hamar megbékült mindenkivel s egymás után írogatja ismerőseinek a vidáinabbnál-vidámabb leveleket. Fogas ebnek való a csontrágás, — mondogatá igen okosan — ő bizony nem törődik azokkal, akik szarkamódra ugrándoznak a beszédjükben.

Benső barátság fűzvéen őt a kor leginiveltebb főúrához, Batthyány Boldizsárhoz, számtalan levelet vált vele. S minden levelében tud valami tréfás, vidám dologgal előállni. Az 1569. év július 31-én például jelenti Batthyánynak, hogy kezes lett érette. „Nagyságod — írja tréfásan — csak itt is annyival adós, kiért kezes lettem, hogy minden marhájával sem éri meg nagyságod. Ha nagyságod hatszáz téglát küldene és négy stertin meszet, az én házam megkészülne és őt antikvitást adnék az kanna födéltre. Ha pedig meg nem küldi nagyságod, meg nem készül az én házam s pápai átkommal megátkozlak érte. Az két herbáriumot is megküldtem nagyságodnak. Úgy adtam nagyságodnak, hogyha elvész, Rohonczt foglalom el érte.”

Lovat vásárolván Batthyánytól, száz locsos tallért ígért a hitvány lóért. „Adjon Isten — írja — oly szívet kigyelmednek hozzám, hogy ideadja a hwat, különben gyalog kell jánom.”

Pici kis házacskája volt Bejczy uramnak Szombathelyen, de ő igen nagyra tartotta azt. „Ma jövék meg — írja — az én erős váramhői. *Jól lakúnk, csak éhei nem hálánk*” Volt neki. Rohonc mellett birtoka is. Az 1570. évben aratás idején itt szorgoskodott s innét írta Batthyánynak: „Ha olyan nagy úr volnék, mint kigyelmed, nemhogy Rohoncra jönnék

asztagrakni, hanem jégből csináltatnék egy tornyot, oszt abban lakdogálnám jó bort. Immár most hogy szegény legény vagyok, mind tudóimet, májamat általf ütötte a nagy hévség. Mint egy prusz (?) csuka, csak olyan vagyok. Ez sok kaszálás, aratás kivonta immár minden erőmet. Örömet mentem volna kegyelmedhez, de lovaim mind tisztán elfáradtak. Ím küldtem kegyelmednek smaragdot, topázt, ezüstöt, aranyat. Egy rétem vagyon, azon találtuk; de ehhez én semmit nem értek. Dinnyét örömet küldhetnek, de tudom, hogy elég vagyon kegyelmednek. Én örömet küldök mind dinnyét, mind uborkát, csak hogy kaszást küldjön kegyelmed érte.”

Ugyanez év december o-án a nádorispán nétől jöven meg, menyegzőre kellett volna Batthyányval mennie. Azonban nem volt menyegzői ruhája. Tehát arra kérte Batthyány Boldizsárt, adná el neki a boldogult Batthyány Kristóf bársony supicáját és nyest subáját. „Én is hadd öltöznék fel, — írja — mint az tarvarjú, ki sok madártul kért volt tollat s végre ki-ki mind elveszi az ő tollát s meztelen marad.”

Az 1571. évben bölc tanácsokat írt Bejezy uram Batthyány Boldizsárnak. „Ifjú — írja a többi között — nagy sok gondod vagyon, időnap előtt elaggasztolod magadat. Az leányok sem: fognak szeretni, ha megaggasz. Az urasággal osztozzunk meg s kevesebb gondja leszen kegyelmednek. Olyan hamar meg nem agg kegyelmed, ha megosztozzunk.”

Hát Batthyány bizony nem osztotta meg vele hatalmas birtokait. De küldött neki egy pár karmazsin csizmát. „Egy csizmát hoztak, —

feleli a küldeményre Bejczy — nem tudom, ha kegyelmed nekem küldte-e s hogy ehhen menjek el kegyelmeddel. De a fekete ruhához fekete csizma illenék ám!”

Az 1572. évben Bejczy uramnak a megyéje vitézeivel hadba kellett mennie. Jókedve ekkor sem hagyta őt cserben. Vidáman írja Batthyáynak: „A hadakozástól igen félek; mert nincsen lovam. Ha lovam volna, örömet együtt halnék meg kigyelmeddel. Hiszem, nem hagy ló nélkül kigyelmed.”¹

„Nagyon kéne a beata pecunia (ebanyázta pénz)” — írja más alkalommal. Ő azt hitte, hogy Batthyány kérés nélkül is megsegíti szükségében, „ím, — írja — látom, hogy Ördög Mátyásként bízzál, bízzál, de keveset.”

Az 1573. évben Bejczy uramnak az okta-
valis törvényre Eperjesre kellett mennie. Se-
hogya sem tetszett neki ez a pátria s alig várta,
hogy ismét szülőföldén lehessen. Kérve kéri
Batthyányt, hogy oltalmazza magára hagyatott
feleségét. „A mi földünk — írja Eperjesről —
jobb ennél, tejjel-mézzel folyó. Itt minden
drága; 60—70 forint egy hitvány gebe. Csak
már mehetnék békével haza, ha az bal lábamat
itt felejténém, sem jönnék érette vissza!”

Szerencsésen hazajővén, megint hadba kel-
lett indulnia. „Magamnak — írja ez alkalom-
mal Batthyáynak — itt kell meghalnom, de
feleségemet és gyermekimet oda küldenem ke-
gyelmedhez.”

¹ Egy másik levelében írja: „Én azt hittem, hogy az hitvány fosos lovat száz locsos talléron ideadja kegyelmed... Adjon Isten oly szivet kegyelmednek hozzám, hogy ideadja az lovat, különben gyalog kell jánom.”

Hát a hadban nem halt meg ökigyelme. Visszajött s tovább is rőtta a megyéjét. Nagyon emberségesen tehetette ezt, mert a legnépszerűlenebb foglalkozás neki nagy népszerűséget szerzett. Az 1574. évben már az egész megye őt kívánta alispánjának. „Én — írja Batthyánnak — *elégge eszkuzálom magamat, de az vármegye azt akarja, hogy én legyek előttük*”

Bejczy uramnak e kijelentése meg egyéb tettei világosan mutatják, hogy ökigyelme igen szerény ember volt. Mikor 1575-ben ismét a török ellen kellett indulnia, mint egyszerű közember vonult az ellenség ellen. „Nem úgy megyek, — írja — mint viceispán, sem úgy nem megyek, mint hadnagy, hanem úgy, mint egy házhely-nemes ember.”

A hadas idők miatt akkor az alispáni hivatal temérdek dologgal járt. S hozzá még Vas megyébe német katonaságot szállásoltak be, mely a bevett szokás szerint mód nélkül nyúzta a szegénységet. Bejczy uramnak tehát sem éjjele, sem nappala nem volt. Gyönyörűek azok a levelei, miket ekkor a szegény magyar nép érdekében írt. „Tennünk kell valamit a szegénység érdekében” — írja. „Újvárt is megaknám éléssel, csak érthetném, szegény magyaroknak miben vagyon dolgok.” Hívséges maga forgolódásával eleget vesződött, hogy a német fegyveresek a szegénység jószágában ne praktikáihassanak. Írt az uraknak s Bécsbe is fölment; szóval mindent megtett a nép érdekében. Nem csoda aztán, hogy az egész megye az ő szaván és tanácsán járt.

A hadakozás és az erőltetett munka igen aláásta az egészséget. Gyakran betegeskedett. De jókedvét akkor sem vesztette el. Hamar

vidult s a bokros gondok feledtették baját. „Úgy vagyon az dolgom, — írja tréfásan mint az tündér vitéznek. Egy nap együtt, másnap másutt... Én azt hittem, hogy elveszett volt az purgatórium. De én most onnadjd jüttem. A Bonaventura azt írja, hogy Szent Ferencz megtörte volt, mikor megholt. De még ugyan vagyon az szikrájába; alig szaladék ki belőle!”

Történt 1575-ben, hogy Bejczy uram egyik szolgáját megverték volt s a pörösök őt fogták bírónvá. Ez alkalommal írta volt a többi között: „Sárkány Bernátként örömetst jámbor volnék, ha az szomszédok jámborak volnának. De az ember soha oly jó nem lehet, ha gonosz szomszédja vagyon, hogy gonoszszá nem köll lennie.”

Lakodalomra híván őt Batthyány, azt feleli neki, hogy régente négy levéllel hittak az embert menyegzőre. Akit csak kétszer hittanak, az el sem ment. „Azért, — írja — e féle hívásra nem mutatja az én méltóságom, hogy elmenjek.” Kigyelmed költekezik, az én házamnál meg nincsen répa, lencse, borsó, káposzta.

Bizalmas barátságban állván Batthyányval, többször küld neki ajándékot. Viszont ő is kér tőle egyet-mást. Egyik alkalommal, február havában halat kért Batthyány Boldizsártól. Ez azt felelte, hogy majd halászatkor küldhet csak neki, mikor tudniillik a jég elolvad. Bejczy uram e levélre imígyen felelt: „Ha akkor küld kegyelmed halat, mikor elbocsáttatja az tavat, akkor én ludfiat is ehetem; mert eljü az Szent György napja, míg abba halászatnak. Énnekem is vagyon egy kis halastóm, kit egy szüzeány általhugyozhatnék. Abban elég hal

volna; jeles halak, peterkék.¹ De nem megyen el az jég róla. Ha én is meghalászhathnám egy tök peterkét, asszonyomnak én is küldenék; mert értem, hogy megunta az nagy halat s apró halat kíván.”²

Bejczy uram, mint igaz magyar, sohasem állott hadilábon a jó borral. Ha volt, hát meg is itta. Sőt ökigyelme orvosságnak tartotta a jó bort. *Pistolotius*, a nagyhírű bécsi orvos írja egyik levelében, hogy ő Bejczyvel egy véleményen van s azt tartja, hogy *a podagra elűzésére a legjobb orvosság a jó, a nemes bor!*³ Ebből magától következik, hogy Bejczy uram nagyrabecsülte a jó bort. Ilyent kérvén egy ízben Batthyánytól, ezt írja neki: „Ha jót küld kigyelmed, dicsérlek. Ha hitvánt küld, visszamondom az istentartsonmeget.” Egy alkalommal az inasa útközben kiitta a bort Bejczy uram pincetokjából s vizet öntvén belé, megszökött. Bejczy a nagy esetet még Batthyáynak is megírta. „Ha megfogom őt, — írja — kitöröm a fogát.”

Az 1575. év augusztus havában Batthyány megírta Bejczynek, minő szép nyereséggel jött vissza a csatáról. Bejczy uram íziben felelt; neki: „Te kigyelmednek írhatom, hogy ez éjjel fogtam vala három martalócot álmomba. Igen

¹T. i. apró halacszkák,

²„Az te kegyelmed erdeje mellett — írja — hideggel kell meghalnom.”

³*Pistolotius* levele Batthyányhoz 1575 szeptember 26. Ebben írja, hogy Bejczy urammal együtt v is azt tartja, hogy: „ad propulsandam podagram nullum praestantius ívmedium sit, quam bonvnn et generosum vinum,”

örülék vala nékik. Fölserkenyék, hát semmi nincsen benne. Megcsala az álom.”

Batthyány többször küldvén őt a váci püspökhöz, Bejczy uram ezzel állott elő: „Az váci püspökhöz addig küld kigyelmed, hogy az köszvényt megkapom tőle. Isten oltalmazzon az másik betegségétől.”

Az 1575. évben már maga Bejczy uram is nagyon rászorult az orvosságra. A gyomrával volt baja s Batthyánytól kért valami orvosságot az arena (fövény) ellen. Batthyány tévedésből podagra ellen küldött neki orvosságot. Mire a beteg Bejczy félig komolyan, félig vidáman imígyen felelt néki: „Úgy vagyon kigyelmeddel dolgom, mint mikor Babilon tornyát rakták, mert mikor meszet kértek, akkor téglát adtak; mikor téglát kértek, akkor meszet adtak föl. Én arena ellen kérek orvosságot, kigyelmed pedig podagrára küld. Egy kalánnal megittam benne, azt hittem, hogy arénáról való orvosság. Még most is fáj az gyomrom belé. Ha valaki arena ellen való orvosságot kér, azt adom neki s megmondom, hogy Batthyány uram orvossága ez!”

A jó Bejczy uram már közel volt a halálhoz, mikor e sorokat írta, de jókedve és pompás humora még ekkor sem hagyta el. Csak mikor a nyelve szólása megszűnt, akkor némult el szívvidámító humora. Az 1575. év végén, mikor már közel járt a véghez, Batthyány Boldizsárt Bécsbe hívták. Valószínűnek látszott, hogy nemzetünk e kitűnő üat s egyik legkiválóbb hadvezérünket letartóztatják. A beteg Bejczy megérezte a veszedelmet s így írt Batthyány-
uak: *„Jól meg kell gondolni az németnek való jóakarát ját az magyar nemzetséghez! Sokat*

hívtak szép szóval fel Bécsbe, kiket meg is fogtak bennök és sokáig tartották fogva. Az urak könyörgésére hét esztendőre bocsátottak el hennök. Ugyanott meg is haltak az fogságban. *Mostan pedig semmi tekintete, becsülete, tisztessége nincsen az magyar nemzetnek az németek előtt.*” S a jó Bejczynek igaza volt!

Mikor halt meg, nem tudjuk. A felesége, Szalay Krisztina, 1576 április 4-én már özvegynek írja magát. Tehát ezidőtájt költözhetett el az élők közül legvidámabb s legmagyarabb alispánjaink egyike. A hamisítatlan magyar néphumornak egyik legszellemesebb képviselője volt ő. Ha sajátkezűleg írt levelei egykor napvilágot látnának, irodalmunk is gazdagodnék s történetünk is gazdagabb lenne egy színmagyar jellemmel.

III. Bírák uraimék őkegyelmök.

Szent királyaink írva hagyták nekünk, hogy bíránk őkegyelmök minétig eszes, vigyázó és jámbor emberek voltak. S ki merné tagadásba venni, amit régi királyaink pecsétes leveleikben mondanak? Igenis, bíránk tanácsos elméjű, eszes emberek voltak, akik szeret lék a, tisztességet s nem akartak kívüle jární. Ki is csordult a hírük hetedhatár ellen is! S nem egy emberünk sóhajtva kiáltotta (főleg, mikor a farát verték): mily kívánatos állapot a bírói szék!

S vajjon miben nyilvánult a régi jó bírák eszessége és okossága? Elsősorban védték váró saik kiváltságát. Nem kicsiny dolog ez, meri ugyancsak sokszor kellett Bécsbe menniök „*írásokkal, némely friss halakkal és óborral!*” Hát nem okosság ez? Eszes bíránk tapasztalásból tudták, hogy az instancia Bécsben hal, bor es egyéb ajándék nélk ül annyit sem ér, mint pribék ellen a pöcsétes levél. Tehát jól megbélelve vli ték instanciájukat Bécsbe.

Eszes és okos bíránk tudták, hogy nyolc van magyar ember busz híján száz port jelent.

A folytonos perlekedést pediglen egykoron *bíróbúsításnak* hittak. S melyik bíró szerette azt, ha búsítják? Be is hozták az úgynevezett törvénpénzt s aki ezt előre le nem olvasta a bíró asztalára, nem pörölhetett, ha száz pöröse lett légyen is. A „búbos rendhez” tartozó vén-asszonyokat azonban még a törvénpénz sem tartotta vissza a perlekedéstől. Az ilyeneket a bölcs bírák aztán a pellengér mellett lévő kalickába záratták, hogy egyszersmindenkorra elmenjen a kedvök a bíróbúsítástól. Jámbor eleink az ördögnek pirított fokhagymás kenyeret tettek a küszöbre, hogy hamarabb elkotródják. A bírák a pellengéren mérették ki a különféle büntetést, hogy a szemlélőknek is elmenjen a kedvök a vétkezéstől.

Magyar embernek sohasem volt erős oldala az adófizetés. A pénz nem is igen duzzasztotta az erszényét s így nehezen adta azt a kevéskét, amije volt. Eszes és okos bíráink jól tudván ezt, majd minden pörös félt pénzbírsággal sújtottak. S jobbára csak a nagyobb bűnösök farát kínálhatták somfabottal.

Ennek a bölcs szokásnak kettős haszna volt. A bírság java része a bírák uraimék zsebébe vándorolt, a maradék meg jobbára a közös kasszát gyarapította. Így állván a dolog, jámbor bíráink százával hozták az ilyes ítéletet: „*csöki neki 100 forint... csöki neki 200 forint*” stb. Ehhez az ítélethez természetesen mindig hozzátették, hogy két rész a bíraké, harmadik rész a megnyert félé. Ezenkívül még a tanúszedés díja is a bölcs bírák zsebébe vándorolt. A szokástörvény szerint ugyanis minden beszedett tanútól 12 krajcárt, minden vallástételtől 50 pénzt kellett fizetni. Ha va-

lami főbenjáró per folyt, akkor alku szerint egyeztek meg.

Régi bíráink nemcsak törvényt ültek, hanem törvényt csináltak is. Ha ugyanis homályban voltának s ha a város fenyték je nem volt alkalmazható a szóbanforgó esetre, akkor a bírák maguk kalkuláltak szentenciát. Innét van, hogy a városi ítéletek között olyanokra is akadunk, amelyek még Mózeset és Salamon királyt is zavarba hozták volna, Csak például említjük, hogy 1633-ban Eötvös János uram szolgálójának valaki törvénytelen gyermeket épített. A leány az eset után megszökött. A komáromi bírák erre ilyen ítéletet hoztak: „Ha Eötvös uram elő nem állítja paráznasággal vétkezett szolgálóját, szenvedje ő azt, amit a szolgáló érdemelne.”¹

Olykor természetesen bölcs szentenciákat is hoztak a bírák. Az idegen tollal kérkedőkre például ma is ráillik e bölcs mondásuk: *„Senkinek nem engedtetik az más ember tegzébe rakott nyilakkal lövöldözni.”* Bölcs mondás a bírák uraimék részéről ez is: „Az ki a szénára fekszik, maga sem ehetik benne s másnak sem engedi.” Valamivel borsosabb ez a szentencia: *„Az mi egyiknek tetszik, az másiknak is tetszeni köll.”* Hogy ez nem így van, azt maguk a szentenciázó bírák is tapasztalták. Mikoron ugyanis Fekete György és Kenyeres István szomszédok hajbakaptak s pört jelentettek a komáromi bíránál, ezek „békességre csigették” őket. Fekete György uram erre azt felelte, hogy neki nem kell a békesség s úgy elveré a szomszédját, hogy több sem fére reája. A bírák

¹ Komárom város jgyzőkönyveiből.

Fekete Györgyöt „ezen szavájára” tömlöcbe vetették. Őkigyelme erre így kiáltott a bíráihoz: „Disznó légyen a kölke is, az ki többé köztetek marad, meg az is, az ki köztetek vagyon.”¹

A régi bírák *látás alapján* ítélték. A látás jelentette a törvényes vizsgálatot s *igazlátóknak* is hitták a bírákat. Azonban az eszességhez tartozott az is, hogy a bírák olykor nem láttak. Ha ugyanis a közjó vagy a bírák érdeke úgy kívánta, még a bűnösöket is megjámborították. Ilyenkor a bírák uraimék nem a bűnt, hanem csupán „az irgalmasságnak mérő serpenyőjét” látták.

Említők, hogy a régi bírákat vigyázóknak is mondják szent királyaink. S szent igaz, hogy ökigyelmök mindenre vigyáztak. Ha széket nem ültek, mindig az utcákon jártak. S mikor a bíró égne fordított szemmel, félrebiggyesztett ajakkal, nagy ezüstös botjával megjelent, minden ember süveget vetett néki. Mert ha nem tette, a bíró előtt járó hajdú vagy népszószóló (tribunus plebis) jót húzott reá. Mikor a városi bíró esténkint: hazafelé ballagott, a hajdúk lámpással kísérték hazáig, éppúgy mint liktorok a római konzulokat.

Amit a bíró járás közben észrevett, arra aztán másnapon a székből szentenciát hozott. Komárom városában például ősrégi szokás volt, hogy télvíz idején a kofák és a kenyeresszonyok fazékban paraszt tettek a szoknyájuk alá, hogy meg ne fázzanak. Az egyik kofa imigyen kigyulladván, nagy ribillió támadt a piacon. Bírák uraimék aztán másnap szigorúan eltilták a parázsos fazék használatát. Okosan tet-

¹ Komárom város 1676. évi jegyzőkönyve.

ték! Hiszen maguk mondják, hogy őkegyelmök csak nem mehetnek kofát oltani!

De bírák uraimék nemcsak vigyázók, hanem okos emberek is voltak. Példákkal igazolhatjuk eszes voltukat. Ők már a XVIII. században tudták, hogy a verebek és a varjak kártékony állatok. Komárom bírái tehát meghozták a verebek nagy veszedelmére e végzést: *„Az vetisekre és gyümölcsfákra kártékony varjak és verebek irtassanak ki!”* És mindenkinek madarásznia kellett, hogy beszolgáltassa a reá kivetett kvantumot. Az már aztán nem a bírák hibája volt, hogy a verebek tovább is csiripeltek s hogy a varjak azután is károgtak. A bírák bölcsességére mutat az a rendelkezés is, mely a rossz orvosságot rendelő orvosokat eltiltja a betegek gyógyításától! Hát aztán nem bölcsesség volt-e az, hogy a bírák uraimék a tisztújítás alkalmával a város költségén pompás ebédet adtak? Ilyenkor adták ki a végzést: *„az belső és külső tanácsurak számára böcsületes ebéd készíttessen — determináltak!”* Egyik ilyen ebéden történt, hogy a komáromi trombitások nem tudták a vendégek zenei érzékét kielégíteni. Erre a bírák uraimék kimondották: *„úri ebédeken az trombitások kasszáltassanak és cigány muzsikások hoztassanak”*. Ez meg is történt, de a cigány-muzsikások mód nélkül eláztak s így a tanács egy év múlva már a következő rendeletet adta ki: *„úri ebédeken a cigány muzsikások kasz¹záltassanak és trombitások hoztassanak”*.

¹ Komáromban három státus volt: polgári, katonai (naszádos) és nemesi. Mind a három státusnak meg volt a maga bírója. Vagyis Komáromban állandóan, bárom bíró volt,

Bírák uraiméknak az italhoz is kellett érteniök. Addig ugyanis semmiféle bort el nem fúrhattak (csapra nem üthettek), míg a bíróhoz *látó poharat* nem küldöttek. A bíró kihörpintvén a bort, megszabta, hogy mennyiért árulhatják a bor pintjét. Különben az italméréssel járó ügyeket külön *borbírák* intézték majd minden városunkban.

Faluhelyt a bírák majd minden bűnt bírsággal büntettek s akinek a büntetés nem volt az ingyére, az *igazító székre* föllebbezhetett. A falusi bírák összehíván a *valált* (a községet), a kiáltó székből hirdették ki a szentenciát. Sajnos, a falusi bíráink törvénylátásáról igen kevés emlék maradt ránk. Csak például említjük, hogy 1557-ben Kanizsa mellett az egyik faluban az a nem mindennapi eset történt, hogy egy Nagy János nevű enber az ő hites feleségének a tudtával vagy elnézésével a szolgálójával latorkodott. A falu székin aztán ilyen törvényt mondtak a fejére: Nagy Jánost az ő hites felesége nyakazza le s ha nem akarná az urának fejét venni, akkor Nagy János vágja le a feleségének a nyakát! Ezt a bölcs ítéletei azonban nem lehetett végrehajtani; mert egyik sem akarta a másikat lefejezni. Ezért Nagy János uramnak megkegyelmeztek s csupán 40 forintnyi bírságot vetettek ki reá. A valál (község) azonban ebből sem látott egy fillért sem; mert az istentelen Nagy János megszökött a szolgálójával s otthagya a feleségét.¹

Az uradalmak és a vártartományok falvainak főbírája az udvarbíró vagy az ispán volt. Ezek a tekintetes perszónák hol itt, hol amott

¹ Országos Levéltár. Nádasdy-levelezések,

tartottak széket. A büntetés mindig pénzbírság volt. Testi fenyítékre csak akkor került a sor, ha a bűnös fizetni nem tudott. A legtöbb helyen a halálhozó lopás vagy gyilkosság stb. bírsága 40 frt volt, vagy akasztófa. Néhol a lányrablás díja is 40 frt volt. De már például Sándorfalván a szűz elrablását csak két forinttal büntették. A lólopás bírsága 40 forint vagy akasztófa volt. De már a tehenlopást vagy a disznólopást csak hat forinttal büntették. Fogaras vidékén az a szokás járta, hogy a tolvajnak a lopott tehen, disznó, vagy juh helyett kettőt kellett adnia. Ung megyében, Baksa István falvaiban ilyen szokás járta: „az ki minemű vétekben talál-tatik, bírságot fizet, amennyibe megalkhatik.”¹

A kisebb bírságoknak két része az úré, har-mada az udvarbíróé volt. A csetneki uradalom 1662. évi utasítása szerint aki cégéres vétekben esik, melyért halált vagy súlyos bírságot érde-melne és megszökik, a bírságot az udvarbíró köteles megfizetni. A sárospataki 1693. évi utasítás arra inti a bírákat, hogy az egy forint-nál többet érdemlő büntetést egyforintossá ne csinálják! A lopóknál talált javakban — mondja az utasítás — az udvarbíró harmados.

A bírság éppoly jövedelme volt a földes-uraknak, mint egyéb adó. S ha a bírságból kevés folyt be, akkor leszállították a bűnök díját. Vagyis maguk biztatták a jobbágyaikat, hogy minél többet vétkezzenek.

Említők már, hogy a különféle látókat (Be-schauer) másképpen bírának is hívták. A rév-

¹ Az efélékről tömérdek adattal szolgálnak a régi urbáriumok és conscriptiók. (Országos Levéltárban vannak.)

látónak például *révbíró* volt a neve, ő vigyázott a hidasra s ő tette a befolyó pénzt a rév partján, tőkébe eresztett pénztartó pikszisbe”. A posztólátót (Tuehbesehauer) nálunk *szűrbíró*nak hívták; a borlátónak meg *borbíró* volt a neve. A hódoltság korában majd minden városunkban voltak *székbírák* vagy *mészárosbírák*, akik a marhavágást és a húskimérést ellenőrizték s akiket *látóbíráknak* is hívtak. Régi írott emlékeinkben gyakran találkozunk a *kútbírákkal* is, akik a vándorló pásztornép tői az úgynevezett gémpénzt szedték s örködtek, nehogy a kutak körül háborúság támadjon. Debrecenben külön *kancabírák* voltak. A *mezei bírák* a tizedlés és a kilencedlés körül foglalatostkodtak. A *csűrbíró* a csürnek, a *malombíró* a malomnak volt kiskirálya. A *pal-lérbíró* a munkásokra, a *majorbíró* pedig a majorra ügyelt. Az esküdtet sok helyen *futosóbíró*nak is hittak. Az urak is tartottak udvarukban futosóbírot. *Halászbíró* az a mester volt, akinek keze alá adták a gyalmot. A *céhbírot* az egyes céhek maguk fogták maguknak. A tőzsérek, mikor útra keltek, nyílvetéssel választottak maguknak *fogott bírot*. Kőrös város számadásai bizonyítják, hogy a hódoltság korában *szénabírák* is voltak; mert hát a töröknek sok széna kellett s ennek behajtását a szénabírák végezték. Hogy *kocsisbíró* és *koldusbíró* is elég akadt nálunk, az tudott dolog. Aki oly szerenés volt, hogy birtokot szerezhetett magának, azt az *Iktatóbíró* helyezte jogaiba. A kisbíró faluhelyt ma is olyan ismert ember, hogy nem szükséges róla több szót ejtenünk. A külső és a belső *vásárbírák* az árus néptől a helypénzt, a vámot és az úgynevezett körös-

tölöpénzt szedték. Alföldi városainkban a *szerbírák* és az *utcabírák* még ma is ismeretesek. A végházak hadi népe fölött a *seregbírák* ítélkeztek. Ha az ügy fellebbezés útján a kerületi generális hadiszéke elé került, akkor a *hadbíró* mondott ítéletet.

Tudjuk, hogy nálunk a hódoltság korában sok pásztorfalut ültettek. Aszerint amint vlahok, rutének, oláhok vagy tótok lakták a falvakat, a bírákat kenézeknek, krájnnyikoknak, vajdáknak és soltészeknek hitták.

Bírák uraimék — amint látjuk — ugyancsak szép számmal voltak. Pedig idáig még nem is említettük a becsületes török bírakat, noha ők is sok bölcs ítéletet mondtak volt nálunk. Ezeknek a kádiáknak igen jó hírük volt s nemcsak a magyar paraszt, de még a magyar nemes is szívesen kereste náluk az igazságát. Nyitra megye jegyzőkönyvében olvassuk például, hogy „Török György nem akar nemesi törvénynyel élni, hanem azt akarja, hogy a kádia (török bíró) elé menjünk Esztergomba”.

IV.

Törvénybeli orvosság.

A törvénybéli orvosságot másképpen igazságnak is hívták. Valamint ma, úgy régen is, ezt az igazságot keresni kellett. A gazdag ember úgy ahogy, meg is találta; a katonai renden lévők nem is keresték s nem is találták. Őkigyelemük ugyanis pajzsul őfelsége szolgálatját vették s így a császár erejével nekik külön igazság járt! A szegény ember egyért, mert gyámoltalan pór volt, másért meg, mivel emberszámba alig ment, az igazságot rendesen hiába kereste s ha törvénybeli orvosságot, fölötte keserűt adtak neki, igazító székre hiába várt, ügyét föllebb nem vihette; mert az espán vagy a községi bíró székin a szegény ember törvényének rendesen vége szakadt.

A törvénybeli orvosságokat a bírák készítették, akik előbb széket ültének, azután az igazságot vagyis az orvosságot a kiáltó székből a törvényváróknak kihirdették. A törvénybéli orvosság igen sokféle volt, mivel a bírák uraimék a tudományt nem a törvénykönyvből szedték, hanem a helyi szokás alapján ítéleztek. Mindnyájan tudjuk, hogy a magyar ősidők

óta túrhetetlenül ragaszkodott jámbor elődei szokásaihoz. Másuk a bírák is a szokás rabjai voltak. Az ősi szokásokból keletkeztek a kiváltások, az intézmények, no meg a törvények. Ha a helyi szokás úgy tartotta, hogy a bírák az ótestamentumbeli törvények alapján ítéljenek, hát úgy ítélték, mert hisz ebben Isten vezért adott nekik, az istenfélő Mojzest. És városaink régi jegyzőkönyveiből tudjuk, hogy bizony nem is ritka eset volt, amikor a bírák a törvényben az istenfélő Mojzesre és más jámbor zsidó prófétára hivatkoztak.

A régi jó időkben a legegyszerűbb törvény a bírság volt. Uradalminkban és falvainkban a bírság éppoly rendes jövedelem volt, mint a tized, a váltópénz, vagy a karácsony adója. A bírság egyik helyen nagyobb, a másik helyen kisebb volt. Ha jámbor eleink *vért* vagy *kéket* (t. i. kék foltokat) mutattak, a *vérmutatás* vagy a *kékmutatás* fejében, a tetteseken hatvan pénznyi bírságot szedtek. Kéket mutatni azonban csak nappal volt szabad. Az igazság úgy szólt, hogy az, aki részegségében estve kéket mutat s reggel meg nem újítja, pöre leszáll, azaz hogy semmit sem ér. A méltatlan panasz bírsága rendszeren 36 pénz, a parázna személy bírsága 1 forint, a hatalom-mondás bírsága 1 forint 20 pénz, az orvbírság 1 forint volt. A feleségtől elválás bírsága 12 forintra, a pecsét-bírság 1-12 forintra rúgott. A lólopásnak és a leányrablásnak volt a legnagyobb a bírsága: 40 forint vagy akasztófa. Ezek a bírságok természetesen helyenkint változtak. Néhol például az akasztófáról való leváltást meg sem engedték, másutt meg a gyilkosságnak is csekély volt a bírsága. Lúgos részére (1577.)

Báthory Kristóf adta szabadságiéval például a többi között azt mondja, hogy az orzott marhát akképpen kiáltassák meg, hogy a káros ember rátaláljon; a tolvajt váltságra ne tartsák, hanem ha két forinton felett vagyon a lopott jószág, a tolvaj meghaljon érette, törvény lát látván rá! Másutt meg az volt a szokás, hogy a tolvajnak az ellopott marha, ló vagy disznó helyett kettőt kellett adnia a károsult fél részére. Mondanunk sem kell, hogy a legtöbb ember a nagyobb bírságot megfizetni nem tudta s így *maradtságban* lévén, az akasztófára került. Az úgynevezett *akasztóispánok* ezért szanaszét jártak s a fizetni nem tudó bűnösöket felkötötték. Ezt a szokást még a török is megtartotta. Az 1632. évben például Kecskeméten a törökök egész csomó legényt felkötöttek s a nehéz munkába annyira belefáradtak, hogy Mohamed törvényével mit sem törödvén, 82 pint bort megittak.¹ Mivel faluszert olyan bűnök is előfordultak, amikről a bírságtörvény mit sem szólt, ezeknek megítélésére széket ültek, *valal*-t összehívták.

Sok vidám humor nyilatkozik meg a XVI. és a XVII. századi illetén törvénylátásban. Faluszert — amint említők — a legtöbb bűn egyedüli büntetése a bírság volt. Ha az ember a szomszédját úgy megcsépelte, mint a zsuppot; ha verekedés közben másvilágra küldte, vagy ha a házasságtörésre jött kedve: egyszerűen leszurta a bírságdíjat s békésen tovább ballagott. Ha negyven forintja volt, még az akasztófától is megválthatta magát. Bölcsen volt ez így elrendezve! A jobbágy megmenekült a testi

¹ Kecskemét város jegyzőkönyve írja ezt.

büntetéstől, az úrnak meg jövedelme volt a bírságból. Természetesen, ha szűkös idők jártak s ha az ebanyázta pénz megritkult: a szegény jobbágy a kedvére nem is vétkezhetett, nem lévén miből megfizetni a díjat. Ilyenkor a jószívű földesurak, hogy a jövedelmük meg ne csappanjon, a bűnök díját (bírságát) a felenyire leszállították. Azaz hogy magyarán szóljunk, ők maguk noszogatták a jobbágyokat, hogy minél többet vétkezzenek. Ez az eljárás sem szűkölködik humor nélkül,

A törvénybéli orvosságok a városokban sokkal változatosabbak voltak mint a vidéken. A tizenhatodik és a tizenhetedik században a városokban is legnagyobbbrészt a szokás (usus) volt a legfőbb törvény. Maguk a városi jegyzőkönyvek, de meg az ítéletek is világosan megmondják, hogy „*az usus, az, ki az legfőbb törvény*” accomodálja bírák uraimékat az igazsághoz. Az usus vagy a szokás leginkább az isteni és az egyházi rendeletekhez való ragaszkodásból fejlődött és gyökeresedett meg. A régi bírák ugyanis, mint a komáromi jegyzőkönyv mondja, „*legkiváltképpen az nagy Isten tisztességét nézik, hogy ő gyönyörködnek az szép ügyességben!*” Az, hol minden bizonyosság megszakad, — mondják a komáromi bírák — Szent Pál mondanása szerint minden kételkedő dolognak az Mt az vége! Az isteni és az egyházi törvények lévén az irányadók, az ítéletekben számtalanszor találunk hivatkozást a próféták és különösen Mojzes törvényeire. A városi bírák azonban még az ótestamentombéli törvényeket is enyhéknek találták s különösen a XVI. században mód nélkül szigorították azokat. Mojzes csak azt mondta, hogy fejtét fejet, szemért

szemet, kézért kezet, de a régi városi bírák igen sokszor egyetlen szóért is fejét vették a vádlottak s olyan büntetéseket találtak ki, amilyenek a nagyszű és istenfélő Mojszesnek eszébe sohasem jutottak.

Négy magyar városnak, Debreczennek, Győrnek, Kecskemétnek és Komáromnak jegyzőkönyveit és pörös írásait vizsgálgatván, arra az eredményre jutottunk, hogy a XVI. és XVII. században a kálvinisla városokban sokkal szigorúbb törvényekkel életek, mint a pápista városokban. A rideg és a kérlelhetetlen szigorúság, főleg a XVI. században, nem ritkán szinte kegyetlenséggé fajult. Így pl. Komáromban a gyermekgyilkos leányt tövissírba elevenen eltemették és aztán hegyes karóval átalverték.¹ Debreczenben az ökörtolvajt még 1669-ben is tüzes fogókkal szaggatták és nyársba vonták. Az 1586. évben Komáromban a bírák még ilyen törvényt mondtak: „*az, ki jámbor asszonyt nyilván való személynek mond, az álla alól az nyelvét hányják ki neki!*” Ugyanezért a bűnért néha a nyaka csigolyáján át vonták ki a nyelvé! Debreczenben a gyermeket elrekkentő asszonyt elevenen eltemették.

A büntetések szigorúságából nem szabad azt következtetnünk, hogy a XVI. és XVII. században városainkban a bűnök nagyon is elharapóztak. Ellenkezőleg! a jegyzőkönyvek és a pörös iratok arról tanúskodnak, hogy a nagyobb bűnök, amilyen a rablás, gyilkosság,

¹ Protocollum civitatis Döbröczön. 1618. szerint a gyermekét elrekkentő asszonyt elevenen eltemették. A fattyas lányokra, a rekkentő asszonyra, vándorló menyecskékre más-más büntetést mértek. A korhely kofákra 40-40 botot vertek.

rablógyilkosság stb., alig fordulnak elő. A vádlottak legnagyobb része az asszonyrendből került ki s olyan bűnök miatt kellett törvényi állaniok, amiket ma nem is büntetnek. A civakodás, pletykázás, káromkodás, rágalmazás, az erény útjáról való letérés, a tiltott szerelem stb. a legközségesebb és leggyakoribb bűnök. Ezek a bűnök adtak bírák uraiméknak legtöbb dolgot, no meg aztán a különféle pör. Pörölni ugyanis a magyar ember már akkor is igen szeretett. Dessewffy János uram írta 1557-ben egyik latin levelében e magyar mondást: nyolcvan polgár húsz híján száz port jelent! S mi úgy találtuk, hogy Dessewffy uram nagyon is közel járt az igazsághoz. A magyar polgár ugyanis a régi időkben is azt tartotta, hogy egy fillér kicsiny pénz, de jussából annyit sem enged. És port jelentett és futotta a bírakat és megjárta az igazító székeket, ha birtoka ráment is. S ha a keresett igazságot még sem sikerült megtalálnia, más város szárnya alá költözött és új bírót fogott magának; mert jámbor ember s jó nemzet, ha fejével éri is meg, igazságát nem hagyhatja.

Amint láthatjuk, régi bíráinknak elég dolguk volt a pörlekedőkkel. De hát eszük is volt, hogy a pörlekedési kedvet némileg lehűtsék. A sok port, az örökös pörlekedést a régi jó időkben *bíróbúsításnak* hívták. S hogy a bírakat büntetlenül senki se búsítsa, arra való volt a bírság! Az 1632. évben a komáromi bírák pl. ilyen törvényt kiáltottak ki: „hogy az pörlekedési kedv elmenjen és az bírakat ne terheljék aféle marcona dolgokkal, elvégeztett, hogy az, ki pörölni akar, minden ekelőtte bírák uraimék részére egy forintot tartozik

letenni al- és fölperes és csak azután mondassák el a dolgot”. Mivel ez sem használt, később az örökösen pörlekedőket megbüntették. Az 1690. évben például a bírák ilyen ítéletet mondtak: *„ahányszor öreg Kozák/né büsítja a bírákat, mindannyiszor két forint büntetésen marad, melyet ha meg nem, adna, az kalickában tétessék mindannyiszor!”*

Bírák uraimék az ítéleteket néha argumentumokkal is elegendően megrakták, aztán nem ritkán elvi kijelentéseket is tettek. Mivel mindezek nemcsak a kort, de egyúttal a magyar észjárást is jellemzően megvilágítják, egyet-kettőt felemlítünk. *Asszony embernek nyelve az ő kardja*, — mondják nem egyszer a bírák — s mégis ez ellen a nyelv ellen indították a legnagyobb hadat! A nyelve mosó, csacsogó, nyelvével nem bíró s mások tisztességét gyalázó asszonyok az asszonyi rend tisztességének ellene vannak, tehát az ilyenekről bírák uraimék „nem aránzották, Hogy az városban maradásuk lehessen!” Volt azonban olyan eset is, amikor a bírák az asszonyi rendet védelmükbe vették. Így például 1619-ben az egyik debreczeni polgárt keményen megbüntetik, mert ilyen nyilatkozatot tett: *„annyi jámbor asszony vagyon Debreczenben, hogy két ökrök kiviheüüék.”* A komáromi bírák fölmentették azt a vádlottat, aki „férfi-asszonyállatoknak” nevezte a városbéli szüzeket, mert — mondják a bírák — „sok jótisztességbeli asszonyállatot neveznek férfiúi természetűeknek s magaviselésökben, szólásukban férfiakhoz hasonlóknak.”

Igen érdekes és megszívlelhető nyilatkozatot tettek a komáromi bírák 1624-ben, amikor

is Pozsgay János uram nagyobb káromlással megeresztvén nyelvét, így szólott: „ez ti prédikátortok sem szólja az igazat, és nem azt prédikálja!” Ezért a mondásért Pozsgayt elítélték. A bírák az ítéletet a következő szavakkal kezdték: *„az úton járó embereknek legelső regulások az, hogy senki hitét ne vizsgálják, ha békével akarnák, mert nagyobb ember ptk is megfáradtak az alatt. Keresztény emberben igen jó az igaz valláshoz való buzgóság, de csak módjával!”*

Az 1619. évben történt, hogy nemes Martnon Szabó Pál uram Komáromban isterázsát állott vala. Szabott végezés volt, hogy az takarodó dobolás után korcsmára járnia senkinek sem szabad. És íme egyszerre nagybugyogós korszokkal diákok jönnek, hogy bort vigyenek a tanulóházba. Marthon Szabó Pál uram bottal és harag szóval támadt rajok, mondván: „keresztes bestyék, ördög hírével járó farizeusok, takarodjatok haza!” Közben-közben jót húzott a diákokra, akik közül aki szaladhatott, futtonfutott a tanulóházba, de az egyik, valami Bogyoszlai Miklós, kardot rántott s a derék Szabó Pált agyba vágta. A lármára előszaladtak a szomszédok és teli torokkal kiabáltak: bamar isterázsa, hamar! ím arcul vágták az nagy jámbor embert, Szabó Pált! De hiába volt a segítség, Marthon Szabó Pál nram negyednapra meghalt. Nagymagyarai Ágh Jakab és Péczeli Király Imre (Emericus Begius de Peczel) prédikátor uraimék, akiknek becsületes nevét irodalmunkban is jól ismerjük, mindent elkövettek, hogy a szegény diákokat megmentésék. De hiába volt fáradságuk. Bogyoszlai Miklóst halálra ítélték s csupán az előzetes kar-

levágást engedték el neki kegyelemből. A tisztelendő becsületes bírák uraimék és a tizenkét belső tanács ez alkalommal az ítéletet a következő tanulságos szent igékkal kezdték: „nemkülönben mikor az zsidóság Zakariás papot Barakiásnak fiát az oltár előtt megölték, az mely nap az zsidók hét bünt cselekedtenek, először papot öltek, másodszer törvénytárgyozó bírót, harmadszer prófétát, negyedszer ártatlan vért ontottak, ötödszer az Úr házának pitvarát megfertőztették, hatodszer az , szombatot hasonlóképpen, hetedszer az kegyelemnek napját is. Ezek az diákok is így tettek, mert nemes embert, bíróságtartót, jámbor személyt, az városnak és az eklézsiának egyik pátronusát tökélyetes jámbor céhbéli embert, ártatlan vért, vasárnap az strázsán öltenek meg!”

Az 1640. évben Jankó János nevű legény lólopás miatt került a komáromi tömlöcbe. A szegény ifjú sejtván, hogy halál vár rá, „kezt tördelvén és térdre esvén az bírák előtt, az~mennyei igaz Istenért és szent fiáért nagy alázatosan, könyvek közt könyörög, hogy legyenek irgalmasok és kegyelmesek, soha ez egyszerűnél többet nem lopott, soha többé nem lop. Ne nézzék ez egyszerűbéli vétkét, Krisztus Urunk a bűnösökért halt meg, s ki az, ki nem vétkezik”, Jankó János kétségbeesett viselkedése annyira meghatotta a bírakat, hogy ítéletet mondani nem tudtak. A vádlottnak csak annyit mondtak: *Isten az parancsában nem azt mondja, hogy sokszor, hanem, hogy ne lopj! Tehát egyszer se lopjon!* Aztán, hogy valami hirtelenség ne legyen a dologban, a törvénytárgyozást máskorra halasztották. Amikor is a

szegény Jankó Jánost csakugyan felakasztották.

Ha a tizenhatodik és tizenhetedik századi büntetéseket összehasonlítjuk, arra az eredményre jutunk, hogy a bírák a tizenhetedik században a kegyetlen szigorúságból sokat engedtek. A régi szokásokat ugyan még mindig emlegetik az ítéletekben, de már rendesen eltérnek azoktól s maguk a bírák mondják, hogy azoknak kell a bocsánat, akik vétének. Amíg az előző században a jegyzőkönyvekben ilyen ítéleteket olvashatunk: „lőtt törvény Detrekői Pál diák és Szabó János fölött, akik loptafc; László Benedek akaszsa föl őket!” Addig a tizenhetedik század végén már ilyen ítéletet mondanak a bírák: „a legény fölöttébb sértő büntetést nem szenvedhet: a lopás fejében egy pár félfontos gyertyát adjon az egyháznak”. Még a kikapós lányok büntetése is enyhült: sőt az is megesett, hogy a bírák a nyilvánosan megbotozott leánynak kijelentették: „*ha az jámbor bírákat megkeresi, gondolkodnak az tisztessége megújításáról!*” De azért a mai fogalmak szerint a büntetések még mindig elég szigorúak voltak. S a városoknak legnagyobb és legkeresettebb látványossága még mindig a piac volt, ahol pénteki napokon pellengérhez kötött lányokat, kalickába zárt asszonyokat lehetett látni. Aztán megjelent a mester (a hő h ér) s fent az emelvényen megcsapta a lányokat, amint a jegyzőkönyvek írják: „isterázsa fentállván, pendelyüket tartván és az pálcákat számlálván!” Aztán jött a városból való kiesapás. A lányok fejére szalmát tettek vagy pacalt kötöttek s a hóhér kivesszőzte őket a városból. Az ilyen menetet olykor a félváros

kísérte és hangos siránkozás között búcsúzott a kicsapott személytől. Az efféle büntetést persze maguk a kortársak is igazságtalannak és embertelennek tartották. A vádlottak ezt nem egyszer a bírának is megmondották. „Benn, ültök a törvényben — kiáltá 1606-ban Kelemen Györgyné — és olyan törvényt csináltok, az minémút akartok.” Bírák uraimék erre így feleltek: „kövesse meg az tanácsot, és az dolognak száz forint legyen az *csöki!*” (Ez a csök, csöki szó minden ítéletben szerepel, ahol pénzbírságról van szó.)

De hát lássunk egynéhányat a tizenhetedik század szelídebb büntetéseivel. Előre megmondjuk, hogy a legközönségesebb büntetés a piacon való botozás volt. A bírák, úgy látszik, bizonyos tekintettel voltak a gyöngédebb nemre, mivel az asszonyokra, és leányokra rendszeresen csak tizenhat botot verettek. S ha véletlenül három pálcára (azaz száz botütésre) ítélték is, nem egyszerre, hanem három egymásután következő pénteken olvasták rájuk a szentenciáit. A szegény férfiak már nem részesültek ilyen kiváltságban. Nekik egyszerre kiadták mind a száz botütést. S azt hisszük unos-untig elég is volt nekik. A botozás, mint törvénybeli orvosság leggyakrabban a szerelmes leányzóknak és asszonyoknak járt ki. Ha a pásztorórán csípték őket, másnap már megvolt az ítélet: „Piroskán az jövő pénteken az pelengérben az hóhér tizenhatot üssön, s aztán a városból kibotozza.” (1618.) Torzsa Ágota kisasszonyra a komáromi bírák 1617-ben ilyen törvényt mondtak: „minthogy az bizonyosság részint behozta, hogy az legényt szobájába bocsájtotta, de mint-hogy homályos az dolog, az jövő pinteken vala

míg az prédikáció áll, az pelengérben legyen ós tartassék. Annak utána az hóhér tizenhatot üssön az farán és búcsúztassák ki az városból 12 mérföldre s többé magát ne mutassa, mert ieje vétetik.” Székely Mihálynét és Nagy Katát 1619-ben, mivel legényekkel cimboráltak, a bírák börtönbe vették és kimondották, hogy 15 nap alatt tizenketted-tizenketted magukkal purgálják és mentsék magokat jámbor tisztességes személyekkel. A 15 nap leteltével a vádlottak felmentésüket kérték, mivel zárva lévén, tanukat nem szerezhettek. Bírák uraimék o védelmet nem fogadták el, országunk törvénye mellől — mondák — el nem mehetünk, holott eféle főbenjáró dologban nem szokás elbocsájtani az foglyokat, Annakokáért mind Székely Mihálynénak, mind Nagy Katának leje vétessék! Ugyanilyen ügyben 1639-ben a bírák ilyen ítéletet mondtak: „Kovács Ilona és Pápai Katalin asszonyok megérdemelnék a Dunának a vizit, de irgalomból jövő pénteken a pellengérbe tétessenek és két óráig ott tartassanak, aztán tizenkét mérföldre menjenek az városból s ha visszajönnének, bizonyosan az Dunába vettetnek.”¹ A komáromi bírák az asszonyoktól megkövetelték, hogy uraikat tiszteljék. 1606-ban például ilyen törvényt mondtak: „ha az asszony urát nem tiszteli, pelengérbe tegyék és onnét az tömlöcbe vigyék”. Ugyanezek a bírák 1645-ben Vörös Annuskára ilyen törvényt mondtak: „a hóhér homlokára

¹ 1634. évi jegyzőkönyv írja a két leányról: „Sok gonoszság és mindenféle csintalanságt hallatott felőlük, annyira, hogy az ég ás a föld az ő gonoszságukat nehezen szenved!”

bélyeget süssön, és az városból verje ki paráz-
nasága miatt; ha pedig ezután is itt találta-
tessék az Dunába”. Szalay György uram
1696-ban amiatt panaszkodott, hogy felesége.
Kecskeméti Kató asszony, az italban mód nél-
kül elmerült volna, úgy, hogy sokszor nem is
reflektálhatta magát, hanem idestova hevert,
mely bűnért, ha jól elverte, mindgyárt elfutott,
s otthagya őt. A bölcs bírák erre kimondták,
hogyha Kató asszony még egyszer ilyen illetlen
dolgot cselekszik, a piacon megvesszőzik. Az
1640. évben, mivelhogy az asszonyok nyelvének
csacsogása meg nem csillapult, a komáromi
bírák kimondták, hogy a pletykázásnak ezentúl
24 forint a büntetése, melynek fele a becsületes
bíráké. Ismétlés esetén a pletykázó asszonynak
nyelvét kivágják. S ha harmadszor is teszi,
fejét veszik. A bölcs bírák, amint látjuk, arról
megfeledeztek, hogy a nyelvevágott asszony
immáron többé nem pletykázhatik, tehát a har-
madik büntetésre szükség már nem volt,

A régi bírák, úgy tetszik, nemcsak a tilos,
de még az idő előtti szerelemnek is ellenségei
voltak. A jegyeseket, ha a pásztorórán meg
csípték, megbotoztatták. Az 1632. évben tör-
tént Komáromban, hogy Szabó Katus időnek
előtte második házasságra adta magát, holott
— mint a város tizenkét tanácsa és bírása.
monda — minden jó házasságok bizonyos
ideig egyik a másik halálát nagy szomorú álla-
pottal és magaviselésével szokta viselni. A
bírák, mint kegyes atyák, az igazsághoz akko-
modálván magukat, a kiáltó székéből ilyen tör-
vényt mondtak: „Szabó Katus siralmas és
alázatos gyász magaviselésével megkövesse és
kérje az bírákat. Annakutánna a városból taka-

rodjék ki.” Erre Szabó Katusnak férje kegyelemért esedezett, mivelhogy „Katus büntetésének terhét és terhének iszonyú súlyát ő neki (t. i. a férjnek) kell viselnie!” És a tanács megengedte, hogy Szabó Katus visszajöjjön. Tolnay Mátyásné gonosznyelvű asszony volt s a jámbor főembereket gyakran búsította. Legalább a komáromi bírák ilyen súlyos véleményt hagytak felőle az utókornak. Ki kéne vágni a nyelvét, — mondják róla 1643-ban — mert még a bírák előtt is pergeti mocskos nyelvét. Tolnaynének igazsága nem lévén, az tömlöcházat meghágtá és elfutott. Ezért a bírák ilyen törvényt mondtak rá: „az jövő vasárnap reggel kézi kalodában tévén kezeit nyakastól, 12 óráig ott szenvedjen. Kijövet a nép az prédikációból, egy koldust melléje felállítván, az egész község hallatára megkiáltassék, hogy valaki ennek utána felebarátját, mint Tolnayné meggyalázza és szidalmazza, hasonló büntetése legyen. S ha Tolnayné még egyszer teszi, több törvénye nem leszen, hanem rningyarást az mester (t. i. a. hóhér) kezébe adassék s mint aféle gonosz személy kivesszőztessek és üzessék az városból.”

Ugyancsak a komáromi bírák 1691-ben Ikicsy Annuska ügyében ilyen törvényt mondtak: Bucsy Annuska félretevén az tisztaságnak reguláját, melyben minden leánynak élnie kellett volna, *a régi szokás szerint, az mely törvény helyett vagyon*, pellengerre és a városból való kicsapatásra ítéltetik.

Ugyanez évben történt, hogy az urára féltékeny Prinyi Panna reggel a kocsonya phi eon üldögélt. Egyszerre megjelent ott Finta Zsuzsi, akit a városban „a szép Kásáné”-nak hívnak.

Prinyi Pannát elfutotta a méreg s így kiáltott a szép Kásánéra: „Miért, hogy mikor semmi árúd sincsen, ide mersz ülni az tisztesszonyok közé; tán az szépsígedet hoztad val a árúba? Jobban akarnám, hogysem az budai törököt látnám, semmint tégedet, szintén olyan, mintha kést vernének az szívembe, mikor téged látlak. Ó, rút... csúnya, utálatos, Duna. fenekére való asszony!” Erre a szép Kásáné csúf *cipellős szájúnak* monda Prinyi Pannát; ez meg *húst harapott* Kásánéra, meredt szeműnek csúfolá s azzal fenyegette, hogy kicsapatja a városból. Erre aztán lőn nagy összevezajdulás! A fő jámbor emberek szétválasztották az ördög erejétől tüzelt asszonyokat, kiket bírák uraimék aztán nyelvváltságra (*emendae linguae*) ítélték.¹

Ilyen és ehhez hasonló esetekkel telve vannak Debreczen, Kecskemét és Győr jegyzőkönyvei is. A perlekedők és a vádlottak legtöbbször e városokban is az asszonyi rendből kerültek. Debreczenben a tiszteletes tanácsnak annyi dolga akadt, hogy a tizenhetedik században maga sem restelte bevallani: *nem bír a nyakas kösséggeli* A debreczeni bírák az olyan leányokat és asszonyokat, akik *pajkos kézre adták magukat*, vagy a pajkosokkal latorkodtak; aztán meg az olyanokat, akik nőtlen legényeknek cifra gatyamadzagot és keszkenőt varrtak, vagy *téztadiót* küldöttek, épp úgy büntették, mint a komáromiak. A perlekedő

¹ A jegyzőkönyv szerint Fiút a Zsuzsi ezt is mondta volt Prinyi Pannának: „Ha szeret is az ura, szebb asszony vagyok én önánál. Nem vagyok oly nagy ajkú és nagy szájú, mint ő!” (1676, évi jegyzőkönyv.)

asszonyok közt a debreczeni tanács legjobban tartott Szűcs Ferencnétől, akiről az 1627. évi jegyzőkönyv örökemlékül hagyta, hogy *hajdú módon üvöltött és hujogatott* és „lódingos lövő, puskapalackos, lovon nyargaló, nagykontyú, égettborosvitéz asszony” volt.

Csáni János uram összezördülvén a debreczeni becsületes céhekkal, a sárga földig legyalázta őket. Bíróság elé kerülvén, a debreczeni magisztrátus ilyen ítéletet mondott a fejére: „Mivel Csáni János az céhmestereket tolvajoknak mondotta, *nyelvén maradt* ellenök. Azért *az henger (t. i. a hóhér) vessen fogót az nyelvére* és vigye ki az plengerhez s ott kiáltassa meg véle, hogy az ki olyan dolgot cselekednék, hogy mást gyalázatos szóval illetve, ilyen büntetése lenne. De mivel Csáni könyörög és mások is mellette esedeznek, hogy henger kezébe ne adják; mert az céhből kiesik, bíró uram az esküdt uraimmal könyörgését meghallgatván, az előbbi büntetést mitigálták ilyenképpen, hogy harmadnapig tartassék az templom előtt való kalodában. Henger kezében nem adatik.”¹

Ugyanez a bölcs bíróság 1638-ban kimondta, hogy akik mulatságból szánkáznak, a tömlőére hányattatnak és 15 napig fogva tartatnak. Egy vasárnapon pedig a templom előtt való kalodába tétetnek.²

Túri János uram borittában lámpás nélkül bandukolt Debreczen utcáin. A város derék őrzői el akarták őt fogni. Túri uram azonban az egyik városi örnek kardját elkapván, az Őr

¹ Debreczon város jegyzőkönyve, 1638, 23. 1.

² TT. o. 30. lap.

séget jól megvagdalta és szétkergette. Törvény elé kerülvén, bátor cselekedetire már semmit nem emlékezett. Csak annyit tudott, hogy ő akkor az italban nagyon elmerült volt.

A törvény nem fogadván el mentségit, ez a szentencia szállt a fejére: „Deliberatum, Túri János az piacon a *nyákvasnál* levonattassék és a *furatossal* hatvan csapással megverettessék.”¹

A furatos lapáttal való illetén veretetés az alföldi városokban (s néhol Erdélyben is) nagyban járta. Az „adta mondásért” 50, a „te remtetéért” 100 furatos ütés járt. Ami untig elégséges volt egy emberséges embernek arra, hogy elmenjen a kedve a káromkodástól.

Debreczen városa, úgy látszik, később leszálította az ütések számát. Fodor Szabó András például adtával és tere intettével káromkodván, ilyen büntetést kapott: „vasárnap kétszer a két templom előtt kalodában tétessék, a *nyakára* kövek köttetvén és midőn elbocsáttatik, *furatossal* tizenkettő ütessék”.²

Kecskeméten a kikapós lányokat és asszonyokat a piacon 50-50 csapással korbácsolták,³ holott a legényeket nem a piacon, hanem a deresben botozták. A városból való kicsapáskor ugyanitt a lányok és az asszonyok nyakába pacalt vetettek, vagy harasztot s szénát kötöttek. Volt eset, hogy egyszerre egész csomó lányra harminc botot vertek, aztán összekötve a városból kiűzték, mivel „juhászokkal és kvártélyos katonákkal illetlenül társalkodtanak”.

¹ U. o. 1702. 440. lap.

² U. o. 1704. sz. jk. 835. lap.

³ Ez a szokás a városi jegyzőkönyvek szerint még 1739-ben is járta,

Simon Jánosné Jutka asszonyra ugyanezért a bűnért a kecskeméti bírák ilyen büntetést szabtak: az templomból mikor az község kijön, *szénát kötvén fejére, hatvan bottal való sujtás adassék neki, isterázsa föntállván és ruháját tartván!* (1728.)¹

A hajdúvárosokban a büntetések szintén igen szigorúak voltak. A régi hajdúrendtartás szerint például azt a hajdúvitézt, aki adtával, teremtettével káromkodott, falóra ültették, elbocsáttatván, keményen megverték. Ismétlődés esetén a káromkodó vitéznek egész napon át a falon kellett ülnie, nyakában nagy követ tartván. Mikor pedig a falóról leszállott, meg kellett városszerte kiáltania, hogy halált érdemelt.

Ha pedig harmadszor is káromkodáson csípték, elevenen megkövezték. A hajdúvárosokban, no meg Debreczenben és Kecskeméten a görögök és az oláhok nem élvezhették a városi törvények védelmét. Ezeket még a szokásos esküre sem bocsátották, hanem régi szokás szerint *bodzafa keresztre kellett esküdniök.*² A hajdúvárosokban az is bevett szokás volt, hogy *vérontás alkalmával a prédikátorok a harangok kötelit fölhúzták, hogy ártatlan vérföl ne kiáltson az égbe!*

¹ Úgy Kecskeméten, mint egyebütt is még mindig nártá a bélyeggel való sütés is. A lótolvajt Budán is* bélyeggel sütötték. A Kecskemét városi jegyzőkönyv írja az egyik vallatásról: „Miért vagyon hátadon sütéspatkó, vagy akasztófa-sütés!” — Betyár vagyok, hol itt, hol Szegeden dolgozom jó embereknél.”

² A rácok ezt viszonozták s a magyart nem fogadták el tanúnak. Az ercsi bíró monda például a kecskeméti tanúra: „Pogányok az magyarok, nem veszem be őket tanúknak.”

A jámbor olvasó mindebből megítélheti hogy a régi. jó idők törvénybeli orvosságai! bárha jámbor bírák erejével adattak legyen is, nem mondhatók a pörösök gyógyító flastrómának. Ellenkezőleg, a gyógyító flastromot csak azután kellett előszedni, ahogy az ember a törvénybeli orvosságot már megkapta.

V.

A régi magyar parasztpélda, tréfabeszéd, hajdúbeszéd.

Nem mondunk újat, mikor állítjuk, hogy a közmondásokat különösen a keleti népek kedvelték. A magyar is egy sorban lévén ezekkel, valamikor mód nélkül szerette és kereste a szellemes és találó mondásokat. Hamar meggyőződünk erről, ha a régi magyar leveleket lapozgatjuk. Különösen XVI. századi leveleink bővesek a ma már alig ismert példabeszédekkel. Mikor a magyar nép a török szárnya alatt nyomorgott s mikor a társadalmi érintkezés a két nép közt már mindennapivá vált, egymás után vesszük át a töröktől az ismertebb közmondásokat. Annyira ment ez a szokás, hogy régi leveleinkben még török nyelvű közmondásokkal is találkozunk. Pedig a törökök példabeszédei merőben elütöttek a magyarokéitól. A török példabeszédek vagy közmondások mindig komolyak, mélyrehatóak és erkölcsi tartalmúak. A magyaréi ellenben — humorának megfelelően — vidámak, tréfások és szellemesek. A magyarnak nemzeti sajátossága tehát a példabeszédeiben is kifejezésre jut.

Azokat a tréfás és szellemes mondásokat melyek később aztán közmondásokká váltak a XVI. században még *tréfabeszédeknek* hívták. Jámbor eleink mód nélkül kedvelték ezt a tréfabeszédet. S minél találóbb, minél szellemesebb volt az, annál többre becsülték szerzőjét. Apor Péter írja eleinkről, hogy „*az tréfában igen gyönyörködtek asztalnál.* Azért azhol tréfás, játékos embereket tudtanak, azokat magukhoz hívták, asztalnál jól tartották s mentől nagyobb tréfát tanáltak fel, abban mulatták magokat.”

De vajjon mi is az a tréfabeszéd? Nem nehéz a kérdésre felelnünk. A tréfabeszéd nem egyéb, mint humoros zamattal elegyített szellemes és találó mondás. Középheletet foglal el az adoma és a közmondás között. Minél sikerültebb volt a tréfabeszéd, annál hamarabb elterjedt. Szájról fültre járt az, még pedig eleinte a szerzője nevével. Később aztán, mikor már közkinccsé vált, a szerzőjéről megfeledkeztek s csak mint régi közmondást használták.

A régi levelek anyagából számtalan jeles példabeszédünknek a szerzőjét megismerhetjük. Ugyancsak e levelekből tudjuk, hogy a tréfabeszédet meg a találó mondást — ha már a köz-nép is használta — *parasztpéldának* is hívták.

Írva hagyták nekünk, hogy a régi világ az enyvelgéshez keveset tudott. A tréfabeszédnek ránk maradt anyaga ennek éppen az ellenkezőjét bizonyítja. A tréfa akkor is járta nálunk, mikor jámbor eleink nem a bortól zajosodtak. Ne haljunk meg búval — kiáltották a legszomorúbb időben is. És megeszmélték magukat. És tréfát indítottak. Nem törődtek azzal sem, hogy mások nyelvére esnek. Arra való az eb,

hogy ugasson — mondták ilyenkor. Akinek aztán jó vénája volt a beszélgetésre, megindította szelleme sziporkázását s akik hallották, hamarosan melléje ereszkedtek. Az igazi mulatságnak csak azt tartották, ahol *vigan* lakhattak. Vagyis ahol nem csupán az ételnek, hanem a szónak is sóval és borssal adták meg a módját. Az ilyen helyen aztán folyt a tréfabeszéd. S ki amit hallott, később tovább adta. Kiadatlan leveleink bővesek aztán a sikerülnél sikerültebb tréfabeszéddel. Nincs mit csodálnunk ezen. Hiszen a XVI. században s némileg még a XVII.-ben is ismert és kedvelt irodalmi műfaj volt, melyet legkiválóbb embereink szeretettel ápolgattak. E minden ízében eredeti és sajátos tréfabeszédben élt a nemzet kedélye. Ebben szólal meg legjellemzőbben a magyar lélek, a magyar gondolkozás. Ez tárja fel legjobban azt a magyar szívet, melyben a bánat és vígság, a remény és a kétségbeesés, a komolyság és a tréfa folyton egymást üzte. Bal ítélet alá senki ne vegye, ha kimondjuk, hogy nincs semmi, ami a magyarság életét, jellemét, eszméit találóbban rajzolná, mint a régi tréfabeszéd. Annál különösebb, hogy eddig még senki sem foglalkozott vele. Bizonyára amiatt van ez így, mivel a tréfabeszéd egész anyaga úgyszólván még a levéltárakban kopik. S ki tudja, lesz-e idő, mikor összegyűjtve mindenkinek hozzáférhetővé lesz? A XVI. század szereplő emberei közül nagy mestere volt; tréfabeszédnek Mérey Mihály uram. Több jeles mondása ma már mint közmondás forog közszájon. Szerinte a titkot a tyúkok is kikavarják a szeméten. Egyik szép levelében írja, hogy a külföldi nemzetek folyton vádolják és korhol-

ják a magyarságot: de majd egykor — írja — ha ők is a végső veszedelemben forognak, észre-
térnek s megtudják, mi mindent tett a magyar
nemzet! Egyik igen jóízű levelében olvashat-
juk azt a pompás tréfabeszédét a leányos em-
berről és a háztűznéző legényről, melyet másutt
már ismertettünk.

Hogy Mérey uram jeles mondásai később
is járták, elégséges Sándorffynak 1582-ben írt
levelére hivatkoznunk, melyben a többi közt
ezt is írja: „Nem heában mondta szegény
Mérey uram, hogy embernek házánál az gazd-
asszonnyal nem jó törvényt tenni; mert talán
az jámboroktól különben tanáltatik.”

Nádasdy Tamás nádorispánnak a mondása
szerint a három ujj csak ír, de az egész test
dolgozik.

Báthory András írta volt 1551-ben, hogy
fogas ebnek való a csontrágás. S ez a bölcs
mondása hamarosan, elterjedt.

Méltán sorakozik mellé Fetheő uram mon-
dása: „Az *hol sok fej vagyon, sok veszedelem
vaygon!*... Ördög ördögül cselekszik.” (1552.)

A XVI. század derekán még sok tréfás
mondás forgott közszájon Mátyás királyunkról.
Ilyen például ez: Szegény embernek nem jó
éneket mondani Mátyás királyról! Egyik
1553-ban írt levélben olvassuk: *Mátyás király,
Mátyás kovács, melyik másik?* (hoc est; Ma-
thias rex Mathias faber, quae quails!)

Sok mondás maradt ránk a XVI. századból
az özvegyasszony okról. Jól hangzik például ez:
„Jó földekbe esett az vetés és nem özvegy-
asszony holdjaiba, kiknek az hossza rövid, az
szélessége keskeny.” (1559.)

A régi példabeszéd, mely szerint az özvegy-

asszonyt még az ág is vonzza — több formában maradt ránk. Ilyen például ez: Ha az özvegy-asszonynak kapufája aranyos is, de ugyancsak vagy és őrajta még az ág is vonsz,¹

A régi magyar mondást, hogy a békának igen nehéz a dér s hogy az egér nem bírja a macskát, ma is hangoztatják ugyan, de hogy Ө bölcs mondások több századosak, azt már kevesén sejtik. A gyáva katonákról maradt ránk e mondás: oly vitézek, mint a Dalos vén-asszonya!

A szakállfürösztőben, amit másképpen morgó színnek is híttak, szokták volt mondogatni: farkasnak nem kell berket mutatni., Egy mütöt² hazudnak s egy gyűszűnyit el nem hisznek.

Bánffy Katának 1538. évben írt levelében olvassuk: Mit használna használatlan választ tenni? Ember csak bánkódnék rajta!

Nádasdy Kristóf írja 1556-ban: Az török ökör alatt is bor jut keres.³

Minden közelebbi magyarázat nélkül írja 1570-ben Bejczy Ambrus: „úgy jártam mint gonosz Markó Zágrábott”,

Vadas Boldizsárnak a mondása: farkas nevével az bárányt más ember is elviszi.

A magyar paraszt agyafúrtságát s csalafintaságát már a XVI. században is gyakran emlegetik. Dessewffy János írja például

¹ Eszterházy Mária 1663-ban július 4-én írt levelében ezt ilyen változatban adja: „Nem hiába szokták mondani, hogy az özvegyasszonyt még az ág is szakasztja.”

² A müt német mérték 31 magyar vékának felel meg.

³ Nádasdy Tamás írja 1556-ban: „Az megszállottaknak az tud tanácsot adni, az ki az kast tolja; az úton járóknak pedig az, aki az útba vagon.”

1557-ben: „*Nyolcvan polgár (t. L jobbágy) húsz héján száz port teszen.*” Nádasdy Ferencnek írják 1571-ben: „Az parasztember dolga olyan, hogy akármi kevésért is nagy panaszt teszen urának.”¹

Erdélyi Gáspár óva inti kortársait, hogy a leányoknak ne higgyenek! Bizonyára tapasztalatai voltak e téren; mert a többi közt e bölcs mondást veti papírra: „minden ujonan nőszött embernek elvész az esze.” (1537.)

A jó kaboldiak búsultokban azt a bolondot írták a rohoncziaknak, hogy tanácsért tökkel mennek hozzájuk. A rohoncziak erre ilyen választ küldöttek a jó kaboldiaknak: „Rohonczra nem jöttek még tanácsért tökkel és észért tarisznyával. A kaboldi észért azonban nem tökkel és tarisznyával, de társzekérrel megyünk s Kaboldon ész nélkül maradnak.”²

Sárkány Antal uram írja 1558-ban: „Nekem szintén úgy vagyok dolgom, mint az farkasnak, ha vizén huriltják, ha nem vizén is huriltják.”³

A XVI. században széltében járta ez a bölcs mondás: „Az frigy megvayon, de azért azki közel lakik az törökhöz, otthon ne háljon.”

Mágocsy Gáspár főkapitány írja 1557-ben: „Azkik oroszlánal akarják bárányokat őrzetni, bárány nélkül maradnak és ők maguk is megszaggattatnak tőle, mint az, ki ördögnek szolgál, kínnal fizetnek neki.”⁴

¹ 1586-ban írják: „az parasztságban sok álnokság vagon.”

² Körmendi levéltár. Missiles, XVI. századi levél kelet nélkül.

³ Orsz. Levéltar. Nádasdy-levelezések, 1558 febr. 12.

⁴ Os. és kir. állami levéltár. Turcica.

Illésházy Istvánnak 1589-ben írt levelében olvassuk e régi magyar példabeszédet: *Fősvénység nagy tisztességet aláz.* Kakas István 1620-ban mint közönséges példabeszédet írja le fentebbinek e változatát: „az szegénység nagy embörséget gyaláz”.¹

A ravasz emberről járta nálunk e találó mondás: igen agg sólyommal madarász, nem fog vele semmit sem.

A jószívvel küldött csekélyke ajándékról szokták volt mondani: szegény háztul ösztövér bárány.

Zrínyi György írja egyik levelében, hogy Bánffy Lászlónak gyakorta való szava volt ez: „Én azt tudtam vala, hogy marcapán, ha tekéntem tehát olasz kolbász.”

Magyar Bálint szerint a végháznak védelme nem tökzörgetéssel léssen; mert attól semmit nem fél a török, hanem emberrel szokták az végházat tartani és szablyával oltalmazni.

Ugyané tárgyról maradt ránk e bölcs mondás: várat ijesztéssel megvenni, mint róka farkával a fát levágni nem lehet.

A XVI. században a tréfabeszédnek egyik legkiválóbb mestere Bejczy Gergely uram volt. Sok régi példabeszédet és hajdúbeszédet örökített ő meg a leveleiben. Az 1570-ben írja például: „Úgy volt dolgom, mint azki zarándokok Rómából júnek volt régen. In proverbiiis mondják vala: táskánkából comedit, palackunkból bibit, pad alatt dormit, mégis plaga de lett.”²

¹ Körmendi levéltár, Miseiles, 1620. Batthyány Ferrenchez.

² Körmendi levéltár, Ak ő levelében olvassuk ex f is „lator levélre nem szoktak választ tenni”.

Mikor Balassa János megszökött pozsonyi tömlöcéből, Bejczy uram ezt imígyen fejezte ki: „Úgy hallom, hogy nem várta az törvényt. Gyepre veté az táncot, vagy használ véle vagy árt.”¹

„Régi proverbiumban hallottam, — írja ugyanő — valamely ebet agyon akarnak verni, előbb dühödtt nevétt költik. Igaz! rajtam telik az proverbium.”

A XVI. század egyik legeszesebb és legszellemesebb embere kétségkívül Batthyány Ferenc bán volt. Minden íziben magyar ember ő, akinek a leveleiben seregével találjuk a legpompásabb tréfabeszédeket és az ismeretlen példabeszédeket. Ő írja a többi között házasodni készülő rokonának: „Nem sánta embernek való a nőszés; mert még ép embernek is gondja vagyon benne.” Mint ősrégi mondást idézi ugyanő: hal számár, hal császár! Mikor unokaöccse egyik birtokán akart túladni, Batthyány ilyen kérdéssel fordult hozzá: „Hallottad-e, hogyha az egér nem bújhatik a lyukában, tőkét köt a farkára?” Aki sokat vásárol, — írja ugyanő — sok pénzinek kell lenni. Egyik későbbi levelében találjuk az ősrégi mondást: „Mikor az ember egy nyilat ellő és elveszti, tehát ismét más lő utánna, hogy annyival hamarabb megtalálná az elveszett nyilat. De gyakorta lészen az, hogy mindkét nyíl elvész.” Batthyány maga írja, hogy háromszor annyit ad közcélra, mint amennyit reá rónak. „Én magam sem hittem, — írja — hogy ilyen nagy úr legyenek, hogy mind az egész hadnak

¹ U. o. 1570 március 18,

² U. o. 1568.

gondja csak énrajtam álljon... Nem jó az emberre oly terhet vetni, az kit el nem viselhet; mert leesik alatta. Ha az ló örömost vonsz, nem kell azt ösztökélni!”

Igaza volt Batthyáynak, de a régi magyar példabeszéd szerint a tarcsák minél inkább vonszák a szekeret, annál jobban csapják.

A nemzeti élet és szellem a XVII. században hamar hanyatlóra fordult. A tiszta magyar nyelv is a nemzeti hanyatlással egyetemben idegenszerűségekkel telik meg. A régi magyar tréfabeszéd megritkul. Az eredeti magyar példabeszédeket kezdik elfeledni. Csak kevés levélírónk akad, aki még a régi módon ír és gondolkodik. De ezeknek az írásaiban még mindig járja a régi szellem és a régi hang. Sőt ha elvéte is, de tréfára is akadunk néha. Hiszen a XVII. században is voltak embereink, akik „nem ültek veszteg, hanem más embernek cipellőjébe követ hánytak”.

Mikoron Bethlen lovasságának gyalogtámadást kellett indítania, Kamutky Balázs kijelenté, hogy kész arra, de „seregben menvén a hídon, szélül nem jár, megvert futó hadban utol nem marad, ostromnak elől nem megy.”

Eszterházy Miklós Erdély ellen indulván. Bosnyák Tamás így szólt hozzá: „Az ki Erdélyre akar menni, az lova farkára mindéi! lovas egy-egy hajót kössön és elvigye magával s hagyja az Tiszaparton, hogyha vissza keli jönni, ott találván, ne kellessék az Tisza vizét akaratja ellen megkóstolnia.”

Eszterházy Miklós egyik kiadatlan levélben olvassuk: „Az bécsiek szokásuk szeréül vannak. Ha az ellenség megáll, ottan vigadnak.

ha megindult, megest megrezzenek. Most, hogy egy kevéssé megállott az ellenség, azt vélik, hogy ők állottak eleiben; azért nem nehéz tovább vigadniok.”

Eszterházy levelében fordul elő ez a jeles mondás: Két sár között elfogy az hajas. Ezt a mondást később Vitnyédy is használja.¹

A XVII. század egyik leghumorosabb levélírója Csáky László volt. Ha jó kedvre derült, csak úgy ontotta magából a szellemes mondásokat. Ilyenkor írta volt: „Jó pennám s jó tintám lévén, írnom kell.” A haza szomorú dolgáról elmélkedvén, imígyen írt volt: „Ha csak az vad fát másik vad fában oltjuk, annak bizony édes gyümölcse sohasem, leszen. Nehéz dolog az ellenség kölcsönpezével, s tanácsával gazdagodni, vagy nagy veszedelemnek ellen állni. *Kicsiny kompánia is erős, ha egyes.* Bizony csötlünk-botlunk szegény magyarok, míg az veremben nem esünk.”

Csáky levelében olvassuk e jeles tréfa-beszédet is: „Az farkasnak mondják, hogy páter noster, de ő azt mondja bárányláb.”²

Suták Mihály uram írja 1623-ban: régi példabeszéd „hogy beteg ember és bolond néha-néha igazat szokott mondani és az eszes ember néha aféle szókról gondolkodik”.³

¹ Körmendi levéltár. Missiles, 1619. Batthyány Ferenchez írja Eszterházy Bethlen táraadásakor: „Amaz régi magyar proverbium, hogy t. i. az két sár között az hajas elfogy, most kezd beteljesedni... Kiveszik az más ember lábából az tövisét és magok lábában teszik.”

² U. o. 1628. levele Poppel Évához.

³ U. o. — Balassa Zsigmond írja 1614-ben: „Eb vegyo magára, sem ujja, sem galléra.” (Török mente egy fájának nem volt sem ujja, sem galléra. Thurso levéltár, 34. fasc.

Az 1606. évben mint régi magyar proverbiumot hangoztatták: azki madarat akar löni, ne pergesse az ijját.

Iktari Bethlen István mondása ez: „Kiki felebarátja magának és mindenkor egyéb köntösnél közelebb szokott lenni az ing az testhez.” (1616.)

Puk György írja 1640-ben: „Tartják az tehénnek szarvát s más feji.” — Kemény János fejedelem mondása: „A mely kölyökagarat az első vad fogásán igen megvernek, fogytig félelmes léssen.”

A fiatal korában nagyon vidám Forgách Ádám is szerette a tréfabeszédet. Leveleiben gyakran találkozunk ilyennel. Az 1645. évben írja például: „Az hol Isten szentegyházat épít, ott az ördög kápolnát akar építeni magának ... Megnyomta az csörsz ökre lábomat; másképpen kezdik az táncot fújni s nekem úgy kell járnom.”

Forgách Ádám fivére: Zsigmond arról írván, hogy hazánk romlására idegen ellenséget hoznak földünkre, a többi közt ezt a megjegyzést teszi: „így szokták *parasztvéldében* mondani: ha az tölgyfát levágják, tehát az ág liasogatására magából a tölgyfából csináljanak éket, így meglehet; de fűzfából ne; mert végre nem viszik.”

Ugyancsak Forgách Zsigmond írja 1641-ben Batthyány Ádámnak: „Minapában volt Debreczenben az kálvinista prédikátoroknak gyűlése. Ottan féltvén feleségöket az kan... deákoktól, azt végezték, hogy valamely ifjú legény hús esztendő koráig meg nem házasodik, aztán ha megházasodik is, de senki őket meg ne esküdtesse, össze ne adja, míg csuklyába az ekklesiát

meg nem követi.* — Én — írja Forgách —
 régen készülök az ekklezsia követésére!¹

Wesselényi nádor az 1663. évben írta volt
 e felkiáltást: „mely fent hágatta kegyelmedet
 az *uborkájára* parancsolt vezére”.

Jámbor eleink azt tartották, hogy addig
 volt nálunk jó világ, amíg csak kártyán látták
 a német képét. De mikor nagyon is el kellett
 ismerkedniük véle, a két szemük is kiapadt a
 sok sírás miatt. Ilyenkor aztán Vitnyédyvel
 együtt sóhajtva kiálták: „Adja Isten, hogy
 ausztriai bugyogót, stíriai joppont és cseh-
 szági sarut ne rakjanak élönkben, hogy abban
 öltözködjünk.” (1663.)

Jó Vitnyédynek a mondása ez: „Nem po-
 száta-fészek Buda, hogy az kakuk az benne lévő
 tojásokat megigya és másokat tojjék helyében.”

Barkóczy Krisztina egyik levelében olvas-
 suk: „Páter Agatin sóhajtja az tábori életet.
 Az bűnök fejébe Mátyás király mestereként
 éjjel sem alhatik.”²

Említők már, hogy a mieink sok példabe-
 szédet átvettek a hazai törököktől. A magyar-
 országi basák és bégek leveleiben sok ilyet
 olvashatunk. Tehát nem csoda, hogy egyik-
 másik országszerte elterjedt. A szerencsétlen
 Báthory Gábor fejedelemre írta például Zken-
 der basa: „Egy marok hajdúval és egy erszény

¹ Széchy Miklós írja 1623-ban: „Kegyelmed két
 ajtó közibe teszi az ujjait, de félő, hogy ott rekednek.
 Forgách Ádámnak 1647-ben írt levelében olvassuk:
Szegény ember szándékát boldog anya bírja.”

² Károlyi-nemzetség levéltára, 1710. Ugyancsak Bar-
 kóczy Krisztina írja: „Rendes dolog, hogy egyik bo-
 londot a másik által kell korrigálni... Ha szíjra
 akadna, elvetné az madzagot,”

pénzzel mind az egész világnál magát nagyobb-
nak állította. Az ki más ember kezével arcul
nem csappattatott, az ő maga kezét vaskéznek
állítja.”¹

Tudott dolog, hogy a törökök nálunk De-
meter napján, vagyis a hideg beálltával min-
dig megszüntették a harcot. Kemény János az
1623. évről írja e dologban: „Nincsen már a
törököknek egyéb szent Demeter napja, hanem
csak Bethlen Gábor napja. Akkor, mikor ő
akarja, lészen az ő szent Demeter napjok, kit
ők kászon gyűrű-nek hívnak.”

A XVII. századi magyar levelekben több-
ször találkozunk e török tanáccsal: „Ha fek-
szel, nyugszol. Ha ülsz, kevés ember lát. Ha
állasz, sokan látnak. Ha mégy, félj az botlás-
tól. Ha botlól], félj az eséstől. Ha esel, meg-
tapodnak.”²

Elterjedt török példabeszédek ezek is: Aki
a szemtől távol van, a szívtől is távol vagyon.
Ha a szem nem lát, a szív nem aggódik. — Aki
olyat kérdez, amihez nincs köze, olyat hall,
amihez nincs kedve. — A hallgatás ékessége
az életnek, s ha szól az ember, szava ne legyen
a pusztító záporhoz hasonló.³

*

¹ Hadi levéltár. Feldakten, Zkender basa Tirazó
Györgyhöz 1614-ben.

² Vitnyédy is idézi e török mondást 1657 október
29-én kelt levelében.

³ Nádasdy Tamás 1532-ben ezt a tréfás török mon-
dást írja Bakithnak: „dulbillerem zeldem thaze kal-
dibenom vonanthom kaor.” — A végbeli törökök írták
a pápai és a veszprémi vitézeknek: Az kit felsóznak, föl
van sózva,

Csak példákat adtunk itt a rendelkezésünkre álló nagy anyagból. Tarlóhárogatás, kalászgűjtés csupán ez a tágas mezőkön. Aki nem rösteli a fáradságát s tréfát akar indítani, seregével találhat leveleinkben tréfabeszédet s parasztpéldát. Aztán ott van a hajdúbeszéd is, amely osztályos ugyan a tréfabeszéddel, de alantjáró, durva, sőt gyakran trágár is. Hajdúbeszédként említik például ezt: Meddig az agár sz...ik, elszalad a nyúl. Ilyenforma ez is: Félnék nyulas pásztorok előtt gyapjat sz...ik a farkas.¹

Az ilyenfélék bőven találhatók a végbeli katonák leveleiben.

A tréfabeszéd együtt fejlődik, együtt virul a nyelvünkkel. A XVT. század a virágszakasza, a XVII. a hervadás kora. A XVIII. század, vagyis az idegenszerűségek kora aztán elfeledte a XVI. század tiszta magyar nyelvét. A deákosság kap lábra még a magyar levelekben is. Latin közmondások fordításával találkozunk bennök s csak szórva-hintve akadunk egy-egy régi tréfabeszédre. Még a levélíróink is jobbára idegenből kölcsönzött tollakkal pipeskednek. Hiába! míg a felvetett alma alájő, idő változik. S az idő változásával az ember is más formára üti a házát.

¹ Hajdúbeszéd ez is: „Az ki féltében meghal, f...gal harangoznak neki.” (1561)

VI. A magyar katona és a hámor.

Rég letűnt mesés idők elevenednek meg előttünk! Jó Magyarország bátor fiai indulnak a vitézi próbára. Lelkesedéssel sietnek oda, ahol a halál dandárral jár. önbizalom, vakmerőség s lelkesedés van a szívükben. Nem rettegik az erősebb ellenfelet; kapva kapnak a veszedelmen; tűzön-vízen átalutjok vagyon. Mindent könnyen nélkülöznek, s ha egy falat kenyérré sem virradhatnak, azért meg nem keserednek. Jókedvvel keresik a harcok izgalmát s vetélkednek, ki a különb köztük.

Negyedfélszáz év előtt ilyenek írták a magyar katonát! Ilyenек festi e korszaknak lelke és visszhangja: Balassa Bálint s verselő krónikása: Tinódi.

Hosszú idő múlt el azóta s bizony elfeledtük már régen a vitézi kor harcosait és harcait. Elszoktunk az emberöléstől s a fejlődött kultúráról azt hittük, hogy immár lehetlenné tette a nagy vérontást. Nem így történt! Kiütött a nagy háború s véreztek fiaink, s tán több könny Öntözte a magyar földet, mint negyedfélszáz év előtt! Nem volt napunk aggodalom nélkül.

Pihenést, megnyugvást sehol sem találtunk S mégis, mintha valami csodás hit, benső erő fel-emelte volna fáradt, törődött lelkünket. Itthon és külföldön himnuszokat hallottunk zengeni a magyar hősokról, a magyar vitézségről. A hír szele sólyomszárnyon vitte mindenfelé a magyar katona, a magyar nép tündöklő erényeit! Oly helyeken magasztalták népünket, ahonnet századokon át csak lenézés és gyűlölet szállt felénk. Állandó gyümölcse lesz-e ez a magyar vitézségnek, vagy csak múló fény ez is, mely ideig-óráig világít! A jövő fog rá felelni.

Negyedfélszáz évvel ezelőtt is megtörtént az, ami mostanában. A külföldi költők akkor is versekben zengték a magyar vitézséget, harci tudást és bátorságot. Vitézeinkről németül, latinul és magyarul szólt az ének. S olyik költő még sokallta is a magyar katona vakmerőségét!

Lassan-lassan azonban elnémult az ének. A magyar katona ugyan nem változott, de másra fordult sok minden. Nemzeti törekvéseinket, jogos küzdelmeinket félremagyarázták s mesterséges eszközökkel gyűlöletet támasztottak ellenünk. S ezzel megkezdődött ránk nézve a szenvedések kora. Az elvesztett bizalom azontúl csak akkor szálldogált felénk rövidke időre, mikor a dolgok állapota veszedelemre fordult. De azért a magyar katona maradt, ami volt.

Mondják, hogy a néplélek századokon át nem változik. Ha valamikor, úgy a most múlt nagy háborúban igazolva láttuk e mondást. Napról-napra hallottuk s olvastuk, mi módon állta meg a sarat a magyar katona a rettenetes küzdelmekben. Győzte a fáradalmat; megbírta a nélkülözést, s vakmerően küzdött a túlnyomó erővel. *S közben az ő víg kedve, az ő lélekvidító*

humora soha el nem hagyta. Mit jelent ez? Azt, hogy a magyar katona sok százados múltja a jelenben is él! Igen, a magyar katona ma is olyan, mint amilyen volt a vitézi korban. Katonai erényei a letűnt századok alatt semmit sem gyöngültek; a hosszú békesség az ő vitézi keménységét meg nem lágyította; szellemét meg nem változtatta. Aki ismeri a XVI. század lelkes küzdelmeit, aki tudja, minő páratlan vitézi erényekkel ékes volt akkor a magyar katona; az a most folyt harcokban újra élni látja Balassa Bálint korát!

A XVI. században a török Európa legnagyobb hatalmassága volt. Nagyszerű katonasága sikerrel küzdött mindenféle néppel. Így hát ismerhette ellenfeleinek jó és rossz tulajdonságait is. S a török a XVI. században nem késett kijelenteni, hogy *csak két vitézkező népet ismer: a magyart és a törököt!* E két vitézkező nép aztán másfél századon át állandóan azon vetélykedett, melyikök a különb vitéz?

A XVI. század magyar katonájáról német mester: Gabelmann írta, hogy minden lehetetlenre vállalkozik; a fáradságot, az éhséget és a szomjúságot könnyen szenved; a hazájáért és családi tűzhelyéért szívesen küzd; a jó névre és a vitézi tisztességre sokat ad!

Gabelmann mester a magyar katona humoráról ugyan nem emlékezik meg, de sok oly dolgot elmond, amiből napnál világosabban kitűnik, hogy vitézeink az egészséges magyar humor nélkül akkor sem szükölködtek. Leírja például, mint szemtanú, Esztergom 1595. évi ostromát. A hajdúk — szerinte — a falakig mentek s az ott levő törököket csúfolgatták, amin aztán a magyar vitézek nagyokat kacag

tak. Egy hajdú és két magyar zászlótartó beugrott a vár árkába, s ott a törökök leghevesebb tüzelése közben a hajdútáncot járták. Az ember azt hinné, — írja Gabelmann — hogy lakodalomban s nem háborúban van!

Mikor a török naszádok megjelentek a Dunán, Gabelmann szerint a magyar vitézek begázoltak s a vízben küzdöttek a törökökkel, (Seien ihnen die Hungern gar in das Wasser naheilet und alles niedergehauen.)

Több német krónikás följegyezte, hogy a komáromi hajdúk Székesfehérvár tövében leleselkedtek a törökökre. Egy ízben a székesfehérvári ifjú bég a menyasszonyát várta. Kellő kísérettel meg is érkezett az, de a vár tövébe) L elfogták őt a komáromi hajdúk. A menyasszonyt és a zsákmányt magukkal vitték, a bégnek pedig elküldték a menyasszonyát kísérő vénasszonyt!

Gabelmann említi, hogy 1595-ben nyolc komáromi vitéz Tatára ment gyümölcsért. A tatárok kettőt közülök elfogtak s az akkor török kézen levő Győr várába vitték. A két komáromi vitéz másnap lóháton s pompás török ruhában tért vissza. Megszöktek Győrből, s magukon kívül még egyebet is hoztak magukkal.

Az ilyen mulatságos dolgoknak persze hamar híre futott. A végházakban egyébről sem beszéltek, mint az eféle sikerült kalandról. Törte is a fejét minden jóra való magyar vitéz, mint tehetne olyat, amin minden végház elcsudálkoznék! És ezer fortélyt eszeltek ki, ezernyi tréfát műveltek a harc közben. Mintha csak a vérontás is multság lett volna. A budai pasák nem egyszer írják, hogy magyar lovasok török süvegben jönnek a török végházak alá s törökül

kiáltják: Jöjjetek ki, itt és itt magyar csata rejtőzik; kevesen vannak, könnyen szétverhetjük őket! Ha a törökök nem vették észbe a fortélyt s kimentek, a mi lovasaink gyöpre vetették a táncot s belé bojtorkodván az ellenségbe, letiportak mindent. Ha a törökök a hívó szóra nem jöttek ki, a huszárok csúfolni kezdték őket s káromkodással megeresztvén nyelvüket, szórták az adtát és a teremtetét. A szegény szenteknek ugyancsak volt mit hallaniok! Mit törődött ilyenkor a huszár azzal, hogy kiszorul az egek országából! Búsultában káromkodott mint a kerekétörött kocsis. Ha a bajviadalra kihívott török vitéz nem mert kijönni, a mieink róka farkas, disznó farkas kopját, asszonyoknak való rokkát, más eféle megszegyenítő dolgot küldtek neki.

Haragot a magyar az ellenséggel nem igen tartott. Ha alkalma nyílt, szívesen mulatott a török szomszédal. Ha két csata népe találkozott egymással, a mieink mindjárt készen voltak a felszólítással: „Ha már ennyire jöttünk, törjünk egy-egy fát (kopját) s egy keveset mulatnánk.”

Az egri vitézek például 1579-ben vendégségre hívták a hatvani török vitézeket. „Lakozunk együtt, — írták az egriek — együnk, igyunk s az vitézek is egymással mulassanak.”

„Ott ősznek s isznak, — írja a budai pasa — aztán megrészegülnek, egymás közt kérköznek, s végre is kardra mennek!”

A vidámság, a humor katonáink minden harcában megnyilatkozik. Bár a XVI. században a bú úgyszólván korlátlan sajátunk volt, katonáinkból csak az élet megtört fáklyájával alszik ki a jókedv. Még a legsilányabb palán-

koból is azt írogatják az ostrom előtt, hogy ők vígan akarnak meghalni a kereszténységért.

S mivel az eféle jelenség a XVI. században általános volt, kétségtelen dolog, hogy a harc dolgában hadi népünk egylelkű testület volt. A túlhevült lelkesedés, a meggondolatlan vakmerőség, az étellel való nemtörődömség, a szerelenség után való vágyakozás jellemzi majd minden vitézünket. Nem kell őket harcra buzdítani, hanem a legszigorúbb büntetéssel kell őket a harctól tiltani. A végházakban Rudolf korában már fejvesztéssel fenyegetik azt, aki portyázásra, száguldásra vagy lesvetésre indul. S mégis, nap-nap után a zöldbe borult mezőn küzdenek vitézeink. A borbélyoknak kemény büntetés alatt hagyják meg, hogy a sebes katonák neveit felterjesszék. S a mi végbeli vitézeink eltagadják még sebeiket is, de a harcról le nem mondanak.

A XVI. század negyvenes éveiből ránk maradt legrégebb huszár-regulamentumoki kivétel nélkül mutatják, hogy a magyar katonát nem biztatni, de visszatartani kellett. A nevezett regulamentumok ugyanis kemény büntetés alatt tiltják a huszároknak, hogy a kapitány parancsa nélkül a sorból kiugrassanak s az ellenségre rontsanak! Tiltja azt is, hogy az ellenséget gúnyolódással kopjatorésre hívják és kényszerítsék.

Az idegen lovasság részére kiadott regulamentumok ilyesmiről egy hangot sem szólnak. Ellenben ugyanazon helyen azt írják, hogy az ellenség elöl meghátrálókat a többiek szúrják le. (Die in Schlachten, Scharmützen im Feldt oder sonst Flucht machen, so soll der naechst auf ihn schlagen und stechen.)

Ez ti különbség a magyar és idegen lovasági regulamentumok között a XVII. században is megvolt. Soka senkinek sem tűnt fel ez a különbség; pedig ha mélyreható szemmel vizsgáljuk, nagyon jelentős dolgot kell abban látnunk. A magyar huszár szelleme világít ki abból, a magyar huszáré, aki a hátrálást, a gyávaságot nem ismeri!

Az 1542. évben Scheurer Rézmán császári követ Buda felé tartván, Esztergomban megállt. Amint ő maga írja követi jelentésében, megérkezésekor a törökök erősen ágyúztak és lövöldöztek. Követ uram nem tudta mire vélni a dolgot; már szinte hinni kezdte, hogy az ő tiszteletére szólnak az ágyuk, mikor meglátja, hogy a Duna túlsó partján hét surányi vitéz — próbált főlegények — táncoltatják a lovaikat s harsogó hangon viadalra hívják a török vitézeket. Ezek cseltől tartván, nem mertek kimenni, hanem ágyúikkal tüzeltek a hét huszárra. A jó huszárok azonban kutyába sem vették a tüzelést, hanem tovább ordítottak: Ha van szívetek, jöjjetek ki! S mikor látták, hogy hiába csalogatják a törököket, gyalázatos káromlásokat kiáltottak a várban levőkre!

Az 1556. évben a győri és a komáromi magyar vitézek éjjel megtámadták Esztergomot s felgyújtván a palánkot, nagy zsákmánnyal szerencsésen visszatértek. Velicsán bég ezért bosszút esküdött. Mikor javában törte a fejét, mint fizesse vissza a kölcsönt, következő esei történt: Négy derék győri huszár a sötét éjben Esztergom alá lovagolt s hajnalsötétekor döngetni kezdték a várkaput. A török kapunállók kérdezték, kik légyenek kunt? A négy huszár azt felelte, hogy a győri kapitány van itt egész

hadával! Lőn erre nagy riadás Esztergom várában! Csakhamar megszólalt a rézdob s dörögni kezdtek az ágyuk. Lárma, fegyverzaj s kiabálás hallatszott belülről. A négy vakmerő huszár pedig ott állt mosolyogva a várkapu előtt. Csak mikor a várban már teljes volt a zűrzavar, fordultak vissza s minden baj nélkül Győrre értek.

Eféle kaland ezrével esett meg a hódoltság korában. Mindannyia hirdeti, hogy a magyar katona nem ismerte a félelmet, s hogy a legveszedelmesebb vállalat közben sem veszíté el jó humorát. Ez utóbbi tartotta benne a lelket az üldözés és a lenézés korában. S bármi sors érte is őt, a humora haláláig nem hagyta el. Tudjuk, hogy karóba vont hajdúink csöndesen pipáztak, míg a halál be nem állt. Az elfogott kóborló szabadlegény, mikor a csontjait törék kerékkel, nótára gyűjtött, énekelt, s jajszó nélkül tűrte a legrettenetesebb kínokat. Az elfogott hajdúkém maga metszé el a torkát, hogy titkait kínzással ki ne vehessék belőle. Másutt — mondák ekkor az idegen tiszték — az ilyen embert hősnék tartanák, Magyarországbán ez közönséges dolog! S úgy is volt. Sőt — hál' Istennek — úgy van ma is.

VII.

Csáky szalmája.

Csáky Lászlóról tudjuk, hogy a szentgottvárdi, véglesi, lévai, tatai és a pápai főkapitányt viselte. Komárom és Zólyom megyéknek főispánja is volt. Egyideig az országbírói tisztet is viselte. Kedvelt embere volt a bécsi udvarnak. Egyik fiának III. Ferdinánd király volt a keresztapja. Mivel bátyjával, Istvánnal együtt Erdélyből szakadt hozzánk, a király mindéig azon volt, hogy jóindulattal és bőkezűséggel lekösse őt. Csáky Lászlónak jeliát nem volt nehéz dolog uradalmakat szereznie. S szerzett is annyit, hogy sok földjét még vétésre sem szántathatta; temérdek szalmáját föl sem használhatta. Sok elegebelegy ember tehát az ő szalmáját hordta. S Csáky uramnak eszébe sem jutott üldözőbe venni azokat, akik az ő szalmája mellé ereszkedtek.

Nem ritka jelenség a rég elmúlt időben, hogy valakinek egy-egy jó mondása szállóigévé lévén, a nevét is jó emlékezetben tartotta. Csáky Lászlónak is voltak efféle törőlmetszett magyar mondásai. Sőt róla is támadtak ilyenek. Melyik magyar nem ismeri például ezt a mondást: Nem Csáky szalmája ez. Mily kí-

nos dolog, hogy Csáky vitézi dolgairól semmit sem tudunk; nagy méltóságait, politikai szereplését régen elfeledtük, de a szalmája századokon át nem ment feledésbe. Igen, a szalmájának köszönheti, hogy a magyar nép ma is széltében emlegeti a nevét!

Nem lesz érdektelen dolog erről a szép és hatalmas Csákyról egyet-mást elmondanunk. Csak olyan dolgait tárjuk föl, amik a levéltárak rejtekeiben kopnak.

Csáky László Magyarországra költözvén, a Dunántúlon vontta meg magát. Batthyány Ferencnek művelt és derék leányát, Magdolnát vévén nőül, nagy vagyona tett szert. Szerző ember lévén s udvari befolyását is felhasználván, egyik uradalmat a másik után szerzi. Volt tehát mit aprítania a tejbe. Isten a házasságát derék gyermekekkel is megáldotta. Ezeket nagy gonddal nevelte s amint felcseperedtek, akadémiás városokba küldötte. Mivel a deáknépséget igen kedvelte, a, fiai mellett szegény nemes deákokat is tartott és taníttatott.

Csáky László tanult és olvasott ember volt. Emellett jeles tréfájú, játszi vitéz ember hírében állott. Gyönyörű, kaligrafikus írása volt s a pennáját úgy forgatta, hogy a stílusa kortársainak bármelyikével vetekedik. Bizonyos dolog, hogy ha véletlenül az irodalmi pályára adja magát, jeles magyar író vált volna belőle. Sajnos, csak leveleket írogatott. De e levelek nem mindennapiak. S ha egykoron napvilágot látnak, becsületet szereznek az írójuknak. Úgy látszik, hogy Csáky László a tollforgatást és a tiszta magyar stílust édesanyjától, Vesselényi Annától tanulta. A XVII. századnak egyik legkiválóbb magyar asszonya volt ez a Vesselényi

Anna, akinek pompas leveleiben különöset] megkapnak bennünket a szellemes és törőlmetszett magyar mondások, melyek közül nem egy legszebb közmondásaink közé tartozhatnék. Csáky László szakasztottan úgy írogatott, mint az édesanyja. Azaz hogy ő is szenvedélyes levélíró volt; ő is kereste a szellemes mondásokat és a találó kifejezéseket, Édesanyjától csak annyiban üt el, hogy ökigyelme a vidám hangot, a játszi tréfát, a jóízű humort is örömmel alkalmazza leveleiben. Írni is jobbra csak akkor írt, ha kedve s kedélye vidámságra hajlott. Ilyenkor szokta mondani: „*Jó pennám s jó tintám lévén, írnom, kell.*” S írta is egyik levelét a másik után.¹

A vidám hang Csáky leveleiben azért meglepő, mert ökigyelme majdnem állandóan betegeskedett s nagy Janókat szenvedett. Betegségének természetes következménye lett volna az elkedvetlenedés és az elsavanyodás. De Csákynek lelki ereje, szellemi frissége nagyobb volt, hogysen a nyavalyák erőt vehettek volna rajta. Tréfálkozik, humorizál s pajkoskodik akkor is, mikor „Isten fogságában lévén”, az ágyat kellett nyomnia. S ha lábadozó félben, volt, bizony hamar feledett betegséget, orvosságot, s félretévén az óvatosságot, a víganlakáshoz látott. Mód nélkül szerette a vidám cimborákat s a mulatságot. Bitkán hiányzott olyan helyről, ahol dáridót vagy mulatságot tudott. „Az vígan lakástól — írja ő maga Batthyánynak — nem vagyok idegen, az mini kegyelmed is tudja!”

¹ Kiadatlan levelei a Batthyány herceg körmendi levéltárában és az Országos Levéltárban vannak.

Ha valami akadék miatt egyik-másik trákán nem jelenhetett meg, bizony búsulásnak adta a fejét. Ilyenkor aztán legalább tudni akarta, mint s hogy folyt a multság. Az 1644 év őszén például nem mehetett el Batthyány lakomájára. Szeptember 19-én tehát a többi között imígyen írt val a néki: „Páter Paczóth beiktatá magát véletlenül hozzánk az kegyelmed levele mellett. Megszolgálom kegyelmednek, hogy örvendezett s áldást adott szaporodásunkra. Azon jókat adja Isten kegyelmednek is. *Ágon ülve vártam, hogy valamit hallhassak az szombati traktárol.*”

Más alkalommal Szily uram hibájából elkésve kapván Batthyány meghívását, tréfásan írta: „Én váltig verekedném az rossz úttal jönni az *Szent András poharára*, de mit tehetek róla, ha Szily uram is bolond volt s ő sem kolompozott. Az kegyelmed várának oly természeti vagyon, hogy mikor kapuját beteszik, szárnyas állatoknál egyebet magában nem bocsát, kitől oltalmazzon Isten minden férfinak s kegyelmednek adjon boldog éjszakát.”

Az 1636. évben fia születvén, otthon tartózkodott. Ekkor írta Batthyáynak: „Hírrel halom az kegyelmetek vígan való lakását s nem löttem volna oly udvartalan, hogy kegyelmedet meg nem látogattam volna eddig, *de nagyobb habot hajt az itt való szerelem.*”

Ehhez még hozzáteszi, hogy az ő nevetlen kis legénykéje még most is kereszteletlen.

Sokat járt Csáky az anyósához, akit igen szeretett. Az 1637. évben azonban valami rövidke elhidegülés támadt köztük. Nem volt ez Csáky uram ínyére s ápril 9-én Pápáról imígyen kérleli anyósát: „Emlékszem azokról az

esztendőkről, melyekben énnám nélkül ízetlen volt nagyságodnak az húsvéti bárány! De megfordulna az nagyságod szájának ízi s így énnekem eszemben az falatok is kedvetlenek jelenlétemben Ez az én szerencsétlenségem és az időknék fogása... Mikor nagyságod báránykái szózatát hallja, újítsa meg hozzánk megvadult szívét, kik immár régi magjai vagyunk nagyságodnak.”

Anyósról aligha írtak valaha oly szépen, mint Csáky László az övéről: Batthyányné Poppel Éváról. Egyik hozzá intézett levelében írja például: „Azt hisszük, egy pohár víznek italja az Krisztus érdemeihez tévén, mennyországot érdemel. Egynéhány matring selyem is az nagyságod anyai szeretetivel sok mázsát nyom.” Más alkalommal meg így ír anyósának: „Nagyságodat kérem, írjon meg két dolgot nekünk; egyikét: egészségét, hadd örvendjünk rajta. Másikat: hová tévé az én régi szerelmes anyámat Poppel Évát! És ha ugyancsak kicsiny korunkban kellettünk s tetszettünk neki, mikor tér viszont meg az mi anyánknak szíve az mostohaságtól?”

Mikor Poppel Éva súlyos betegségbe esett, Csáky aggódva írta neki: „Jó az Istenben bízni s az természetben is, de az okos ember a szükségben az orvosságot meg nem veti. Magyar példabeszéd: Isten is a magasegítőt segíli. Kérem asszonyom nagyságodat, ne gyűlölje magát; se fölebb életénél szája ízit ne eressze. Egy kis orvosságnak keserűségétől úgy ne irtózzék, hogy magának is, nekünk is annál sokkal nagyobb keserűséget ne szerezzen... Nem vagyunk félelem nélkül.” (1640 dec. 23.)

De Csáky nemcsak az anyósával szemben

volt mindég ragaszkodással és szeretettel. Többi rokonai is mindég készen találták őt szolgálattételre. Nem kis dolog volt ez! Batthyány Ádám ugyanis nem a legkelleme-sebb sógor volt, de Csákyt még ő sem tudta haragra indítani. Megesett például, hogy Batthyány Ádám erővel elvette Csáky feleségének egyik szőlőjét. És Csáky ezért nem szállt pörbe, nem is korholta Batthyány Ádámot, hanem mindössze csak ezt írta volt néki: „Az atyafiságbontó, idegenségszerző világi életben semmit szebbet nem tartok az atyafiságos szeretetnél s correspondentiánál. A szeretetnek szánkban marad az ízi mind ezen, mind egy más világon! Nem tudom, kik lehetnek árvábbak az kegyelmed hűgainál?”

Az erővel elvett szőlőre pedig ezzel a tréfás megjegyzéssel felelt: „Adja Isten, sokat teremjen és sok esztendeig bírhasa kegyelmed. Fogadást teszek, valamikor kegyelmedhez megyek, mindenkor csak annak a szőlőnek a borából iszom! A saskeselyű, kis madarakon nem kapdos! A nagy emberek is kicsiny kárban vagy haszonban nem szokták magukat megjegyeztetni.”¹

Amíg Batthyány még azt is elvette Csákytól, amihez joga nem volt: addig Csáky még ajándékokkal is igyekezett néki kedveskedni. Egy alkalommal például kedves agarát küldötte néki, írván: „Egy kis kölyök-agarat küldöttem kegyelmednek. Bizony énnekem kedves marhám volt; de az kegyelmed kívánságát magam kedvénél feljebb beesülöm. Jó

¹ Pápa, 1632 április 9.

leszén sátorörzeni, ha nem egyébként. Az pápai kuvaszok nem bánják elmentét innét.”¹

Amint valamennyi leveleiből kiolvashatjuk, Csáky lelke mélyéből gyűlölte a viszálykodást. A szeretet vezetvén őt minden dolgában, még ha kárával járt is, könnyen megbocsátott s így hamar megvidult.

Csáky igen kedvelte másik sógorát: Erdődy György grófot, Batthyány Erzsébet (Betuska) férjét. Sokszor felkereste a házaspárt nyájas és vidám leveleivel s ha másokhoz írt volt is, akkor is mindég szeretettel szólt róluk. Mikor az ifjú házaspár első gyermekének születését várták, Csáky jó kedvvel írta meg anyósának az örvendetes hírt. „Boldog ország az, — írja — hol ily hamar érik a szilva. Minálunk csak nem is virágzik!”

Csáky Lászlónak sok hivatala lóvén, gyakran kellett utazgatnia. Bécsbe is föl-föl kellett néznie. De már itt nem jól érezte magát s alig várta, hogy a bécsi levegőtől megszabaduljon. *Nem jó szélek fűnek ott,* — szokta volt írni — s még magyar mentében is didereg az ember! Bécsből írt leveleiben hiába keressük a megszokott vidám hangot. Ehelyett a hazafiúi aggodalom és a bánat szólal hozzánk. Nem is csoda, hisz szemmel látta, füllel hallotta, minő kevés becsülete van ott a magyarnak! Igyekezett is tőle telhetőleg, hogy minél előbb az övéi közt lehessen.

Ismeretes dolog, hogy a portára küldött török követeknek, ha németek voltak is, magyar ruhában kellett Konstantinápolyba indulniok. Azt is tudjuk, hogy a XVI. században

¹ 1630 október 29.

jobbára magyarokra bízták az eféle követséget. Csáky korában a török követségek dolgában teljesen mellőzték a mieinket. Az 1649. évben a Konstantinápolyba induló követség tiszteletére nagy ebédet adtak Bécsben. Csáky uram is fent volt akkor, de őt sem hívták meg. December 22-én aztán imígyen írt Batthyánynak: „Az én kötelességem adván okot az írásra, tudom kegyelmed is nem nehezteli olvasását, kiváltképpen, ha valami jó hírekkel trágyázhatnám szegény veszni induló hazánk jobbulásáról.”

Sajnos, — úgymond — jó hírekkel nem szolgálhat. A nádorispán Késmárk és Kassa felé indult. „Tartok tőle, hogy az secretumok is kikelettel az földi veteményekkel és fákkal ki ne bimbózzanak. De csak hozzanak jó gyümölcsöt azután, nem ártalmast. Jó félelem az is, azki nem confundálja, hanem jövőendő veszedelem ellen készíti az embert! De ha csak az vad fát másik vad fában oltjuk, annak bizony édes gyümölcse soha sem leszen. *Nehéz dolog az ellenség kölcsön pénzével s tanácsával gazdagodni, vagy nagy veszedelemnek ellenállni! Kicsiny kompánia is erős, ha egyes! Bizony csak csötlünk-botlunk szegény magyarok, míg az veremben nem esünk.* Soha az felföldi segítséggel Magyarország meg nem tartatott: annyival inkább Erdélyvel. Nem tudom, mint fordula így el rólunk az pokróc és creditum magunk honyjában ... Tegnap igen nagy pankettjok volt (tudniillik a török követségnek), sok herceggel és udvari grófokkal. *Magyar ott több nem volt Schmidt (konstantinápolyi követ) uram magyar köntösénél!* Itt hagyatta az török szabókat fő követségre való köntösöket

csináltatni, noha még nem közönséges — hiszem — az útja. *Akkor szolgált inkább nekünk az ilyen követség, mikor német szabók szabták még vont aranyból az magyar köntösöket az követeknek, ha az földön vonszolódott is az ujj!* Együgyűbbek és sincerusabbak voltak az emberek; de jó legény az kovács is, lám jó patkókat csinál, s ilgy hiszem, most is jól reá fejezi, az mi ő rajta áll. *Volenti non fit injuria!*”

Ezután leírja, mint csinálják Bécsben a békességet s tréfásan jegyzi meg: „Csak Krisztus születésekor volt az egész világon olyan békességes csöndesség, azminemű most leszen! Ezennel arany időket élünk. Azonban én is itt hagyom az ó esztendőt Bécsben s ha privilegialis levéllel vagy regalissal nem hivattatunk is, nálunk lévén az atyafiúi szolgálatnak tartozása, minden utunkat s dolgainkat úgy rendeljük, hogy ad 6. februarii egy zöld pálcával szolgáljunk Rohonczon kegyelmednek.”¹

Ha Csáky uram hivatalos ügyekben forgozódt, magyar gondolkozását és érzését sohasem tagadta meg. Egy ízben (1647-ben) az ausztriai komisszária sokkal tanácskozáván, minden kérdést jól megfontolva tárgyalatott. „Ne mondják azt is, — írja — hogy hirtelenséggel vétünk az öfelsége tekinteti ellen. Noha oly tiszamelléki magyarokra is találhattak volna, kiket az ilyen tekintetek kevésbé viselnek. Nem szeretem az temporizálást! Nékünk semmi közünk az ausztriaiak neheztelésével.” (Kismarton, 1647 szept. 23.)

Néminemű nem magyar vonást is találunk

¹ A zöld pálcára való hivatkozás menyegzőt jelent, A násznagyok hordták a zöld pálcát.

Csáky László uramban. A közterhek ellen nem zúgolódt, sőt igazságosaknak találta azokat. Egy alkalommal Bécsből írja Batthyány Ádám generálisnak: *„Becsületes emberek ítéletit is szem előtt kell tartani; mert ha jó az közjó, jónak kell az köztehernek is lenni! Jobb egyszer eligazodni, hogysen kétszer veszekedni.”* (1641 március 4.)

Megesett, hogy néha igen kellemetlen megbízatást kellett teljesítenie. Bár nehezen, de azért mégis csak reá adta fejét, Batthyáynak például 1640-ben megírta, hogy parancsolatát teljesíti, *„noha — írja — igazán mondom, addig nem örömetst megyek immár ki, míg fekete legény nem leszek. Ha az tarkóm úgy maradna, azt nem bánám, de az meghaladja akaratomat s köpönyegeskedik.”*

Az 1640. évben anyósa meghalván, ő maga írja a megkapó gyászjelentést. *„Mi hozzánk — úgymond — az prédikátori stílus nem illik; röviden igen megmondani az dolgot nagy embereknek természetök.”*

Az 1641. évben keresztelőre menvén, Batthyáynak megírja, hogy a szombathelyi prépostot magával viszi. *„Ha valahogy — írja — sem a koma, sem a képe nem érkeznek, mind pap s mind koma lehetnek.”*

A bajon és a kellemetlenségen hamar túltette magát s hamar vidult. Mint bölcs ember ilyenkor ezt a régi magyar mondást használ-gatja: *„Az meglőtt esőnek nem kell köpönyeg.”* Ha imitt-amott a kiadások nagyon meglaposították az erszényét, azzal vigasztalta magát, hogy »pénzzel jár az búcsú».

Gyakran irogata diákjairól, kiket igen kedvelt. *„Ím — írja az 1647/ év őszén — az én*

győri deákim itt lépének. Nem tudom, mint indulhatunk innét. Ők ám ballagjanak, mivel most szabad legények.” Az 1654. év augusztus havában írja: „Az deákokat pedig vakációikban itt Szentgotthárdon akarom jó rendben *hagynom*, hogy néha az *szomszédságban* szolgáljanak gróf uramnak és mulassanak. Ez okáért én is odatekintek.”

Említők már, hogy Csáky László majd minden évben betegeskedett. Savanyúvizet használt, fürdőkbe járt s levegőt változtatott. Az édesanyja s főleg az anyósa gyakran siettek betegágyához s kínálgatták őt mindenféle orvossággal. De Csáky a savanyúvizen kívül nem akart más orvossággal élni. Az 1632. évben az erdélyi gyűlésre kellett volna mennie«, de betegsége miatt nem indulhatott. Anyósa (Batthyány Ferencné) mentette őt ki a fejedelem, előtt. Rákóczi György fejedelem udvariasan felelé Batthyánynénak: „Az kegyelmed tekintetiért minden időbeli kegyelmességünket és jóakaratunkat hozzája mutatni akarjuk.”

Maga Csáky sok levelében megemlékezik betegségéről és szenvedéséről]. „Tágulván valamennyire tegnap szünetlen fájdalmim, — írja 1640-ben — feljövék ide Dobrára, hogy valami áert változtassunk.” „Énnekem — írja más alkalommal — mostan az felföldön kellett volna lennem az savanyú vízért. Két hete hogy kezdettem italját s mind fürödését s most volnék az súlyán.”

Az 1560. év tavaszán Pozsonyban lévén az oktavális széken, onnét írta: „*Zenebona octavo!* régi beszéd, hogy sokszor többet használ az írott törvéynél is az kegyes és *favorabilis* bírónak hajlandósága”

Úgy látszik, hogy egészség dolgában ekkor is rosszul állott; mert sóhajtva írja: „Csak az én megbontott kerekeimet pántozhatnám csöndesen ezzel a jó majális üdővel s szokott fürödőmmel és az savanyú vízzel élhetnék.”

Bizony a fürdő sem állította talpra. Mindig ritkábban és ritkábban volt fentballagó egészsége. Majd az ágynak esett s többé nem is kelt fel. Élte derekán, legszebb korában halt meg. Bőven megsiratva temették el; mert jó ember, vidám cimbora s szerető családapa volt. Olyan emberek tartották őt jó barátjuknak, mint Eszterházy Miklós nádor, Zrinyi Miklós, Batthyány Ádám stb. S ha ilyen emberek jót mondtak róla, akkor csakugyan megérdemli, hogy neve jó emlékezetben maradjon.

VIII.

Huszár-királyok.

A huszár a világ minden valamirevaló népét meghódította. A huszárság az egyetlen könnyű, lovasság, melynek hadakozási módját, ruházatát s fegyverzetét mindenütt utánozni igyekeztek. Tudjuk jól, hogy a magyar huszár felszerelése és ruházata is gyakran változott s mégis mindig olyan eredeti, olyan szemrevaló és festői volt, hogy egyetlen nemzet lovasága sem versenyezhetett véle. Az európai nemzetek igyekeztek ugyan huszárságot szervezni, de egyiknek sem sikerült. Ruhát, fegyvert s más effélét könnyű volt utánozniok, de a huszár nemzeti sajátosságait nem. Már pedig a huszárt huszárrá éppen a, nemzeti sajátossága tette. A németek, a franciák és az oroszok tehát magyar huszártiszteket s magyar legénységet igyekeztek szerezni, hogy imígyen igazi huszárságuk legyen. Mikor nálunk seregével akadt a bujdosó, a földönfutó kuruc, nem is volt oly nehéz magyar legénységet szerezniök. Kaptak is olyan embereket, kik tudtak a lóhoz, értettek a fegyverforgatáshoz, akik nem ismer-

ték a lehetetlent s ha kellett, tűzön-vízen átalmentek.

A XVII. század végén huszárezredeink bejárják fél Európát. A nyugati nemzetek a spanyol örökösödési háborúban kezdik igazában ismerni a magyar huszárt. Nem is magyar, hanem bécsi kormányzék írja ez alkalommal I. Lipót királynak, hogy a magyar huszárezredek örök dicsőséget szereztek neki. Azt is tudjuk, hogy a huszárjaink e hosszú háborúban nemcsak a fegyverükkel, hanem deli alakjukkal és festői ruhájukkal is hódítottak. Mivel sokféle nép közt forogtak, sok mindent elsajátítottak, amiket aztán itthon úgy télvíz idején a kvártélyos falvakban és városokban elterjesztettek.

A XVII. század végén és a XVIII. század elején leghíresebb huszárezredeseink: Deák Pál, Ebergényi László, Kollonics Ádám, Eszterházy, Baranyay stb. azon fáradoztak, hogy a huszárjaik a formális műveltséget is elsajátítsák s így ne csak az ellenség, hanem a békés lakosság közt is hódíthassanak. A nevezett huszárezredeseket a nemzeti büszkeség is arra sarkalta, hogy a császári ezredek közt a huszárság régi jó hírét fenntartsák és növeljék. Így hát nem is vehetjük tőlük rossz néven, hogy keményen büntették azokat, akik a nőikkel szemben illetlenül viselkedtek, no meg azokat, akik irgalmatlanul káromkodtak. Mondanunk sem kell, hogy az ilyen huszároknak a farát ugyancsak keményen csépelgették.

Érdemes megemlítenünk, hogy a fentebb említett huszárezredesek koruknak legjobb táncosai és leghíresebb udvarlói voltak. Ebergényi, mikor a köszvény az ágyhoz kötötte, s

jó maga nem járhatta a táncot, betegszobájában rendezett táncmulatságot, s az ágyból gyönyörködött a táncolóknak.¹

Huszárezredeseink nemcsak a tisztjeiktől, de a közlegényeiktől is megkívták, hogy az udvarláshoz és a tánchoz értsenek. Mikor az idő télire járt, s a huszárezredek kvártélyba szállottak, alig múlt el nap tánc nélkül. Ilyenkor persze a bornak is nagy keletje volt. A pincebéli urak búsultak is eleget boruk fogytán. Tudjuk a szolgáló rendnek mivoltát, s nincs mit csodálnunk azon, ha kvártélyozáskor sok pincének az oldalán tágítást tettek. A huszár fejében forgószél van s könnyen indul a tilalmasra.

A XVI. században katonáinknak (töröknek és magyarnak egyaránt) a pünkösdi volt a legkedvesebb ünnepük. A hadakozás ilyenkor szünetelt, a paripákat fűveltették, s a vitézek birtokaikon mulatoztak. Május havának mulatságairól — sajnos — alig maradt reánk írott emlék, s így nem is tudjuk, miként ünnepelték a végbeli vitézek a természet újraszületését. A „*pünkösdi királyság*” elnevezés azonban azt hirdeti, hogy a május megünneplése már ekkor is szokásban volt.

A XVII. század végén és a XVIII. század elején huszárezredeink úgy ünnepelték a természet ébredését, hogy minden század (akkor seregnek hívták a századot) királyt választott magának, akinek aztán minden ember engedekmeskedni tartozott. Ezek a huszárkirályok

¹ Kollonics Ádámnak pompás magyar leveleiben ritkán hiányzik a tánc, Ő még Csáky kardinálissal is táncolhatott.

törvényt ültek, ítékeztek, ha kellett, kegyelmet is adtak a bűnösöknek. Azonkívül ők vigyáztak arra is, hogy a huszárok mulatozás és tánc közben az illedelem ellen ne vétssenek.

A huszárkirályok tisztségéről, udvaráról és törvényeiről álljon itt a Splényi-huszár ezrednek 1727 május elsején végbement válasza, melyet írásba foglaltak. E nagyon becses és érdekes műveltségtörténeti, emléket egész terjedelmében adjuk itt.

„1727 május 1. Minthogy régi bevett szokás szerint fölséges császár és koronás királyunk vitézlő rendének hatalom adatott, hogy minden esztendőben *május napján vigadjanak, a mely nap mindenik sereg egy királyt választani szokott, az melynek is az egész sereg engedelmeskedik és mint rendait fejet böcsülik.* Annak okáért ezen 1727. esztendőben tekintetes generális-feldmarsehalleidinant Splényi uram regimentjéből kapitány gróf Nádasdy Leopold uram kommandója alatt lévő nemes kompániabeli vitézek arra engedelmet nyervén, ezen régi szokás szerint választották *május-királynak* nemes és vitézlő N. N.-t, remélvén, hogy őkegyelme maga fő és hatalmas tisztvi hivatala szerint úgy fogja magát viselni, hogy az mely rendelt assessorokkal együtt ezen alább írt regulák szerint igazságosan és törvényesen ítélni fog és mindeniket magaviselése szerint törvény elé viszi. Mely törvényes ítéletnek mindenik alattvaló jókedvéből és minden viszszaadandás nélkül engedelmeskedni kötelezi magát.

Május-királynak udvari népe: 1. *Adjutant*, az ki mindenkor az május-király mellett légyen. Ami nékie parancsoltatik, hüven és szorgalma-

tosan véghezvigye, s ha valaki büntetésre ítéltetik, áztat a szerint, a mint az törvény ítélte, büntesse meg. Ha valaki audientiára az király eleibe akarna menni, áztat tartozik bejelenteni; az királyt az asztal felől étellel és itallal kínálni és a melyből parancsol, eleibe adni.

2. *Hat assessor*, az kik tartoznak az királyal együtt az panaszokat meghallgatni és bizonyságokat megérteni és úgy törvényes és igazságos törvényeket tenni.

3. *Két bevádoló*, az kik tartoznak minden fogyatkozásokra és helytelen cselekedetekre szorgalmasan vigyázni és valakik az törvények és regulák ellen excedálnak, minden tekintet nélkül az panaszt az királynak eleibe terjeszteni,

4. *Két pártfogó*, az kik tartoznak az bevádoltakat tehetségük szerint szóval menteni és ha az mentség elégtelennek ítéltetnék, az bűnösöknek gratiát kérni, az mely gratiát az király maga hatalmával adhatja, ha mind az assessorok ellentmondának is.

5. *Egy lapicskás mester*, az ki tartozik az büntetést úgy végbevinni, — se feljebb, se alább — hanem csak annyiba, amennyibe az király és törvény ítélte.

6. *Az királynak tréfás asztali és udvari szolgája*, az ki az királyt és hivatala vendégeit beszédekkel és tréfákkal vigasztalja.

7. *Egy konyhamester és egy borra-gond viselő*, az kik tartoznak egyik az ételre, másik az borra gondot viselni, úgy hogy semmi el ne pazaroltassék vagy el ne öntessék, hanem mind helyesen kiosztassék.”

A király udvarnépének ezen felsorolása

után következik a május-király kiáltványa alattvalóihoz. Ebben a huszárkirály előadja azon regulákat, miket alattvalói kötelesek megtartani. E regulák műveltség történeti szempontból igen érdekesek lévén, egész terjedelmükben adjuk:

„Mi N. N. május királya ajánljuk alattunk valóknak jóakaratumkat stb. Adjuk tudtotokra és parancsoljuk, 1. hogy senki ne merészkedjék szitkozódni és káromkodni. 2. Senki se aszszonyt, se leányt erővel ne csókoljon, se mocsos beszédek ne mondjon, se penig illetlenképpen hozzá ne nyúljon. 3. Minden haragos beszédek, veszekedések, annyival inkább verések, vagdalkozásuk megtilalmaztatnak. 4. Senki az vigadozó helytől az mi szabadságunk nélkül el ne távozzék, senki házába ne menjen. 5. Ételt, italt el ne öntsön, a korsót, edényt össze ne törje. Mindenki a rendelt asztalnál egyék.

6. Strázsát ki-ki megállja, míg fölvaltják.

7. Senki hír nélkül élönkbe ne jöjjön, hanem engedelmet nyervén, az fegyverét az strázsa előtt hagyja, süveget kezében tartván velünk beszéljen. Szabadságunk nélkül senki se táncoljon és dohányzásra is szabadságot kérjen tőlünk. 8. Előttünk senki föl ne támaszkodjék; engedelem nélkül le ne üljön, se ülve, se állva az lábát keresztbe ne tartsa. 9. Senki fölöttébb való módon meg ne borosodjék, úgy hogy eszt el veszesse, vagy más illetlen mocskosságot el ne kövessen. 10. Az kiket mink az asszonyok hivatalására rendelünk, azok senkit sem erővel, sem szitkokkal ne kényszerítsenek, hanem szép udvari szókkal élönkbe hívják és azután az tánc helyére vezéreljék. 11. Senki az távolról való nézőket ne háborgassa, de úgy hogy az

kik nem a vitézlő rend közül valók, vagy nem hivatalosak ne merészeljenek az árkon általjönni. 12. Ezen regulák pedig mind az tisztviselőinkre, mind az alattvalóinkra szólnak, és ha fogyatkozások esnek, föltartjuk magunknak, hogy május-királyi hatalmunkból azokról ítéletet tehesünk és az vétkeseket megbüntethessük. Adtuk mezei residentiónkban, 1727 május 1-én.”

Ipolyi Arnold jeles művében: a Magyar Mythológiában tudományos alapon foglalkozik a pünkösdi királyság kérdésével. Régibb források alapján kimutatja, hogy mint a nyugati országokban, úgy nálunk is erősen dívott a pünkösdi királynak és királynénak a választása. Azonban mivel a pünkösdi királyok hatalmukkal visszaéltek, a hatóságok mindenütt hadilábon állottak ez ősrégi szokással s igyekeztek azt korlátozni. A legtöbb helyen aztán feledésbe is ment. Néhol azonban mégis megmaradt a pünkösdi királyválasztás egyik-másik részlete. Kilit csallóközi faluban például ékesen felöltöztetett, s koronával díszített fabábat hordoznak a fehérbe öltözött, rózsakoszorús lányok. S mikor valamelyik ház ajtajához érnek, éneket mondanak: „Elhozta Isten piros pünkösöd napját, mink is meghordozzuk királynénk asszonyát” stb.

A kishont! lakók — Bél Mátyás föl jegyzést¹ szerint — pünkösdkor királyt szoktak választani s azt meg is koronázzák. Aztán másnap táncba vonulnak. Majd a csűrben gyűlnek össze, ahol a szokásos ünnepségeket tartják meg.

A palóc nép közt is állandóan szokásban volt a pünkösdi királynak és királynénak választása. Itt is koronát vagy koszorút tettek a

megválasztottnak fejére. Úgy látszik, a pünkösdi király lóháton járt. Legalább a ránk maradt verstöredék ezt mondja:

Jó legény! jó legény! jól megfogd a kantárt,
Ne taposd, ne taposd a pünkösdi rózsát.

Ismeretes dolog, hogy a pünkösdi királyság és a pünkösdi játék a nyugati népeknél úgy mint nálunk is a nyár megérkezésének az ünneplése volt. Ez ünneplésnek egyes részei vidékek szerint változtak. Nagyjában azonban mégis megegyeztek. A magyar pünkösdi királyságban azonban sok oly vonás van, ami más nemzeteknél fel nem található. Fényes például szolgálhatnak erre a huszárkirályok regulamentumai. Kár, hogy akik eddig a pünkösdi királyság kérdésével foglalkoztak, nem tudták s nem is sejtették, hogy ez a szokás milyen eredeti formában dívott a magyar huszárezredeknel.

IX.

Hogyan ostromolta a komáromi bírót 20.000 török.

Egyes történeti művekben sok jeles komáromi várkapitány dolgait megoldvastam. Szentül hittem, hogy e derék férfiak csakugyan a mi kis végházunkban ették a vitézi kenyeret. Most, mikor e letűnt kor emlékei közt kell turkálnom, látom, hogy e derék vitézek jó része Komáromnak táját sem látta soha. 1527-től 1529-ig például három komáromi várkapitányt is ismerünk: Branstein Ernőt, Hardegg Jánost és Katzianer uramat. Különös, de mégis igaz, hogy a három közül egyik se volt komáromi kapitány, mert I. Ferdinánd Bransteint, mint hozzánk szakadt kóbor németet, csak 1528-ban fogadja szolgálatába. A nevezett évben tényleg élt egy ily nevű ember a komáromi várban; de nem kapitány, hanem csak „püchsenmaister”⁴ volt. Hardegg János a fraknói vár ura volt és súlyos kezei átokként nehezettek a fraknói grófság kifosztott lakóira. Katzianer János fővezér lévén, nem lehetett egyúttal kapitány is.

Szólok tehát az igazi, de eddig sehol nem említett komáromi várkapitányról, Gortschacher Andrásról; ő s egyedül ő lévén 1527-től kezdve komáromi kapitány,

Az 1529. év nyarán igen megélénkült Komárom városa. A közeledő török seregek elől ezrével menekült a lakosság a védettebb helyekre, főleg a Csallóközbe meg a Felvidékre. A menekvők gonoszabbnál gonoszabb hírekkel szolgáltak a közeledő veszedelem felől, s a megremült várkapitány egyik lovasát a másik után meneszti Ferdinándhoz, térden állva könyörögvén katonáért, porért és ólomért. Mondanunk sem kell, hogy hiábavaló erőlködés volt ez. Ferdinándnak más dolga is akadt, mint a komáromi vár védelme. ¹

1529 augusztus 25-én Gortschacher már azt jelenti a királynak, hogy a török naszádosok láthatatlanul megérkeztek s fele a komáromi átkelőtől egy mérföldnyire a város alatt, fele meg a város fölött foglalt állást. Mivel Komárom könnyen támadható, nyílt hely, — írja Gortschacher — támadás esetén négy napnál tovább nem tarthatja magát. Nagy baj lesz a Csallóközben, mert ide tömérdek ember menekült. A török naszádosok itt roppant károkat okozhatnak. Utoljára kéri öfelségét, küldjön a várba segítséget és hadiszereket!ⁱ

A Dunát a török naszádosok elzárván, Gortschacher nem igen számíthatott segítségre. A Csallóköz felől ugyan szabad volt még az út, de az itt táborozó spanyol csapatok magának a szigetnek a védelmére sem valának elegendők.

Ferdinánd tehát a véletlenre bízta Gortschachert és embereit. Gortschacher meg

¹ Cs. és k. állami levéltárban. Turcica, 1529 augusztus 25. Geben in Eyl im Sehloss Gamorn. (Gortschacher jelentése.)

ugyanezt tette Komárommal. Ha magával a várral nem sokat törődött, gondolhatjuk, hogy a városnak sorsa sem igen érdekelte őt.

Szerencsére Komárom élén ekkor is igen okos, eszes és vigyázó bíró állott. Nevét nem tudjuk, csak sejtjük, hogy Kapitány Imrének hívták. Ez a derék bíró tudván a módját, miként mentheti meg a várost, *elment* a török szultán táborába, s bejelenté neki, hogy Komárom minden becsületes lakója Szapolyai Jánosnak s nem a bécsi királynak a híve! Ezzel a kijelentéssel elejét vette Komárom felprédálásának.

Szeptember hó 12-én a Duna jobbpartján megjelentek az első török csapatok. Szeptember 18-án, 14-én és 15-én már annyira megnövekedett a török tábor, hogy a vár tornyából mintegy négyezer török sátort olvastak meg. A törököknek ekkor még nem voltak ágyúik; azok csak a következő nap érkeztek meg. A várórség tehát kögolyókkal (más nem volt a várban) többször lőtt a táborozókra s közülök többet megölt.¹

Szeptember 16-án megérkezett maga a szultán. Vele volt a komáromi bíró is. Komárommal szemközt két mérföldnyi terjedelemben ütötte fel táborát, s azokból a sáncokból, honét két évvel előbb Ferdinánd lövette a várat, és várost, azonnal megkezdte az ágyúzást. A török gályákat a várral szemben, a Vág folyón állították fel.

A következő nap, illő kísérettel, megjelent

¹ U. o. Wie und wann die Belagerung des Schloss Onmorn angefangen und die Eroberung desselben zue tragen hat. 1529 september 12- 17.

a várkapu előtt a komáromi bíró, s a szultán nevében előadá Gortschachernek, hogy ha a várat lövés nélkül átadja, fényes jutalomban részesül. Gortschacher a várba bocsátván bíró uramat, vasra verette, s a nagy toronyba kil-ratta. A török császár felszólítására meg semmit sem válaszolt.

A teljesen német várórség ezalatt össze-jövén, tanakodni kezdett a teendők felől. Gortschacher is megjelenvén közöttük, azt kérdektőle, van-e remény arra, hogy három, nap alatt segítség érkezhetik! A várkapitány kijelenté, hogy segítség sehonnét sem érkezhetik, mert öfelsége hadai Óvártól visszavonultak. Látván a katonák, hogy az ő pusztulásukkal senkinek sem használhatnak, a többség a tisztességes elvonulás mellett döntött („und ayn meer gemacht ayn erlichen abzug zenemen.”). Ebbe Gortschacher is szívesen beleegyezett. Most az tán a várban lévő élelmet, puskaport meg ólmet hasznavehetetlenné tevén, az éj beálltával, „nagy veszedelem közepette” (V.) az ágyúkkal együtt lopva elhagyták a várat, s Gortschacher vezetése mellett a Csallóközbe menekültek.

Távozásuk előtt, hogy a törököt rászédjék. bezárták a várkapukat, s a Törésekbe kanóco-kat aggattak. Két órával az elvonulás után a törökök még az éjjel megkezdték az átvonulást a balpartra, Mivel ebben senki sem akadályozta őket, szeptember 17-én reggelre mintegy húsz-ezer török átjutott a városba. Azt hívén, hogy az őrség még mindig a várban van, három óra hosszáig hevesen ágyúzták a falakat. Meglehe-tős rést ütvé a falakon, rohamot intéztek az erősség ellen. Minden akadály nélkül bejutot-tak a várba, s ott a vasravert bírón kívül egy

árva lelket sem találtak. Bizonyára röstelték, hogy három óráig a bíró tiszteletére lövöldöztek, s hogy öellene intéztek rohamot!

A komáromi vár illetén ostromát maga Gortschacher írta le. Igazolni akarván ugyanis gyávaságát, Ferdinándnak jelentést küldött a vár bevételéről. Ez a jelentés megvan a bécsi udvari s állami levéltárban. A jelentés alatt ugyan nem díszleg Gortschacher neve, de az írás tökéletesen megegyezik Gortschaehernek ugyanott levő leveleivel.

A vár hűtlen elhagyása miatt Gortschacher uramnak hajaszála sem görbült meg. Egyideig a Csallóközben maradt, s onnét írta a haditanácsnak, hogy a török naszádosokkal harcba keveredett. Az 1530. év nyarán azonban már ismét a komáromi várban volt, s mintha misem történt volna, tovább is végzi a kapitányi teendőket. Csoda, hogy akkor megint meg nem szökött! mert a török váratlanul ismét megjelent, s szeptember 26-án negyven hadihajóval felevezett a Vág folyón! Szerencsére ekkor 120 naszádot állítottak Komárom elé, s így Gortschaehernek nem volt más dolga, mint a jelentések iras a .

A régi komáromi vár az 1527., de főleg az 1529-iki ostrom alkalmával rendkívül sokat szenvedett. Gortschacher számadásaiból tudjuk, hogy az 1527-iki ostrom után a vár királyi nagyterme, mely dicső Mátyás királyunknak köszönhette díszét, épségben maradt, s csupán a lépcsőházat rombolták szét Ferdinánd ágyai. Gortschacher azonban 1528-ban újra felépíttette a lépcsőházat, sőt a vár és város között falat is emeltetett. Az 1529-iki török ostrom, alkalmával mindezek teljesen tönkrementek.

X.

A menyegzőmeghívások és a lakodalmi szokások régente.

Jámbor eleink a hódoltság korában ugyan csak szenvedték a maguk és a mások szenvedéseit. Pusztítás, öldöklés, égetés járta nálunk állandóan. Gond, bú s ínség tépte még a hatalmasabbakat is. Nent egy főemberünk nyögte;akkor: ha az Úristen Lázár kenyérére juttatja, még azt is nyereségnek tartja!

E viharos időkben minden kis örömet, minden mulatságot kétszeresen élveztek az emberek. A szenvedő ott lop örömet, ahol lothat! S kereste is mindenki a helyet, ahol bánatos szíve kissé megcsöndesedhetik. S vajjon akadt-e erre alkalmasabb hely a lakodalmas háznál? Hol áradott több vidámság a szívekből, mint itt? Hol lehetett több tréfát indítani, vigasságos éneket s borköszöntést hallani, mint itt? Aztán ha valahol, úgy itt nem somfánál főtt ebéddel szolgáltak, hanem ugyancsak jól megrakott asztalokon tálaltak.

Az efféle dolgok értenünk engedik azt a különös jelenséget, hogy *a legveszedelmesebb és a legszomorúbb korszakban csapták nálunk*

a legvidámabb és a legzajosabb lakodalmakat. Táncoltak déltől alkonyatig s napnyugtától virradtaig. Ittak s ettek sokat és huzamost. S két-három, napig pihenőt sem tartottak a mulatozásban. Ebben az időben lőn a menyegző egyértelművé a lakodalommal, ami — mint tudjuk — igazában vígan való lakást, lakomát jelentett.

A hódoltság korában a nemes lányok az ifjakkal egyetemben a főurak udvarában nevedtek. A megismerkedés és az udvarlás itt könnyen ment. Egykorú levelekben olvassuk, hogy nem egy úrilány egyenest azért kívánczolt a főurak udvarába, hogy ott minél előbb férjhez mehessen. Úgy a XVI., mint a XVII. században az udvarlás csakúgy történt, mint ma. Mindkét századból maradtak ránk szerelmeslevelek. Tudjuk azt is, hogy a főúri udvarokban nagy keletjük volt a virágénekeknek és a szép táncnótáknak. Olyik szerelmes ifjú még másokkal is íratott ilyeneket a választottja számára.¹

A főúri udvarokban a menyegző mindennapi dolog volt. Érdemes megemlítenünk, hogy a lányokat a szülők megkérdezése nélkül az a Búri család adta férjhez, akinél nevedtek. A szülőknek csak a megtörtént eljegyzést s a menyegző napját hozták tudásukra.

A XVI. és a XVII. században gyakori volt az olyan házasság is, amit látatlanban kötöttek. Azaz hogy a vőlegény és a menyasszony előzőleg nem is látták egymást. Néha a lányokat már születésük első évében eljegyezték.

¹ Batthyány Ferencnek például Balassa Bálint írt verset.

Enyinghi Török Ferencnek a lány; például már születése után mint Nádasdy Ferenc mät-kája szerepel. Zrínyi Miklósnak (a költőnek) fi felesége: Draskovich Mária már gyermekkorában. Frangepánnak volt a jegyese.

A leánykérésre mindig valamelyik előkelő s nagytekintetű urat választották, hogy a kérés foganatos a legyen. Fiatalember vagy lányos apa erre a tisztre nem volt alkalmas. A fiatalember ugyanis gyakran a maga számára szerezte meg a lányt. A lányos apa pedig a maga lányát szokta volt kommandálni.

Ha a leánykérés szerencsésen megesett, hozzáláttak a hozomány megállapításához. A hozományt akkor becsületes magyar szóval jegyruháznak hívták. Aztán írásba foglalták, í mennyit möringol az asszony a férj esetleges halálakor.

Ha az idő és a mód engedte, a kézfogást, a gyűrűváltást, az esküvést és végül az egyházi áldást külön tartották s mindegyikre külön hívták meg a vendégeket. Talán innét van az a régi szokás, hogy a lakodalomra négyszer hívták meg a vendéget. Mikor Bejczy alispánt csak egy levéllel hívták lakodalomra, 1571. december 6-án ezt írta Batthyánynak: Régen négy levéllel hívtak menyegzőre; akii kétszer híttanak, az oda nem ment; azért efféle hívásra nem mutatja az én méltóságom, hogy elmenjek !

A XVI. és a XVII. században *az igazi házasságkötés otthon, a lakodalmas háznál történt. Ha kézfogás, gyűrű-váltás és esküvés megtörtént, a feleket mindenki házastársaknak tekintette.* Az egyházi esküvés azonban még csak ezután következett. Ezt azonban csupán

a már megkötött házasság megáldásának tekintették. Innét van, hogy igen gyakran a lakodalom (nuptiarum solemnitatis) már jóval az egyházi áldás előtt megtörtént. Csak például említjük, hogy Forgách Imre a lakodalomra hívó levelében maga írja, hogy a gyűrűváltás, esküvés és az elhálás megtörténvén, a menyegző (nuptiarum solemnitatis) ekkor és ekkor fog végbemenni.¹ Frangepán Farkas írja 1641. augusztus 31-én, hogy Katalin nevű leányát Zrinyi Péternek adta házastársul. Gyűrűt — írja — már előbb váltottak s az esküvés is megtörtént (solito juramento in viam praestito). Illetve van még a sacramentum vagyis az egyházi áldás, mely október hó 27-én leszen Károly városban.² Draskovich Gáspár írja 1646. január 12-én, hogy leányát Zrinyi Miklósnak (a költőnek) adta házastársul. A gyűrűváltás és az esküvés — írja — már megtörtént. A sacramentum vagyis az egyházi áldás február 12-én leszen.³

Bákóczi Ferencnek nővére: Juliána 1693-ben ment nőül Aspremont grófhhoz. Ez év nyarán Aspremont gróf mindenünnen kapja a gratulációkat megtörtént házasságához. Pedig az egyházi esküvés ekkor még nem történt meg. Kollonits kardinális csak a következő év január 31-én jelenti, hogy már az egyházi esküvés is megtörtént.⁴

¹ Az 1585. évben, második házassága alkalmával írja ő maga a lakodalomra hívó levelében.

² Körmendi levéltár. Missiles.

³ u. o.

⁴ Nemzeti Múzeum kéziratára. 1692 január 31.; „dominus Aspremont iam spirituale quoque copulam cum domieella Bakocziana conseutus est” etc.

Amint ez adatok világosan mutatják, az igazi házasságkötés és az. egyházi áldás közt nem egyszor hosszú idő telt el.

A lakodalomra hívó levelek olykor maguk is elárulják, hogy a házasság megkötése nem a templomban, hanem otthon történt! Épp ezért a lakodalmat nem az egyházi áldáskor, hanem a kézfogáskor és esküvéskor tartották. Viczay Sándorné Hagymássy Orsika írja 1624 július 24-én lakodalomra hívó levelében, hogy Éva nevű leányát Eszterházy Pál légrádi főkapitánynak ígérte örök házastársul. „*Mely házasságnak megerősítésére kézfogásuk napját augusztus hó 11-re*” tűzte ki. Mivel pedig — írja — az ilyen dolog az atyafiaknak és egyéb jóakaró uraknak jelenlétével szokott végbevinni, kéri, hogy a szokásos lakodalmi vacsorán s másnap az ebéden Batthyány uram a feleségével és gyermekeivel együtt jelenjen meg.¹

Sólya György uram írja lakodalomra hívó levelében, hogy leányát: Annokát a nemes és vitézlő Pandúr Mátyás vajdának adta. Tisztességes kézfogásuk farsang vasárnapján, február 36-án leszen Légrádon. Ismerőseit s jó bitrátáit azért hívta a lakodalomra, hogy barátai és atyafiai előtt tisztelködhessen és dicsekedhessen. A vacsora — írja — vasárnap, az ebéd hétfőn leszen.²

Gersei Petheő László Czuky Annát jegyezvén, el magának, menyegzői lakodalomra hívó levelében azt írja, hogy kézfogása november

¹Körmendi levéltár. Missiles.

²U. o. 1645 február 7. Batthyány Ádámmal.

16-án leszen. Az nap fölöstököm és vacsora, másnap pedig ebéd leszen.”

Ilyen és hasonló meghívó százával áll rendelkezésünkre. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy a lakodalomra hívó leveleket okiratnak nem igen tekinthetjük. Számtalan esetben ugyanis (külső okok mi alt) a lakodalom ináv előbb megtörtént, vagy később esett meg, mint ahogy azt a meghívó levélben olvassuk. Sárkány Antal írja például 1551-ben: „Az menyeköző napját mikorra tették volt — az napnak előtte két héttel lett meg az menyeköző... Azért még az *menyeközőhívás* is nem úgy volt, az mint kellett volna.”³

Zrínyi György 1568 november 23-án hármas lakodalomra hívja a királyt és ismerőseit. Levele szerint Zrínyi Orsika Perényi Jánossal, Zrínyi Borbála Thurzó Elekkel és Zrínyi Margit Homonnai Drugoth Miklóssal köt házasságot. A hármas menyegző — írja Zrínyi — január 9-én megy végbe Monyorókeréken.³

Bár Zrínyi György újabb levelet nem bpesátott ki a lakodalom ügyében, mégis tudjuk, hogy a hármas menyegző nem történt meg. Zrínyi Orsika ugyanis 1570-ben tartá menyegzőjét Bánffy Miklóssal (tehát nem Perényivel)

¹ U, o, 1636, — Nádasdy Ferenc a feleségének egyik udvarló lányát;: Cziráky Erzsébetet „örök házastársul eljegyezvén” Hevenyey Jánosnak, *kézfogásukat* 1649 július 4-ére rendelte. Az e napon tartandó menyegzőre hívja aztán a vendégeket (az nap váci sorára és másnap ebédre).

² Országos Levéltár. Nádasdy-levelezések. 1551. júl.

³ Kőrmendi levéltár. Missile«.

s Thurzó Elek nem Monyorókeréken s nem is január 9-én, hanem Bajmócon, január 17-én Ülte lakodalmát.

Eszterházy Pál maga kezeírásával hívta volt a vendégeket „*házasságának lakodalmi vigasságára*”. A lakodalomnak levele szerim kisasszony hava 23. napján kellett volna meg esni. Eszterházy Pálnak azonban táborba kellett szállani a s így a lakodalmat előbb meg ülte,

A lakodalomra szóló meghívók legnagyobb része egyazon kaptafára készült. A legtöbbje azt írja, hogy az napon vacsorára, másnapon ebédre várják a meghívottakat. Néha azonban kenetteljes hangon írt meghívókkal is találkozunk. Bethlen Péter és Illésházy Kata lakodalmára például az öreg Bethlen valószínű erkölcsi prédikációval hívta meg ismerőseit, írván imígyen: „Mivel ez világ és az emberi nemzet megtartására, terjedésére isteni bölcsességtől rendeltetett állapotok közül majd a legszükségesebb» tündöklőbb és nagyobb erejű az szent házasságnak rendi, úgymint az melyből mind az paradicsomi fegyhetetlen életnek néminemüképpen megmaradóit szik rácskája kifényük s mind az gyarlóságtól szármázó némely indulatok megakadályoztatnak és nemcsak ez világi emberi társaság, de a mennyei győzedelmes gyülekezet is sokasodik. Melynek mint szent dolognak szeretetire az keresztyén embernek igyekezni úgy kívántatik, a mint hogy az emberi társaságnak megtartására a szent rend egyáltalában szükséges” stb. (1632.)

Mintán több oldalon imígyen elmélkedett,

a meghívó végén aztán jelzi a lakodalmi vacsorát s a másnapon való ebédet.¹

A lakodalomra hívó levélre természetesen válaszolni kellett. Ha az illető megígérte eljövetelét, az örömszülők, hálálkodva köszönték, hogy „szerelmes leányuknak derekasan keresztényül egybenszerkőztetésekor” jelen kíván lenni.

Meg kell jegyeznünk, hogy a XVI. és a XVII. században az urak a királyt is mindig meghívták a lakodalomra. A király aztán arany- vagy ezüst-serleget küldött ajándékkal s képviseltette magát a menyegzőn.

Amíg a menyegzőhívás imígyen folydogált, otthon készül ön készültek a lakodalomhoz. Megválasztották a koszorúslányokat, a főnyoszolyó-asszonyt és vicéjét. Aztán fölkérték a legkiválóbb urak egyikét feleségével együtt a *főgazdai és főgazdasszonyi tiszt* viselésére.² Vőfélynék és táncosztónak mindig a legjobb táncos ifjút tették meg.

A kastélyokban pedig fontak, szőttek, varr lak és hímeztek. Az aranyprémmel cikornyázott ingvállak, a tarcsalos szoknyák, az árnyékvarrásos patyolatkendők, az aranycsipkés előkötők, a paszománnyal hányott méritéeskék, a gyöngyös beretromok stb. erősen készültek. Nagy költséggel és különös gonddal

¹ Thurzóné Czobor Erzsébet is ilyen hangon hívja a vendégeket lányának lakodalmára.

² Batthyány Ferenc bán írja 1564 szeptember 13-án Nádasdynénak; „Én Isten akaratjából szombaton ock; megyek Monyorókerékre és oda várom az menyegzősöket; mert engemet tön Zrínyi uram főgazdájává!” — (Az én főzésemhez sem gondolok semmit, — írja nem hogy a máséra gondolnék.)

készítették a menyasszony jegyszoknyáját. Sok dolgot adott az úgynevezett *felimegek* készítése. Ezeket selyemmel és arany fonállal hímezték, a gallérukat és az ujjukat pedig arany csipkével cifrálták. *A hazai szokás szerint a menyegző alkalmával ilyen drága felimegeket osztottak szét a férfiak között.* Az egykorú levelek gyakran ejtenek szót erről a szokásról. Nádasdy Tamás írja például Szluny Anna lakodalma előtt: „Számptalan üngöket kell adni a számptalan vendégnek.” (1559.) Zay János a nővérenek lakodalma előtt szintén sürgette az ingek készítését, írván: „Immár erre idején kell gondot viselni, hadd varrnának. Öngöket; mert avval sok késedelem leszen s minden ember rajtam praktikái.”¹ És Zayné nemsokára jelenté: „Azmi ingek itthon vannak immár aranynyal betölttettem, de selyem nincsen, kivel fel kellene varrni.” Ugyanő azt is megírja, hogy kaeiika, hosszú suba kell a nyenyegzős lányoknak.²

Homonnay uram még női rokonait is ösztökölte az ingek varrására, mikor lakodalma, vagyis tisztessége napja közeledőfélben volt. Zrínyi Dorieának például imígyen írt volt: „Mivel pediglen hogy ide az mi földünkre ilyen törvénynyel élnek, hogy az menyegzőben inget kell osztani: kívántatik az, hogy akkorra egy-néhány inget csináltassunk jóidején olyakat, hogy kikkel meg se csúfoltatnánk; mert azokkal idegen országból urak és főemberek lesznek.”³

¹ Zay-ugróci Zay-levéltár. 1571,

² Ugyanott.

³ Körmendi levéltár. Missiles, 159.¹

A férfivendégek közt tehát drága, hímzett ingeket osztottak szét, miket akkor mellény helyett hordottak. A lányok majd mindenütt koszorút (pártat), az asszonyok pedig gyűrűkéi kaptak. A koszorúk avagy párták nem ritkán aranyfonállal kötött gyöngyökből készültek. A gyűrűket jobbára készen vették külföldön, leginkább Velencében,

A menyegzős nép jobbára együtt indult a lakodalmas házhoz. Török csaták, szabad hajdúk és haramiák kóboroltak mindenfelé s a menyegzős népnek nem ritkán fegyverrel kellett utat nyitni. Bizony megesett, nem is egyszer, hogy egyik-másik gavallér sebekkel borítva érkezett a lakodalmas házhoz. De az ilyesmi senkit vissza nem tartott! Valami ellenállhatatlan vágy vonzotta az ifjút és az öreget egyaránt a lakodalomra. Tudjuk jól, hogy jámbor eleink nem voltak idegenek a víganlakástól; a boritalnak is szívesen ereszkedtek. De még sem ez, hanem a tánc csábította őket a menyegzőkre. Soha a táncnak nagyobb keletje nem volt, mint a hódoltság korában; soha annyit nem ropták a táncokat, mint ekkor. A lakodalom előtt még a vén emberek is gyógyít .attak köszvényes lábukat, hogy egyet-kettőt ugorhassanak. A vén Batthyány bánt 1562-ben már ágyra veté a köszvény, de mégis készülődött a Mérey kisasszony lakodalomára. *„Adnék kétszáz forintot, — írja — ha Mérey uram leánya menyegzőjén táncolhatnam! Be nem igen kezdtem készen állni hozzája!* Batthyány Ferenc még súlyos betegsége idején is azon törte a fejét, hogy Czobor Imrének ő lesz a leánykérője s a lakodalman a, táncosztója. (1625.) Minden nagyobb lakoda-

lom után folyt a kérdezősködés, ki mit is kivel táncolt? Országh Magdolna írja példán! 1564-ben Zrínyi lakodalmáról Thurzó Erzsébetnek: „*Arról is tudakozik kegyelmed, ha én-'ott kegyelmed egészségeért táncoltam volna? Kettőt táncoltam ott. Az melyik szebb volt, azt kegyelmed egészségeért táncoltam. Az másikat magamért.* Mindazkettőt pedig a vőlegénynyel táncoltam.” Ehhez még hozzáteszi, hogy a *fő menyegző* péntekre esvén, a pénteknek tisztességet adtak s így az asszonyok sok cipellőt nem szagattanak el a táncban.

A hódoltság korában főasszonyaink háza sították el a szolgálóikat is, adván nekik párnára és szökrényre való pénzt. Aztán a lakodalmat is kiszolgáltatták. S a lakodalmon az urak is résztvettek és táncoltak is. Megegett akárhányszor, hogy holmi szegény szolgálóleánynak gróf volt a vőfélye, s igen hatalmas urak táncoltak a lakodalmán.¹ Ezt a demokratikus szokást a külföldi írók, kik nálunk megfordultak, csodálattal emlegetik.

A táncon kívül a régi lakodalmaknak egyik vonzó szokása volt az *énekesek és a muzsikások alkalmazása*. Vigasságos énekek nélkül a lakodalom meg nem eshetei! (Sok ilyen régi lakodalmi ének maradt ránk!) Bizony a lantosokat sem tolták ki az ajtón a lakodalmas házból! Sőt mézes pogácsával csalogatták

¹ Eszterházy László írja 1647 március 5-éi Batthyány Ádámnak: „Tegnap palatínus uram *adta* el egy szolgáló lányát sekretáriusának. A várbeli asszonyokkal együtt eleget táncoltunk. Engem *vőfényé* tettek. Ennekem is kellett táncolnom. Vesse-lényi, Erdődy, Schlick grófok stb. is ott voltak,” (Körmendi levéltár. Missiles.)

oda. Bethlen Gábor fejedelemről tudjuk, hogy nem valami jó lábon állott Eszterházy Miklóssal, de azért a lakodalmára mégis elkérette annak híres hárfását.

Ami magát a lakodalmat illeti, az (amint tudjuk) vacsorával kezdődött. Nem tartozott a ritkaságok közé, hogy 40-50 asztalnál szorongtak a vendégek. A rendet a zöld pálcás főgazda és a vicegazdák tartották fenn. Az első pohárköszöntést a főgazda tartotta a násznagyra és az új házásokra. Aztán egyik köszöntés a másikat követte. A poharat mindenkinek fenéig kellett kiürítenie. A vacsora után kezdődött a táncosztó vőfély szerepe. Ő rendezte a táncot. Az első táncot a násznagy járta a nyoszolyóasszoimyal, a másodikat a vőlegény a menyasszonnyal, a harmadikat a vőfély a kis nyoszolyóval.

Miután a szokásos táncokat mind eljárták, a menyasszony visszavonult, fehérbe öltözött s haját lebecsátotta. Aztán visszatérve járta a násznaggal a *menyasszony táncát*. Erre elbúcsúztatták őt szülőitől s a vőfély több ifjúval egyetemben az úgynevezett fáklyatánc kíséretében a hálólházba vitték a menyasszonyt s átadták a vőlegénynek.

A szülői hatalom ugyan nagyrészt már akkor megszűnt, mikor a leányt megmátkásították, de a végleges elválás mégis a menyasszonytánc után történt. Ettől kezdve már a vőlegény volt az ura és parancsolója.

Másnapon az ebéden az új asszony már főként jelen meg a férjével. Elhalmozták őket köszöntéssel és ajándékkal. Ebéd után ismét folyt a tánc, amíg meg nem fáradtak.

Szokás volt nálunk, hogy a főúri lányok

jegyszoknyájukat a menyegző után valamelyik egyháznak ajándékozták. Nem kiesi dolog volt ez, mert a jegyszoknya néha ezrekbe került.' Értjük tehát, miért folyt olykor verseny az egyházak között egy-egy szoknyáért. Csak például említjük, hogy Batthyány Ádám generális leányának lakodalmakor többen kérték; menyasszony szoknyáját. Jakusith Franciska nagyszombati apátnő például imígyen írt volt. Batthyánynak: „Az édes kisasszony emlékeze tiért az menyasszony szoknyáját adja nagy ságod az mi szentegyházunkhoz... Hogyha az édes kisasszony menyasszonyszoknyáját más szentegyházhoz ígérte volna nagyságod, bár csak az alsó szoknyájára tegyen méltóvá min ket.”¹

Mivel egy-egy hatalmasabb főurunk lányának a lakodalmán rengeteg sok ember jelent meg s mivel sokat ettek-ittak és sok ajándékot kaptak: egy-egy ilyen menyegzőnek a kiszolgáltatása egész vagyona került. A hatalmas Báthory György írja leányának, Báthory Erzsébetnek lakodalma előtt, hogy lehetetlen az országgyűlésre felmennie: mert a lakodalmi készülődések mindenét fölemésztik!² Zrínyi György Kristóf nevű fivérének kiházásítása alkalmával szintén azt írja, hogy teljesen pénz nélkül van; mert nagy pompát kellett kifejtenie! (In eelebratione dictorum sponsalicorum earn re véren tiam exhibere, quae debetur in tali solemnitate praestare amicis etc.)³

Végül meg kell még említenünk azt a jó

¹ Körmendi levéltár. Missiles, 1650 január 15.

² Cs. és kir. állami levéltár. Hungr. 1574,

³ U. o.

szokást, hogy törvényeink nem engedtek meg a lányoknak idegen országbéli urakhoz való adását. Ennek a szokásnak köszönhetjük, hogy akkori rendünk akkor még együtt érzeti és együtt élt a nemzetünkkel! Azaz hogy el nem osztrákosodott. Csak például említjük, hogy Balassa András mostohaleányát egy lengyel hercegnek jegyezte el s ezért hűtlenségi pörbe fogták! (1587.) Széchy Margit lánya a cseh Lobkowitz-Popelhez ment nőül s ezért édes anyja kitagadta és kiátkozta őt!

XI.

A komáromi péntökösök.

Attól tartunk, hogy a jámbor olvasó a szombatosok példájára a péntekösöket is valami szent szerzetnek vagy felekezetnek véli. Hát előre hírré tesszük, hogy a szegény péntekösök nevéen itt olyan elítélt embereket kell értenünk, akiknek a, fejére pénteken olvasták rá a bölcs bírák szentenciáját. A komáromi bevett szokás szerint a törvénytevő bírák uraimék széket szerdán ültek, de a törvénybéli orvosság kiszolgáltatása, vagyis a büntetés végrehajtása mindig pénteken esett meg. Ezért az olyanokat, akikre a büntetést pénteken mérték ki, péntekösöknek hívták. Valakit péntekössé tenni tehát annyit jelentett, mint az illetőn a kimért büntetést pénteken végrehajtani. Mivel a halálos ítéleten kívül minden testi fenyítéket pénteken szolgáltattak ki, a péntekösöknek a száma meglehetősen nagy volt. Többnyire kisebbrendű bűnösök voltak ezek, akik olyan vétekekkel vétettek, amit ma bűnnek nem is tartanak. Ilyesek voltak például a csacsogó, bosszúból pörlődő bohó asszonykák, akik a, nyelvükkel nem bírtak; a leánypártában levő szüzek, kik ifjú tűzzel és bolond elmével lévén, könnyen a pajkos legé-

nyek kezére adták magukat; aztán a leiekmondók, a lélekkal káromkodók, no meg az agyafúrt latrok, akik mindéig a más búzájába metszették a sarlójukat. Mindezek a város kemény fenyítéjke szerint péntekösökké tétettek. S ha egyszer a város piacán a porciójukat föl-szedték, jámboroknak őket többé senki sem, tartotta. Tisztességük-vesztett személyek voltak ezek, kiket megjámborítani még a bírák uraiméknak sem állt módjukban.

A komáromi piacon, más kulcsos városok példájára, kényelmes és magas kőpellengér állott. Oldalain inas-vaskarikák lógtak, hogy a bűnösöket oda bilincselhessék. A pellengér mellett kaloda, rostói y vagy kalicka, aztán csiga, vasbolha s más efféle átkozott szerszám is bővesen akadt. Az egész berendezést — igen talá-lóan — teátrumnak is hívták. Ebben a városi teátrumban előadást minden pénteken tartot-tak. A szereplők a péntekösök és a hóhér legé-nyei voltak; a nézőközönség a város népéből telt ki. A városi jegyzőkönyvek a tanúink, hogy sok megható színjáték, sok tragédia játszódott le itten. Hiszen a szegény szereplők szenvedése néha a fél város szemébe könyűt csalt. Hogy szórva-hintve vidám jelenetek is akadtak, mon-danunk sem igen kell. A pajkos legények ugyanis a hóhérral néha olyan játékot játszo-tak s annyi csalafintaságot tettek, hogy a város kicsinyje-nagyja kacagott azokon.

A teátrumot vagyis a pellengért a tizen-hat-tizennyolcadik században olyan fontos intézménynek tartották, hogy a városi tanács-nak sokkal több gondja volt rá, mint az isko-lára. A dolog így volt rendjén! A teátrumban ugyanis a felnőtteket fenyítgették és oktatták.

az iskolában csak a gyermekeket. Illő volt tehát, hogy a teátrumra több tekintet legyen, mint az iskolára. S mivelhogy a dolog így volt természetesnek kell tartanunk, hogy nem a tanítót, hanem a hóhért hitták mesternek! Ez a mester (vagyis a hóhér) belső ember volt és igen tekintetes perszóna. 4. fizetése is nagyobb volt, mint a tanítóé. Jobban is tartottak tőle, mint a tanítótól, ő volt a teátrum főrendezője. Tisztesség és becsületes méltóság adassék a komáromi, bírák uraiméknak, a törvény tevésben ők soha meg nem fáradtak. Amint mondani szokták, vigyázóké a törvény, s öki gyelmök folytonosan vigyáztak, örködtek és figyeltek. S mivelhogy drága pénzen szép pellengért is állítottak, gondjuk volt rá, hogy az hiába ne álljon ottan. A törvénybéli orvosságot tehát rendre osztogatták. Péntekösnek való mindig akadt, hiszen a perpatvaros állapot és a szóbeli marcalkodás napirenden volt. A bírák uraimék tehát kényük-kedvük szerint törvényhez szólíthatták az ügyeseket és a bajosakat. S ha egyszer az ilyenekkel szembe kerültek, fő-főgondjuk volt, hogy a bűnt a lelkén senki el ne vigye, hanem hogy meg is bűnhődjék érette. „Embereknek erkölcstelenségek miatt — írják a komáromi bírák 1636-ban — az nagy Istennek haragja rajtunk napról-napra növekedőben vagyunk. Isten parancsa, hogy az bírák a gonzságot kigyomlálják!” Ámbátor nem valószínű, hogy a komáromi bírák az Istentől külön parancsot vettek a gyomlálásra, de azért mégis veszett kedvvel gyomlálgattak. Mivel azonban az igazi gyomot nem jól ismerték, sok hasznos fűvet is kitéptek. Tisztükben járt a dolog, könnyen megtehették.

A jámbor, eszes és vigyázó bírák rég az örökkévalóság tengerébe pottyantak már, tehát haragnéven nem vehetik, s minket péntekössé nem is tehetnek, amért itt az ő gyomlálgatásuknak a módját föltárjuk. Különben is nem rossz szándékból tesszük ezt. Hiszen negyedszázad óta emlegetjük őket és sok szép szót ejtettünk már róluk; hisszük, hogy az alábbiak is az ő istenességüket és az ő törvénytudásukat emelik a magasba.

Szerdai nap vagy, a közönséges gyülekeznek a napja. A törvénytevő bírák széket ülnek. Hej de sok embernek a szájában keserűre fordul ma a falat! Egymásután jönnek a porosok és a pörtjelentők. Az isterászak a tömlőéből a bűnösöket is kifogják és a bírák elé viszik, hogy őket péntekösökké tegyék másnak is a példájára! A főbíró, aki egyszemélyben valamennyi céhnek az atyamestere, szép sorjában szólítgatja az ügyeseket. Előállott a szép Böndő Panna is, s megigazítván patyolat-előruháját, illetén szokat szolt vala: Nemes és tisztelendő városi bíró uram és mind tizenkét törvényszék ülő bírák ós esküdt uraim! Isten sok jókkal áldja meg kigyelmeteket mind fejenkint. Pörl jelentek! TI yen feleletem vagy. Erre Panna asszony nagy tisztességtudással előadá, hogy Csup Jánosné Erzsók asszony Istentől és felebarátjától idegen lévén, őt az utca népe előtt olyannak hirdette, akit a legények a búzában hordoztanak. Nem jámbor asszony vagy — kiáltá reá Csup Jánosné. Rideg (nőtelen) legényekkel gazdálkodtál mindétig. Péntökösnek való asszony vagy! Kiseprűztetlek Komáromból!

A szép Böndő Panna mint maga mondja

— kövéváltan hallgatá e gyalázatos szókat, mi ket életéért föl nem vett volna. Nem tartottak engem — monda a bírának — mint Erzsók asszonyt a padláson. Jámbor és tisztességbeli asszony volnék, s a jámborokat nem szokás a városból kiseprűzni. Hitemhez és tisztességemhez nem illők az ő szavai. Az egy fejemnél drágább marhám nincsen, de ha a. fejem is elesik. nincs mit tennem; leteszem, rakják rá a törvényt. Erzsók asszony pedig adja bizonyosságát, hogy én olyan rossz asszony vagyok. S ha nem adja, díjon maradjon, mert a visszamondással (visszavonással) be nem érem!

Bírák uraimék szörnyűködve hallgatták az istentelen szókat, amikre Erzsók asszony vete-medett. Mindjárt azon melegiben bizonyásra bocsátották az ügyei. A tanuk némelyike látomást, másika meg hallomást vallott. Akadt olyan is, ki erős tudományt tett. Erzsók asszony ügye és igazsága tehát szakadóban volt. De éppen azért, mivel hogy a mentsége csak tetetős s nem valóságos volt, Böndő Panna ellen erősen nyelvelt. A bíró eleget csigarette őt, eleget ajánlotta neki, hogy a neheztelést a szívéből kivetné. De Erzsók asszony nem vette be a jó szót. Mit tudsz te ahhoz, bíró! — kiáltá dühösen — ami szót Pannára ejtettem, reá is kerítem.

De bizony nem tudta reá keríteni. Mivel azonban a bírák uraimék némineműképpen homályban voltak, egyelőre csak ilyen végzést hoztak: „Csup Jánosné Erzsók asszony azelőtt is kétséges személy volt, ki miatt a bírák uraiméknak alkalmas időtől fogva nem kicsiny bújok és főtörésök volt, purgálja magát, hogy büntetlen!” (1638.)

Bár a bizonyíthatóságra elég időt kapott, Erzsók asszony purgációja még sem vált be. Díjon maradt, azaz hogy nyelvváltásra ítélték. Mivel pedig fizetni nem tudott, péntekössé tették, azaz hogy a hóhér kezére adják.

Jőve azután a bírák elibe nemes Thaly János, a komáromi nemzetes őrség seregdeákja, aki Torzsa Ágotát paráznasággal vádolta. A dolog úgy esett, hogy Ágota a kertben gyomlálgatván, Beczkói Györggyel nevetközött és enyelgett. Amint a szomszédok a nyájas szót hallották — komáromi szokás szerint — a sövényből egyszerre négy-öt asszony vigyázó feje előtűnt. Ágota mit sem tudván a leskelődőkről, Beczkói Gyurival a házba ment. A szomszéd Tóth Sára ekkor lélekszakadva rohant a község házába s a nagy esetről hírt tett a tömlöctartónak. Ez aztán a legényt azomia] megfogta. A szerelmespár a bírák eleibe kerülvén, Ágota őszintén megvallotta, hogy a szerelemre volt ugyan akarata, de a büntetést nem követte. Bár a beszédett tanúbizonyosságok sem raktak rá semmi bizonyos büntetést, „a bírák csupán a gyarló gyanúság alapján ilyen törvényt mondtak a fejére: bár homályos a dolog, Ágota pénteken a prédikáció alatt a pellengéren legyen. Aztán a hóhér üssön tizenhatot rája és búcsúztassa ki a városból tizenkét mérföldre. Ha ennél közelebb a város táján megfogják, fejét veszik vagy a Dunába vetik.”¹

Ezeknél súlyosabb esete akadt a szegény Kun Pannának. Azzal vádolták őt, hogy a va-

¹ A jegyzőkönyv szerint Torzsa Ágota azért kapott ilyen enyhe büntetést, mert — mint a bírák magriknak mondták — „homályos az dolog”.

rázsláshoz tudott, s hogy böjöléssel és bájolással szerelemre hajtotta a legényeket. Az egyik tanú — a bírák leírhatatlan rém ülésére — azt a vallást tette, hogy őt Kun Panna varázsló kutya képiben megvesztette. A másik tanú abban látta a boszorkányságot, hogy tőle péntökös üngöt kért. Az egyik szerint Panna néki azt ígérte, hogy ha a füvek kigyünnek, meggyógyítja. A másik szerint, akiket Panna orvosoltatott „magokon esett nyavalyák miatt hep-tikálni láttatnak”. Akadt olyan tanú is, aki hite szerint vallotta, hogy Panna „kutya képiben egy éjjel reá ment és megveszte”. Az ördög mesterségét látták abban is, hogy az egyik tanú, mikor Panna küszöbét átlépte, a lábát kifecamította. A bírák uraimék súlyos esetnek vették azt is, hogy Panna a szomszédasszonyát zsírfogni megtanította.

A beszedett bizonyságok világosságot gyújtottak a bírák uraimék fejében. Kun Pannát tehát, mint embervesztőt, kinek tudós hatalma vagyon másnak megrontásában, elsőben csigára (kínzásra), aztán fejevételre ítélték. A halálos ítéletet azonban nem hajtották rajta végre.¹

A komáromi eszes, vigyázó és éber bírának nemcsak boszorkányokat, de kanboszorkányokat is sikerült felfödözniök! Ilyen volt például a „förtelmes” Rancs András. A bűjösök és bajosok törvénye szerint neki is meg kellett volna halnia, de a bíróság különös kegyelemből péntekössé tette őt, mondván a fejére ilyen szentenciát: „Minthogy három bi-

¹ Az 1693. évben Tassy Zsuzsannát boszorkányság miatt elégették; mert „nemcsak az embereknek, hanem az állatoknak ts istentelenül ártani merészelt”.

zonyosság által világosan megbizonyodott, hogy lianes András azt mondta, hogy ő az embert úgy is meg tudja kötni, az moly kötisnek halál lenn az víge, de úgy is, hogy meggyógyulna; mely nyelveskedisért az boszorkányok és bájösök és bajosok ellen kondált törvénynek büntetését megérdemelné: mindazonáltal *diversis ex rationibixs* az *nemos* törvinyszék ily súlyos törvényeknek büntetésétől recedálván, *ex speciali, sedis gratia* Ránca Andrásnak egyél) büntetése ezúttal nem determináltatott, *hanem ötven pálcával keminyen megcsapattatik*. És az városból az csapás után mindgyárást menten menjen ki és többül Komárom városában bejönni ne merészeljen. Mert érdemlett büntetéséi el nem kerüli, ha külömben cselekedni tapasztaltatik.”

A szegény jó Kocsis Benedekné Piroska asszony is erre a sorsra jutott. Nem volt néki más hibája a, meleg szívéen és a szerelmes természetén kívül. A bírák uraimék azonban a szerelemnek halálos ellenségei lévén, Piroska asszonynak is kimérték a lencsét.

A szegény Piroska, nagyon kedvelt asszony lehetett Komáromban, mert az egész város könnyezve kísérte őt végső útjára. Utolsó óráján — írja a, városi jegyzőkönyv — az egész ölet követő nagy sereg nép előtt visszavonta az egyik tanura tett vallomását. Hamis szó jött ki az ajkán, — zokogá Piroska — mert ő nem látta, hogy a tanú tejet fejt volna a fából, ellenkezőleg, ő vette el a tehénnek a tejét.¹

¹ III. számú *jegyzőkönyv*. 1630. E vallomásra mondja a jegyzőkönyv: „az ki egy dologban nem igaz, másban sem az”.

Hozák vala Gáspár Péter uramat a bírák elébe. Vidám és nevetetős ember volt ökegyelme mind józan, mind boros állapotjában. Most is mókával és tréfával próbálta magát, purgálnia. Az volt a bűne, hogy az estvéli dobolás után részegen ballagván hazafelé, hamis hírrel fölverte a várost. Gáspár gazda ugyanis széles jókedvében teli torokkal üvölté az éj csöndjébe: jön a török, jön a tatár. Bár csak ő maga jött, s ő is imbolyogva és tántorogva, azért a városi isterázsák ész nélkül rohantok a toronyba; veszettül dobolni kezdtek, félrevonták a harangokat és kilőtték a puskáikat. Aztán fegyverbe szólíták a város népét. A jámbor céhek szerszámos népe csak úgy pőrén szaladt az utcára. A sötétben aztán egyik a másikat püfölte; az egyik futott, a másik szaladt, de valamennyi félt és kiabált. Gáspár gazda nagy lelki gyönyörűségére olyan zajdulás, olyan zűrzavar támadt, hogy csak az Isten mentette meg a várost az emberhaláltól.

A bírák uraimék szerint ez a komédia halálásra is iszonyú cselekedet volt Gáspár Pétertől. A törvény előtt hiába is mentögette magát Péter gazda a részegségével, a bírák kimondták a maraszságot, azaz hogy Gáspár uramat péntekösső tették. „Kegyelemből” csak három pálcára, azaz száz botütésre ítélték őt. A mester a következő pénteken (1648-ban) becsülettel rá is olvasta. S mikoron Pétör gazda kékre vert testtel a pellengérről le vánszorgott, a kiabálástól ugyancsak elment a kedve. Bizony-bizony olyan volt ökigyelme, mint az által szaka,dt eb, mely még az ugatást is röstell.

Úgy Bocskay járása után — nem tudjuk mi okból — a komáromi szabó-céh mestereinek

meglehetősen rossz híre támadt. Egymásközi civakodtak, a többi becsületes céh előtt meg kevés becsületük volt. Az 1607. évben történt, hogy Csonthó Gál uram a bor mellől fölkelvéri, hazafelé ballagott. Bandukolása közben belebotlott Kelemen György uramba. Hol lakoztál György uram? — kérde Csonthó. — A jámbor szabókkal lakoztam, — feleie Kelemen György.

— Elég istentelenekkel ittál, — monda Csonthó, — ha azokkal ittál!

A becsületes szabókra ez oly nagy sérelem volt, hogy — mint Kelemen monda — semmi díjért föl nem vették volna. Ezért Csonthó ellen port jelentett, bár ez váltig kérte őt, ne búsítana bírót e pár szóért. Ez a pör még „le sem szállott” (meg sem szűnt), mikor a szabók ügye megint a bírák elé került. Ezúttal — nagy szó ez! — maga a szabócéh tett panaszt Szabó Ferenc céhmester ellen „néminemű macskának megölése miatt”. Ez a nagy eset úgy történt, hogy Szabó Ferenc uram. a műhelyben a céh macskáját a singgel szerével ütötte. A macska az ágy alá futott. — Vigyétek ki a kutyamalacozta dögöt, — kiáltá Szabó uram a hadvezérhez illő hangon — mit rusnyálkodik ottan! A macska akkor még eleven volt, de mire az inasok az udvarra vitték, kinyikkantotta a páráját. A törvényhez szólított Szabó Ferenc uram ez eset miatt majdhogynem péntekössé lett. Szerencsére a céhbeli jámbor főemberek eszökbe vették, hogy ez a céhre is sérelmes lenne, azért tehát Szabó Ferenc mellé állottak. Ily módon őkegyelmére semmi bizonyos nem rakódott. A beszédett bizonyságok is inkább mentették, mint súlyosították őt. Ezért a bírák „elmetszették a törvényt” (megszüntették-

az eljárást) és a felek között csököt vetettek, azaz kimondták, hogy aki a. céhben a békeséget ellenkező szóval fölbontaná, csöki (bírsága) neki száz forint legyen, melynek fele a bíráké, másik fele a, megálló félé lesz.

Szabó Ferenc ily módon megmenekült a pellengértől. De hogy a bírák uraimék hiába, ne tanácskoztak légyen, legalább azt meghagyták, hogy a szabóinasokat, amiért gazdájuk ellen vallottak, jól megvesszőzzék.

Említettük már, hogy a komáromi bírák különösen a szerelmesek ellen indítottak gyakori háborút. Úgy látszik, hogy ökigyelmök mindenféle szerelemnek esküdt ellenségei voltak. A lánynak és a legénynek nyájas beszélgetése is untig elegendő volt arra, hogy a törvény elé kerüljenek. A város jegyzőkönyvei világosan hirdetik, hogy a legtöbb péntekös a szerelmesek közül került a pellengérré. Tehát a szerelemnél veszedelmesebb dolog alig akadt Komáromban. Szendy Fruzsina és Mihály deák például (1646-ban) boldog jegyesek voltak. Már gyűrűt is váltottak. Mivel azonban szeretkezésen fogták őket, majdhogy péntekösökké nem lettek. A bírák csak bölcsh számításból büntették őket ötven forintra. A városi torony ugyanis épülőfélben volt, de mivel a bírák elegendő pénzzel nem rendelkeztek, a szerelem

¹ Az ítélet szórul-szóra így szól: „Annakokáért az mi intésünkre s több uraimék is, kik az békességet velünk egyetemben szerették, a feleket békességre vitték. A céhmesterek elmetszették az törvényt s egymást mi előttünk szépen megkövették. Ha ki az egyességet megszegi 100 frt. a csöki, melynek két része a bíráké, egy pedig a megtartó félé.” (1617.)

díjából építgették a tornyot. Szendy Fruzsina 50 forintját is erre fordították.

Bizony-bizony a bírák uraimék az asszonyi renddel nagyon rövidesen bántak el. A leányt, aki anyját szidalmazta, agyonkövezésre vagy kézlevágásra ítéltették. Az asszonyt az ura szakállának a szagztatásáért három pénteken száz botütéssel büntették. De a férjnek hatalmat adtak, hogy a feleségét megverhesse és veréssel oktassa. Az 1641-ik évben például a bírák ilyen törvényt hirdettek ki: „Ha az asszony az urát méltó vereségre ingerelné és okot adna rá, ami ilyenkor az urától rajta esik, szenvednie kell!”

Azonban ha valamelyik férj kelleténél jobban ellátta volt a feleségét, bizony a bírák megbüntették. Ezért ülte például a tömlöcöt 1641-ben Horváth György uram. Mikor kegyelemért esedezett, a bírák ezt a szentenciát mondták a fejére: „Azmi sanyarú és hidegséges fogságot szenvedett, azt most egyéb büntetés nélkül szenvedje s ha elegendő ok nélkül, méltatlan veri az feleségét, három pénteken minden törvény nélkül megpálcáztatva százszáz ütést szenvedjen.” E szigorú büntetéssel ellenkezik az az ítélet, melyet Fazekas Péter és felesége ügyében adott ki a bíróság 1634-ben. „Péter uram — mondja a szentencia — megbüntetheti a feleségét, de részegségében ok nélkül nem tartozik háborgatni. Az büntetésben pedig az mértékletességet megtartsa; testében és csontjában meg ne rontsa, hanem úgy tanítsa, oktassa és büntesse az asszonyt, azmint tisztességbeli házasférfiakhoz illik. Feleségének szomorúságára ne légyen.”

A bírák a szerelem mellett a káromlást is

iszonyú bűnnek tartották, tehát a káromkodókat is rendre üldözték.

Az 1648. évben Nagy János uram, nem férvén a bőrébe, a saját lelki tanítóját: a pápista pátert ördögadta lelki hóhérnak mondta. E hallásra is iszonyú véték a szemfüles bírák fülébe esvén, a szegény Nagy Jánost a törvényhez szólították. Nagy János uram a szék színe előtt minden módon igyekezett magát elégségesképpen-purgálnia. Sajna! a bírák a halott bizonyoságnak nyakát szakasztják vala. Megérdemelné — mondják a bírák az ítéletben — a kövel való agyonverést, meg hogy nyaka csigáján a nyelvét kivonják! Ha a bírák e napon véletlenül nem az irgalom köntösét hordották volna, bizonyos, hogy Nagy János uramnak a nyelvét megregulázták volna. De így irgalomra lágyulván, csupán péntekössó tették őt, száz botütést (azaz három pálcát) rendelvén törvénybéli orvosságnak.

Bizonyos dolog, hogy Horváth János uramat is az ördög tüzelte, mikoron az úrnak 1666. esztendejében a helvéciai konfesszióon lévő reformátusok előtt a nyelvével imígyen okoskodott: „Micsoda az ti hitetek! A pogánynál is alábbvaló! Jobb hitök van a törököknek, hogysesem a kálvinistáknak!”

A törvény színe előtt Horváth János urain hirtelen megváltoztatta a kálvinistákról mondott szentenciáját. Jámbor és igaz hitnek monda, a református vallást, mely a nagy Isten dicsőségét Komáromban is utolérhetetlen magasságra emelte. Nem szidta ő — úgymond — a kálvinista vallást sohasem. Mindössze csak annyit mondott, hogy a kálvinistáknak nincs ünnepjük, sem böjtjük.

A szembeíbi bizonyságok azonban reákerí-
(tették Horváth uramra a gyalázatos szókat,
miért a bírák őt is péntekössé tették, a közön-
séges piarcon száz botot rendelvén számára ...

Íme, ilyen módon támadtak és gyarapod-
tak Komáromban a péntekössök. A bölcs bírák
minden szerdán gondoskodtak arról, hogy péntek-
ekre elegendő szereplő jusson a pellengérrre,
azaz, hogy a teátrumba. Ezért a nyelvükmosó
anyókákat, a szerelmes asszonykakat, a leány-
pártában levőket, a pajzánkodó rideg legénye-
ket, a pajkos latrokat és az egyház ellen vétő-
ket nagy buzgósággal avatták péntekössökké.
Még azt a komáromi kereskedőt is ilyené tet-
ték, aki debreceni embert hordozott a szeke-
rén. A bölcs bírák ugyanis azt tartották, hogy
hamishitú mind és rossz ember az olyan ember,
aki a magafélét (földijét) elhagyja és más em-
bert hordoz a kocsiján.

Elérkezvén a péntek, vagyis a teátrum
napja, a reggeli dobolás után a pellengér tája
hamarosán megélnkült. Gyültün-gyült a nép.
A szereplőket, vagyis a péntekössöket a töm-
lőéből kifogták s nyakon kötve vagy láncra
vetve a piacra vezették. Egyik nyelvés asszonyt
a kalickába tették, a, másikat a kalodába zár-
ták. Ezt a legényt kövel a nyakán a pellengér-
hez láncolták, amannak a nyakába táblát ve-
tettek, szép cifra betűkkel ráírván a bűnét.
A pellengérrre is fölvittek néhány asszonyt és
leányt s koldusokat állítottak melléjük, akik a
bűnüket megkiáltsák. És ezeknek a szeren-
csétlen péntekössöknek a reggeli dobolástól a
prédikáció végéig így kellett állaniok a járók
s kelők előtt! Véget érven az istentisztelet, a
nép a piarcra tódult. Odajöttek a bírák és az

esküdt uraimék is. Kezdődött az ingyenes színjáték. A mester (hóhér) marokkötésben cipelvén a mogyoróbotokat, az isterázsákkal együtt a pellengérrre ment. Aztán sorjában lefotgák az asszonyokat s lányokat. A ruhájukat az isterázsák tartották, a hóhér meg rájuk verte a kimért botütést. Az elítéltek sikoltozása, jajgatása, a hóhér és az isterázsák káromlása tölte be a piarcot. A nézők jórésze, különösen az asszonyrenden levők, a megkínzottakkal együtt sírtak. De olyanok is akadtak, akik kacagásra fogták a dolgot s vihogva nevetgéltek. Elvégződván a botozás, a veréstől elbágyadt s szégyentől gyötört asszonyokat és leányokat a pellengérről levitték. Most a szeretőtartás miatt elítélt lányokra került a sor. A hóhér a szerencsétleneknek a homlokára, tüzes vassal bélyeget sütött!

Aztán a legények és a meglett férfiak következtek. Az ilyen péntekösökre (majdnem kivétel nélkül) egyhuzamban százat vertek. Ugyancsak embernek kellett lennie, aki egyszerre ennyit megbírt.

Véget érvén a botozás, a hóhér az amúgy is csúffá tett asszonyok és leányok fejére szalmakoszorút vetett (néha meg kocsiba fogta őket), aztán a Vigasztaló közire *menő* utcán át kivesszözte a városból. A kiűzötteket nem ritkán a város egész népe sírva-könnyezve kísérte. Hiszen rendesen utoljára látták a szerencsétleneket.

És ez az embertelen, durva és lelketlen eljárás három századon át dívott nemcsak Komáromban, de a többi városunkban is. Így festettek azok a sokat emlegetett régi jó idők! Bizony vakok vezették; akkor a világtalano-

kat. A pápisták és a kálvinisták rideg és kérelhetetlen aszkétizínusa virágkorát élte. És mind a két felekezet azon fáradozott, hogy az emberből kiirtsa azt, ami benne emberi. Ezért a legcsekélyebb botlását is kegyetlenséggel üldözte. Ebben persze nem a bírák voltak bűnösök és tudatlanok, hanem a kor, mely a bírákat szülte.¹

¹ Az összes, itt felhasznált adatok Komárom város jegyzőkönyveiben található.

XII. Ergo limitálunk.

Bizony-bizony nem hiába emlegetik öregeink a régi jó időket ebben a mostani drága világban! Mégis csak másként ment akkor a világ sorja, mint most. Olcsó élet, sok és jó dolog kevés pénzért ez volt akkor a rendes állapot; ma bizony épp megfordítva áll a dolog; drága pénzért is kevés és rossz élelemhez jutunk. Ki tehet róla, mikor manap még a legutolsó kofának is van annyi hatalma, hogy a vevő rovására maga szabja meg árucikkeinek árát. Az iparos, a kereskedő, a termelő annyiért adja a portékáit, amennyiért neki tetszik, s hiába panaszkodik a vevő, ez ellen nincs orvosság. Akár jó a termés, akár rossz, a pékek mindig kicsiny és drága süteményt árulnak. Haj! de nem így volt ám az régen! Volt az ilyen eljárás-ellen városink és megyéink kezében egy hatalmas fegyőr, úgy hittak, hogy *limitáció*. A kereskedő, az iparos, a kofa stb. akármit árult legyen is, csak a limitációban megszabott áron adhatta el cikkeit, A közönség zsarolásának tehát Ily módon eleje volt véve.

Limitációt az időhöz és körülményekhez képest évenként többször is tartottak. Ha bő termés volt, ha élelemszükség állott be, ha az iparosokra valami miatt megneheztelt a közönség, vagy ha üres volt a város kasszája és egy kis pénzt szerettek volna benne látni: felhangzott a tanácsban a sok emberre veszedelmes jelszó: „*ergo limitáljunk*” s a bajon a legtöbbször segítve volt.

Mivel maga a limitálás csak a fogyasztóközönség javára szolgált, a bölcs városi tanácsok úgy csinálták a dolgot, hogy a városi kasszába is jusson valami. Ezért a limitáció alkalmával a megállapított árhoz még *aufslágot* is rendeltek. Ezt az *aufslágot* aztán az eladóknak a város kasszájába kellett fizetniök. Komárom városa például nem bírván a tanítót és a harangozót fizetni, — amint a jegyzőkönyv írja — „az három státusok az hústra *aufslágot* vetni kínszerítették.” Eszerint a mészárosok minden font hús után félpénzt a város kasszájába fizettek.¹ Ugyanez történt a boreladásnál is, csak hogy a borgazdák máiminden eladott csöbör után 40 pénzt fizettek a város üres kasszájába.

A limitálás a dolog természeténél fogva igazában az árdrágítás megakadályozására szolgált. Éppen ezért a limitációnak vagyis a hatóságilag megállapított áraknak áthágóit keményen büntették. S a kegyetlen büntetéseknek meg is volt az eredményük. A hatóságok sikeresen vették föl a harcot az árdrágítókkal.

¹ Komárom város jegyzőkönyve, 1737.

Árdrágítók mindig voltak, de nálunk más néven nevezgették őket. Valamikor ugyanis kufároknak, előlegvásárlóknak, komplároknak, csihéseknek, kuzmereknek, tiséréknek, kupéceknek stb. hívták őket. Az ő felekezetükhöz tartoztak a himpellérek is, akik a böcsületes céheken kívül kontármesterséget űztek. Az árdrágítókat szolgálták az úgynevezett marhagyűjtők, göbölyszedők, bőrgyűjtők is. Amint e nevek mutatják, az árdrágítók felekezete már a letűnt századokban is igen népes volt. Pedig hát a nevezettekén kívül az árusemberek, a háttas, nyilas és kádas kalmárok, meg a nyílvető sátorosok közt is mindig akadtak olyanok, akik, ha módját ejthették, derekasan fölverték a portékájuk árát. A megyéknek és a városoknak tehát ugyancsak résen kellett lenniök, ha az árdrágítók mesterkedéseinek gátat akartak vetni. És ők résen is voltak s amennyire emberileg lehetséges volt, meg is akadályozták az árdrágítást. E célra hatalmas fegyver volt a kezükben, úgy hívták, hogy *limitatio*, azaz árszabás. Minden ipari és élelmicikknek megszabták a törvényes árát s jaj volt annak, aki a törvényes árnál magasabban adogatta portékáját. Az ilyen bizony a pellengérré került s a városi nép nagy győnyörúségére olyan százat vertek a farára, hogy soha el nem feledte. Mivel a limitációt sokan úgy játszották ki, hogy hamis mértéket használtak, ezeket is könyörtelenül megbotozták. Komárom városának egyik, kétszáz év előtt kiadott limitációja mondja például: „Ha pedig a legények közül akár nemes, akár sereg, akár városi renden legyen az, ha rajta tapasztaltatik, hogy hamisan mérné a húst,

tehát ahányszor csak rajta tapasztaltatik, publice a piacon megcsapattalak száz pálcával.”

Még rosszabb soruk volt a pékeknek. Ezeket, ha csak valamicskével kisebb süteményt vagy kenyeret árultak, a vízbe vetették. Ez a szokás még a tizennyolcadik században is járta. Az 1721. évi Imitáció mondja például: „Cipó limitációja a régi marad, — addito hoc — hogy 25 pénzes kenyér legyen 13 fondés iölyebb ne süssenek. Ha pedig ezen limitáció valaki által violáltatik, tehát elsőben ha rajta tapasztalta tik, külömben konfiskáltatik. Másodsor, ha tapasztaltatik, *a péket régi mód szerint hajókra felállítván, Dunába bevetik!* Sütő asszony kenyeré először elvételük, másodsor piacon a theatrumon (pellengéren) föl állítatván s nyakára kötvén kenyerét, bíró uram által rendölendő bizonyos ideig ott fog állani.”¹

A hivatalos limitációknak köszönhetni, hogy az élelmicikkek ára még a súlyos időkben is igen kicsiny volt. A XVI. és XVII. században a húsnak és a szalonnának fontja rendszeren 1-2 krajcár volt. A XVII. század végén már általános volt a panasz a nagy drágaság miatt. Az 1693. évi limitációk szerint például! a kilenc latos nagy zsemlének ára egy krajcár, sí két fontos kenyérnek ára két krajcár volt. X marhahús és a szalonna fontját öt és fél krajcáron mérték. Egy akó sör 1 forint 35 krai cár volt. A dunai pontynak és harcsának fontját öt krajcáron adták. S uramfia, abban az időben ez árak miatt keservesen panaszkodtak!

A limitációk nemcsak az árakat szabták

¹ Komárom város 1721. évi jegyzőkönyve,

meg, de a céheket is kötelezték, hogy elegendő élelmicikkről gondoskodjanak. Az 1659. évi komáromi limitáció például kimondja, hogy ha pénteken és szombaton nem leszen elegendő hal a piacon, „*régi, szokás szerint a fő céhmester harmadmagával ragadtassa meg a céhmestert, s mindaddig tartassa fogva a tömlőc fenekén, míglen egyik pintekről a másik pintekre, bővesen és elégségesen viza, tok vagy másféle köteles hal nem leszen, midőn annak ideje leszen.*”¹

Mondanunk sem kell, hogy a limitálás a vendégfogadókra is kiterjedt. Az ételek árát ezekben sem volt szabad drágábban adni, mint ahogy azt a limitáció megszabta. Csak például említjük, hogy Csongrád megye 1813-ban a vendéglői árakat imígyen limitálta volt: egy porció leves, bármiféle legyen is, 2 krajcár; a marhahús a hozzávalóval egyetemben 4 krajcár, a becsinált 8 krajcár, a rostélyos vagy a vesepecsenye 4 krajcár, a sertéshús 8 krajcár, egy negyed csibe, liba vagy kacsza 8 krajcár. A limitáció szerint a pecsenyékhez ingyen saláta járt. Ha, — mondja a nevezett limitáció — társaság ebédel a vendégfogadóban, akkor három tál éték fejenkint 10, hat tál éték pedig fejenkint 30 krajcárba kerül.

A napóleoni idők ez árszabása világosan mutatja, hogyha lassan is, de folyton emelkedtek az árak. Nem csoda hát, ha jámbor eleink már ekkor is a régi jó időket emlegették.

A drágulás miatt az úgynevezett remekes ebédeket is alább kellett szállítani. Valamikor

¹ U. o. 1699.

ez az úgynevezett mesterasztal rogyásig rakva volt étellel. De a XVIII. században a városi tanácsok a drágaságra való tekintettel ezt; is a »*minimumra*» redukálták. Ezentúl aztán a mesterlegény felszabadulásakor a remekes ebéd csak ezek a fogások szerepelhettek; 1. Kolbászos leves. 2. Tehénhús tormával. 3. Savanyúkáposzta hússal. 4. Rizskása tyúkhússal. 5. Bárányhús citromos lével. 6. Fehér peccsenye, csibe, malac és sült lúd. 7. Saláta. 8. Fánk.

Amint látjuk, a „*minimális ebéd*» még mindig eléggé tisztességes volt!

A limitálás nemcsak az élelmicikkekre, hanem mindenre kiterjedt. Ha valaki bort akart csapaverni, előbb nem tehetett, míg a bíró a törvényes kóstolást meg nem ejtette. Azért a borgazdának a kimérés előtt egy pohár bort kellett a bírónak küldenie. (Ez volt a *látó pohár!*) A bíró megitta a bort s aztán kimondta, hogy hány krajcáron adhatja pintjét a gazda. Ez a szokás az egész országban járta.¹

A limitáció kiterjedt az iparcikkekre is. Pontosán meg volt szabva, mibe kerül az ezer-ráncú somogyi pendel, a tányéros bugyogó, a zsinóros pruszlik stb. Az árszabások szerint egy francia „pantalló, lájbli, jánkli és frák» együttvéve alig néhány forintba került. Ami a hatóságoknak nem tetszett, annak készítését a limitációk alkalmával egyszerűen megtiltották. Csongrád megye például a széleskarimájú kalapok készítését tiltotta meg. Az 1813. évi limitáció mondja: „*Az úgynevezett zshiványkalapok illendőségét felülhaladó karimájukkal*

¹ Néhol ezt a teendőt külön alkalmazották, az úgynevezett borbírák végezték.

egyedül gonoszágok elkövetésére rejtékül s titkolásul szolgálván, ilyenén kalapoknak készítése elvételük s elvesztésük fenyítéke alatt szorosan megtiltatik.” Bács-Bodrog megye meg a rác ötvösöket tiltá el a munkától; mert rossz ezüsttel dolgoztak. Majd minden városunkban tilalmazták a női divat túlkapásait. Akik például „fejtetőre épült Allegóriában”, lószőrre! kitömött bofanában (turnúrben) és cafrangos kalapban jártak, még a templomból is kivezetették. Akik a templomokban kivágott ruhában jelentek meg, azokra a hajdúk kendőt borítottak. Majd minden városunkban eltiltották a nőket a váll- és a mellfűző viselésétől, „mivel az asszonyállatoknak egészségükre és szép formájukra nem. kis kárral értetik meglenni.”

A hatósági limitációknak s a velük járó súlyos botbüntetéseknek megvolt a kívánt eredményük. Az árdrágítók száma, mód nélkül megapadt. Inkább csak ott dolgoztak, ahová a hatóságok keze nem ért. De még itt is csak nagy titokban üzték a mesterségüket.

A limitáció csak egy téren nem hozta meg a kívánt eredményt. A húsellátás dolgában kevésre mentek a limitációval. A szarvasmarha árát nem lehetett limitálni, mert az folyton változott. Ellenben a hús árát limitálták, így aztán a mészárosoknak igen sokszor olcsóbban kellett adniok a husi mint ahogy ők vették.¹ Sok mészáros tehát tönkrement vagy föl hagyott a mesterségével. Ekkor — a

¹ Innét van, hogy a külföldi nagyobb városok hatalmas összegekkel támogatták a mészárosokat. Nürnberg, Augsburg, München, Bécs stb. néha 20-30 ezer forintot is adott mészárosainak.

XVII. században — kezdődnek nálunk a községi mészárszékek. Az úgynevezett székbírák és húslátó mesterek szerzik a marhát s a város kiméred a polgároknak. Debrecen városa volt az első, mely ily módon igyekezett megakadályozni a hús drágulását.

A XVI. és XVII. században a marhakereskedés volt az ország legfőbb jövedelmi forrása. Az alföldi tőzsérek (marhakereskedők) akkor még kizárólag született magyarok voltak. Őket még a kincstár is országfenntartó elemnek mondta. Tanult, jóra való emberek voltak ezek, akik bőséges jövedelmükből iskolákat és templomokat építtetnek az Alföldön. Ezeket a tőzséreket sohasem találjuk az árdrágítók között. De az országos vásárok alkalmával az igazi árdrágítók a marhaindításkor tizenöt mérföldre is a tőzsérek elé mentek s fonszámra vették meg tőlük a, marhát. Aztán hamarosan nyereséggel (túladtak rajtok. Egyes és ugyanazon marha ugyanazon vásáron ötször-hatszor is cserélt gazdát s természetesen mindig drágább és drágább lett. Hogy az árdrágítók ezen munkáját megakadályozzák, az úgynevezett *előlegvásárlást* szigorúan betiltották. III. Ferdinánd király ez ügyben magyar nyelvű kiáltványt (Ruef) is bocsátott ki. A tőzsérek tehát tartoztak a marhát a vásárookra hajtatni. Ott azután *az összességgel való vásárlást* betiltották. A vásár elején csakis kicsinyben volt szabad vásárolni, még pedig első sorban a mészárosoknak. A mészáros azonban a vett marhát lábon többé el nem adhatta, hanem ki kellett mérnie. Idegenek a hetivásáron csak akkor vehettek, mikor a helybeliek már bevégezték a vásárlást. A komplárok,

knszmérek, csillések s th., akik az idegenek számára szokták a marhát összevásárolni kemény vigyázás alatt voltak. S ha rajtacsípték őket, ugyancsak példásan büntették.

Mindezen intézkedéseket a vásárbírák és a látómesterek szigorúan végrehajtották. Azal, hogy a rendeletek áthágóit azonnal elfogatlak. S akit egyszer rajtacsíptek az árdrágításon, annak ugyancsak kimérték a lencsét. A szokásos megcsapáson kívül ugyanis még árúit is konfiskálták.

XIII.

A régi magyar trombitások.

A török világ lovagias korszaka elmúlt. A prometheuszi tűz, mely a XVI. században a nemzeti eszme hőseit és vértanúit nevelte, kialudt. A lantosok, kik végházról-végházra, kastélyból-kastélyba járva a vitézi énekeket szerzetek és nótájukat Döngették, elnémultak. Dalaik, mik egykoron a magyar ifjúságot lelkesítették, felejtve voltak. A hosszú háború után a XVII. század hanyatlása köszöntött be minden nyomorúságával és szenvedésével. Mondhatatlan szűk idők jártak nálunk. A végbeli vitézek rongyban csühödő koldusokká váltak, akik jobbára a kenyérért s nem a hazáért harcoltak. Az erkölcsi elvadulás s a gazdasági romlás évről-évre fokozódott. A régi szabadság is pusztulófélben volt. A védelmünkre küldött császári hadak elnyomóink lettek s az udvar a nemzet ezernyi sebére olaj helyett epét öntött. Jobbjaink kétségbeesve látták a nemzetet fenyegető veszedelmet, de intő szavuk süket fülre talált. A legtöbben ugyanis nem arra gondoltak, hogy az ország megbontott kerekeit pán-tozzák, hanem azon törték a fejüket, hol és miként juthatnak egy-egy jó naphoz. S minél súlyosabb idő nehezedett ez országra, fiai annál

többet nyúltak a búfelejtő pohárhoz. Ittak boruk fogytaig s a pohárköszöntéseknek se hossza, se vége nem volt. A „vígán lakástól” nálunk senki idegen nem volt s bár mindenki tudta, hogy a tobzódásnak termése mindig balszerencse: keresve-keresték az alkalmat, hogy kitombolhassák magukat.

Már a XVI. században mód nélkül járta nálunk az ivás és a tánc. A XVII. században, az általános hanyatlás e korában pedig még jobban lábra kapott. Pázmány Péter írja a maga koráról: „A több vétkek között azért rontotta és pusztította Isten a mi szegény hazánkat; mert a szabadulásáért annyi részegítő köszöntések lettek, hogy ha egy nagy völgybe vinnék a török császár erejét és reá eresztenék azt a bort, mélyet sok részegeskedésben megittak Magyarország szabadulásáért: nem kellene sem vízözön a török veszedelmére, mind borban halnának meg!”

Bethlen Miklós Thököly Imre fejedelem apjánál lévén látogatóban, erről a következőket vetette papírra: „Késmárkra menénk gróf Thököly Istvánhoz, kinek Telekyvel igen szoros barátsága volt. Szörnyű vendégség, részegség, muzsika, tánc, vadászat, multság telek el tovább egy hétnél; mert Thököly István ebből a rosszból Magyarországon minden urakat, sőt egyéb rendeket is meghaladott. Józanok is voltunk ugyan néha én és Teleky Mihály; de a gazda és a többi vendége kívülöttünk minden istenadta nap részeg volt és gyakrabban kétszer is napjában.”¹

¹ Bethlen Szelepcsényi érsekről is azt írja, hogy naponkint leitta magát.

Ha az akkori politikai és társadalmi életei ismerjük, az efféle jelenséget nem nehéz megértenünk. Hiszen az elkeseredett és a szenvedő ember ott lop örömet, ahol lophat; abban keres feledést, amiben talál. S a búskomorság recipéje nálunk mindig az volt, hogy hegedű hangjávai, hop tánc porából, Bacchus jó borából öt hat pintet kell bevenni! És semmiféle orvosságnak nem volt oly keletje, mint ennek!

Ha jó kedvük támadt eleinknek, táncra perdültek. Ha bú és gond nehezedett rájuk, táncot roptak. Ha borittukban muzsikáltatták magukat a mulatozásnak tánc volt a vége. Táncoltak farsangban és böjtbén, keresztelőkor és karácsonykor, menyegzőhíváskor és lakodalomban. S ha valamikor ez országot táncosországnak hitták, úgy ez legjobban a XVII. századra illik.

Ezernyi rendeletet hoztak nálunk a táncolok ellen, de semmire sem mentek velük. Ünnepszegők és „egyház napján táncolók” azért seregével akadtak. S ezek közé adták magukat a hazai török vitézek és földesurak is, akik ugyancsak járták a táncot a magyar lányokkal és asszonyokkal. Nem csoda aztán, hogy magyar részről a fényes portát kellett kérni, til tana el a török urakat a tánctól.

Abban a korban bizony még a halálra betömi is kész volt a táncra s aki maga nem járhatta már, legalább az ágyból nézte és biztatta a táncolókat. Jellemző e korra, hogy a táncoszlói tisztességet többre becsülték bármily kitüntetésnél. Valamikor azt az ifjút ünnepezték, arról szerettek éneket, aki a törökkel győzelmes baji vívott, míg a XVII. században a táncosztóknak jutott ez a dicsőség. Hiába! Nagyot fordult

az idő kereke és véle együtt az emberek gondolkozása. Pedig sok magyar ember mondhatta el ekkor magáról: „megnyomta a csörsz ökre a lábamat; másképpen kezdik a táncot fuj ni nekem is úgy kell járnom!” — A tánchoz természetesen muzsika, is kellett. S mivelhogy mindenki és mindenütt táncolt, bizonyos, hogy sok muzsikásunk volt. Annái különösebb, begörögi muzsikásainktól, eredeti táncnótáinkról úgyszólván semmi írott emlék nem maradt ránk. Szórva-hintve lappang csak egy-egy sovány adatocská a bizalmas családi levelekben. Aki tehát muzsikásaink múltjával foglalkozik, az bizony a meleg kásának csak a tarlóját fúhatja. Néhány értékes adattal mégis szolgálunk itt. Sok-sok ezer levél átolvasása után akadunk rájuk; de megérdemlik a, rájuk fordított munkát.

A táncnótát nálunk vonták és fújták. Tehát a vonó- és a fúvó-muzsikaszerszámok járták leginkább. A fúvószerszámok között a tárogatóval vagy a *török síppal* találkozunk először. A XVI. század derekán ez szorítja ki a dudát, mely eddig huszárságimk hadi muzsikája volt. A török síposok még a XVII. században is jobbára csak mint *hadi muzsikasok* szerepelnek. Az egykori iratok külön említik az úgynevezett nyíri síposokat, akik a XVII. század derekán országszerte elhíresültek. Még Zrínyi Miklós számára, is ilyeneket szereztek, mikor a török nagyvezér ellen indult. „Had fújassuk meg írja 1663-ban Vitnyédi — a fővezér előtt, lássa, hogy a nyulakkal együtt féltünkben nem akarjuk magunkat a vízbe ölni.”

A XVII. században terjed el nálunk a

trombita, még pedig nem a katonaságnál, hanem a főúri kastélyokban. Jámbor eleink ezt a muzsikaszerszámot mód nélkül megkedvelték. Egy-egy jó trombitásnak többet fizettek, mint a skólamesternek. Aztán a trombitások az urak asztalánál ettek; lovon jártak; naponkint három meszely bort kaptak. Csuhájuk, láböltözetük is rendesen kijárt nekik. Ha az úr mezőre szállt, a trombitások lovon kísérték. „Vigan lakáskor”, vagyis mikor a vendégek a bornak és a táncnak ereszkedtek, ők muzsikáltak. Úri menyegző trombitás nélkül ritkán esett meg. Azt tartották, hogy a trombitások muzsikája nélkül a farsangi fánk is íztelen.

Akinek nem volt jó trombitása, az a másét igyekezett elhitegetni és elszerződtetni. Ha ez nem sikerült, akkor legalább kölcsönképpen igyekezett trombitást szerezni, úri parolájára fogadván, hogy idejében visszaküldi. Aki menyegzőre indult, a trombitását is magával vitte (már tudniillik ha volt neki) s ilyenkor aztán ugyancsak nagy tiszteessel, fogadták őt.

Idősb Bethlen István uram galibás vén einher volt már, de mikor trombitaszónál mulathatott, ifjú legénynek érezte magát. Az 1631. évben Batthyány Ádámtól kapott kölcsönben egy jó trombitást. Aztán ilyen mentséggel mentette magát: „Hogy periig édes öcsémuram az kigyelmed trombitását eddig meg nem küldöttem, kigyelmed embertelenségemnek s idegenségemnek ne tulajdonítsa, hanem minthogy én is ifjú legénynek tartom magamat, mind mezőn, s mind annak fölötté palotában is az jó pohárboroknak emelgetése között kedvesen való sípolásában nem keveset gyönyörködtem

s kigyelniedben való erős bizodalmától viseltetvén, hogy ennyi ideig itt mellettem mulattattam, hamit azzal vétettem, kigyelmedtől mint szerelmes öcsémuramtól bocsánatot várok.”¹

Az 1644. évben Batthyány a sógorának, Erdődy György grófnak ígérte volt egyik jó trombitását. Erdődy azonban hiába leste a várva várt trombitást. Batthyány azzal mentegette magát, hogy csak borittában tette az ígéretet s eszébe sem jut trombitásától megválnia. Erdődy erre újra írt a trombitásért. „Lám — úgymond — kigyelmednek egész sereggel jobbnál job!) trombitási vannak, egyet könnyen nélkülözhet. Nem vélem édes sógoruram s el sem hitethetem magammal, hogy kigyelmed valójában írná azt, hogy boros korában ígérte volna nékem az egyik trombitásának öccsét s most már nem jutna eszében. Hanem inkább azt gondolom, hogy vagy tréfálódik szokott confidenciája szerint, vagy penig próbálni akar talán, ha hamar kétségbeeshetem e jó ajánlása és atyafisága felől.”² Hát bizony Erdődy uram hiába várt az ígért trombitásra. Másfelé fordítá az a lova száját s gazdájával Zrínyi Péterhez tartott, ahol szép kompánia gyűlt egybe és muzsikaszóval ugyancsak mulattak.

Csáky László meghallván, hogy Batthyány Zrínyi Péterhez készül, sietős levélben arra kérte őt, hogy hozzá is beforduljon s farsang lévén, az muzsikásit is, egy vagy két trombitását is hozza magával.

Az anyák a fiaiknak azzal szereztek nagy örömet, ha jó trombitást fogadtak nekik. Pop-

¹Körmendi levéltár. Missiles, Várad, 1631 aug. 28.

²U. o. Vép, 1644 április 29.

pel Éva asszony például 1627-ben fogadott egyet. A fia erre menten így írt volt neki: „Azt hallom, hogy nagyságod jó trombitást fogadott, igen örömet hallanám fújása ha jobb lenne.”

Batthyány Ádám írja 1628-ban édesanyjának: „Venne nagyságod két trombitát az trombitások számára; mert nem leszen trombitások, ha az Dunán túl megyek. Egy olasz hegedűt is venne nagyságod; mert én igen jó hegedűt fogadtam az Hegedűs Jancsi helyében, *magyar hegedős, de nem tud az magyar hegedőn vonni, hanem az német hegedőn tudja csak vonni!*”**

Íme e pár sor értenünk engedi, hogy a magyar hegedű teljesen különbözött a német és a-κ olasz hegedűtől. Így vagyunk a többi muzsikaszerszámunkkal is.

Hol az egyikről, hol a másikról írják, hogy magyar mesternek a munkája s elüt az idegen szerszám formájától.

Mivel a XVII. század derekán még csak kevés trombitásunk volt, nem minden úri kastélyban találkozunk az efféle muzsikással. Csak a leggazdagabb főuraink ejthették módját, hogy drága pénzen jó trombitásokat szerezzenek s neveljenek. Mert hát nevelték is a muzsikásokat. Az állandó udvarnép között mindig ott találjuk a vár könyvében azokat, akiket lantosságra oktattak: akik mint hegedűs inasok vagy mint trombitás inasok ették az úr kenyerét. Nádasdy Ferenc udvarában 1648-ban az ilyeneken kívül tizenegy *magyar főtrombitás* szolgált,² Szalonok és Németújvár kastélyai-

¹ Körmentői levéltár, Missiles.

² Országos Levéltár; Nádasdy-számadások.

ban majdnem ugyanennyi trombitással találkozunk.

Akiknek nem telt trombitásra, azok jobbra hegedősöket tartottak. Ha jól vonták, ezeket is nagyra tartották. Bizony gyakran megesett, hogy a hegedősöket is elcsalogatták. Volt is emiatt sok csetepaté. 1629. évben például Megyeri Zsigmond uramnak (Zrínyi Miklósunk nagyműveltségű barátjának) a hegedőse Batthyány udvarába szökött. Megyeri a, nádorispánhoz fordult panaszával s követelte a hegedősét, akit gyermekségtől fogva felnevelt. A nádorispán Török Jánost küldi Batthyányhoz a, szökött hegedősért s megízente neki, hogy akárki is ott tapogatja, az hol sérelmének fájdalmát érzi. Nekünk is van hegedősünk nauzsikásink közt írja a nádorispán — inkább azt engedjük át Batthyány uramnak, hogy Megyery uram szüntelen való molestatiójától menekdjünk. »

Íme Eszterházy Miklós Megyery uram hegedüsét igyekezett visszaszerezni. Ő maga pedig megtette, hogy a más hegedősét Intéztette el „*alattomban szabásún*”. A dolgot jómaga imígyen adja elő Batthyánynak: „Lakonpakra menvén, ott talál ám. kegyelmed egyik hegedősét. Kérdem, miért nincs kegyelmednél „. Felelé: elbocsáták. Én meg ma fosztottam ör lakodalom szükségre. Kérem kegyelmedet hozza el magával Gábort is az hárfást és az cimbalmost is és maga, kegyelmed se maradjon ki közülünk!”¹

Az efféle mentegetődzérsrt abban az időben

¹ Körmendi levéltár. Missiles.

² U. o. Fraknó, 1633. január 22,

azt szokták mondani: „*esmérném szabású volna*”.

Akiknek nem volt módjukban más muzsikását elszöktetniök, azok bizony még lakodalom idején is fűhöz-fához kapkodtak, hogy muzsikást szerezzenek. S ilyen esetben rendszeren olyan urakat hívtak a lakodalomra, akik muzsikások nélkül nem szükölködtek. Turcsányi Sándor például 1656-ban Batthyány Ádámot csalogatja lakodalomra, írván nékie: „Az muzsikásokból pedig fölötte igen megszükölködtem. Kérem nagyságodat, méltóztassék azon megnevezett napra az nagyságod hegedősét és cimbalmosát ide Szentgrótra az szolgáltra elbocsátani.” Csáky László farsangra várván magához Batthyányt, megírja neki, hogy a szállásosztóját bocsássa előre, a muzsikásit és trombitásit otthon ne felejtse. Mondanunk sem kell, hogy az urak, akik muzsikásokat tartottak, jobbára maguk is játszottak egyik-másik szerszámon. Tudjuk például, hogy a főúri családok gyermekeit sok szép trombitánótára oktatták. A virgínás mesterek is azon fáradtak, hogy az ifjak a virginal (a régi zongora) verését jól megtanulják. Sokan akadtak nálunk, akik a hegedőt is jól vonták s hozzá még a táncot is járták.

XIV.

Ló, kocsi és hőkös.

A magyar lovasnép lévén, nem csoda, hogy mód nélkül szerette a lovat. A régi idők-ből egész sereg becéző szó, eredeti mondás, kedves dal maradt ránk, amik egytől-egyig őseink nagy lószeregetét hirdetik. Bizony még lóháton is édes volt nekik az álom. Tudtak is a lóhoz, mint senki más fia. S büszkék voltak „széltől fogant” paripáikra. *A magyar ember két dolgot nem tűrt: a lányát és a lovát nem engedte megszólni!* Nádasdy Kristóf, a jeles fővitész írja 1557-ben: „Az ló dolga szinte olyan, mint az leányé. Inkább akarnája az ember, hogy levágnák az inát, hogy nem mintha nem tetszenéjek és visszaküldenéjek reá. Azért én nem adom 'tanácsul, hogy minden decegért 300 forintot adjon tudatlan nagyságod.”¹

¹ Orsz. Levéltár. Nádasdy-levelezések, 1557 jan. 15. a nádorispánhoz. A nős Horváth Marko 1555-ben lovat küldvén Nádasdy Tamásnak, megüzente, hogy ha a ló nem tetszenék, küldje vissza. Erre Nádasdy ezt felelte: „még ha rossz lenne, nem küldenem vissza; mert azzal a te kegyelmed lova meggyaláztatnék a én-hozzám nem illenék, hogy én visszaküldeném”.

Régi szokástörvényeink a leányrablást és a lólopást egyazon büntetéssel sújtották. Azaz hogy úgy az egyik, mint a másik halált hozott a bűnös fejére. Hacsak a XVI. és XVII. század írott emlékeit lapozgatjuk, egész kis szótár kitelik abból a sok elfeledett magyar szóból, mely a lóra és a lótenyésztésre vonatkozik. A délceg (ménes) minden lovának, minden tulajdonságának jelölésére seregével volt magyar szónk. írott emlékeinkben előbb szerepel a *délcegtanító*, mint az oskolamester. Ez a délcegtanító oktatta a lovakat oly módon, hogy az egyikből jó lépő, a másikból járó vagy ugró, a harmadikból meg hatalmas iramló ló legyen. Ez utóbbit becsülték legtöbbszörre. Amilyen lovasága (iramlása) volt a, lónak, olyan árt adtak érte. A hódoltság korában egy-egy főlóért ezer tallérhál is többet adtak.¹ Rettentő pénz volt ez abban az időben. S bizony ma sem fizetnek többet a versenyparipákért. Így állván a dolog, könnyű megértenünk, miért kereskedtek főuraink is lovakkal. Balassa Bálint a költő is azzal lendített sorsán, hogy lovakkal kereskedett. Egyik tréfás levelében írja: „Az én roh lovamat és fakó lovamat tizenkétszáz forinton a dám el egy német úrnak. Én is vén cigányként cseréléssel élek ezután.”^{4,2}

Eleink a lóvásárlásra mindig olyan em-

¹ Csáky László 1676 január 1-én írja, hogy van ezer talléros paripája is. „Mást; m-m találván, kész leltein volna odaadni nagyságodnak.” (Körmendi levéltár. Levele Batthyányhoz.)

² U. o. 1593. levele. Batthyány Boldizsárhoz. A cigányok már a XVI. században is nagy lócsiszárok. és lótolvajok voltak. János deák írja 1560-ban Nádasdy Tamásnak: „Három lovat loptak el az cigányok; mire elérték őket, már elcserélték a lovakat.”

bert küldöttek, aki ugyancsak értett a lóhoz S mindig előírták neki, minő legyen a ló lovas-sága és természete. Rákóczi György fejedelem például. 1643-ban ilyen utasítást adott emberé- nek: „Én alám csendes lovat vegyen, olyat mindazonáltal, kinek lovassága is meglegyen valóban. A ló erős szájú ne legyen; mert az erős szájú ló merő ellenség. Kehes ne legyen, agg marha se legyen, hanem gyermekded ló, hét vagy nyolcadfü, rossz erkölcsű, felrúgó vagy ki magát *megördöglené* s el nem menne ember alatt, olyat ne találjon venni., vagy *farkacsavarót*; mert úr alá illetlen és gyalá- zatos a farkacsavaró ló.”¹

A részeges Tahy Bernátról írva hagyták, hogy korának egyik legjobb lóismerője volt.

Egy ízben a nádorispán küldte őt lóvásár- lásra. Bernát uram talált is alkalmas főlovat s meg is vette. „A ló -- írja — gyermekded, szép, jó testű, jó lépő, jó termetű, egy nyereg- alja, nyakas, fara, lába s combja megvagyon.” Ennyi jó tulajdonsága lévén a vásárolt paripá- nak, Tahy Bernát a *lóáldomást* ott helyben mindjárt meg is itta.

Batthyány Boldizsár főlovat keresvén, Pálffy Tamáshoz, a palotai főkapitányhoz for- dult. Ez kijelenté neki, hogy csak *középlóval* vannak! Egyet ajánl is, írván róla: „ez jó erős zömök ló, nem igen öreg, de bizony lovas- sága jó vagyon, A bégnek igen kedves lova volt; semmi vétket nem ismertem sem szájá- ban, sem járásában.”

A hódoltság korában igen nagyra tartották az erdélyi lovat. De még ennél is többre be-

¹ U. o, Rákóczi-levéltár.

csülték a török lovat, mely „haragos és veszedő” volt ugyan az ember alatt, de száguldani pompásan száguldott. S mi kellett több a katonáembernek? Ím ezért tartották a török lovat a legjobb katonaparipának. Ha a végbeli vitézek valamelyik hazai török úr istállójában ilyen lovat tudtak, addig nem nyugodtak, míg azt meg nem szerezték. Mert hát nem utolsó dolog volt ám az ilyen agárparipán pipiskedniük! Persze a török lóhoz török nyereg illett, Azaz, hogy a kápájának és szügyellőjének párdubórból, farmatringjának és hermetiszíjának bagariabórból, hevederének teveszórból kellett lennie. A kengyelvasának meg kéknek kellett lennie.

Ha, a török lóra török nyereg illett, mondanunk sem kell, hogy a tatár lóra meg tatáinyereg ee szerszám kellett. Ilyet adtak az úgynevezett *szajka-paripákra* is.

Jámbor eleink a török és a tatár lovat annyira szerették, hogy még akkor is nagy árt adtak érte, ha tetem volt a lábán, vagy ha megnyilaztak. A hazai kovácsok ugyanis e két nyavalyából hamar kigyógyították.¹

Török lovat azonban nem volt könnyű szerezni. A török szultán ugyanis már a XVI. században nagy tilalmat vetett a ló kivitelre. Mikor Thury Márton veszprémi főkapitány a fehérvári béget kérte meg egy jó török ló szerzésére, ez a szultán tilalmával állott elő. Aztán a többi közt ezt írta; „Az féle kedves ló, kivel

¹ A hályogot is tudták gyógyítani. Vas Mihály írja 1570-ben, hogy a lóról a hályogot háromszor vesztette el, de most fekete hályog esett reá. Talán a császár kovácsa meg tudja gyógyítani. (Körmendi levéltar. Missiles.) Gyakran szerepel a *kaptatetemes* ló is.

ember egy országbéli fejedelem előtt dicsekedhetik, nem minden istállóban találtatik és &hun vagon, onnét nehezen adják ki.”¹

A hódoltság korában a paripát (herélt lovat) nem sokra becsülték. A fővitézek és urak alá nem paripa, hanem főló kellett. A paripákat csak a közvitézek használták.

A hódoltság korában a főlovakat nagy gonddal tartották. Gazdáik még a testamentumokban is megemlékeztek róluk. Ha valamelyik fővitézünk meghalt, főlovát és fegyverzetét a király a maga számára foglaltatta le. Ha a vajda vagy a soltész meghalt, paripáját a földesura örökölte.

Mondanunk sem kell, hogy nem mindenkinek kellett a sebesen iramló főló. A vénebb emberek és az asszonyok a lépő lovat szerették. Ezt poroszkának hívták. Olykor a *kacola* szón is ilyen jámbor erkölcsű, nem rettegő, járólovat értettek. Ifjú ember az efféle lovakra nem igen ült. Batthyány Ferenc írja 1537-ben unokaöccsének: „Im az ángyod lépő lovát: poroszkáját küldöttem. Nem tudom, micsoda lovakat kezdel kívánni? Mikor én te korodban voltam, nem kívántam poroszkán jártómat, hanem ki feljebb ugrott, afélét kívántam. De talán végre az királyné kerlickájába fogsz kívánni jártodat!”

A csikót a XVI. században jobbára vénemnek hívták. Még az ötödfű csikót is vénemnek nevezik. János deák írja 1560-ban Nádasdynak: „Az hat him vehét rég befogattam. Az *kacola*-vemheket anyjok közt hagy-

¹ Cs. és kir. állami levéltár. Turcica, 1572.

tani.”! A vehemlovak tanításáról a ménestartó gazdák gondoskodtak. Csak mikor már teljesen betanított volt a ló, a garabó csikós akkor választotta el a méneses lovaktól.

Amilyen nagyra becsülték az úrnak való főlovat („aminőn a vezérek szoktak járni”), épp keveset adtak az úgynevezett hitvány terhes paripákra, lovászlovakra, a görbe kabla lovakra, a lúdtalpú lovakra, meg aztán az olyan lóra, amelyik mindkét lábával csöbörbe hág. Az efféle lovak bizony a hódoltság korában is potom áron keltek. Ellenben a hintós lovakért már szép pénzt adtak. Természetesen a hintóba fogott ló is csak akkor volt értékes, ha semmiféle hibája nem akadt s amellet „jó lábos és sebesen iramló” volt.

A kocsiba vagy a szekérbe fogott lovai aszerint nevelték és nevezték, amilyen alkalmatosságot kellett vonnia. Így voltak nálunk kocsis, szekeres, fakószekeres, lektikás, kolyás stb. lovak. Az ígáslovakat csigás vagy béres lovaknak hívták.² A hódoltság korában a kocsis szót még nein a mai értelemmel használták.

A mai kocsisnak régen *szekérvezető* volt a neve. Akármilyen lett légyen is az alkalmatosság, a szekérvezető mindig nyeregben üli úgy kormányozta lovait. Még az ígáslovat is így hajtották, de az ilyen lóra pajzán nyergei adtak.

Mondanunk sem keli. hogy a hódoltság korában az utazás csakis tengelyen történi. Min-

¹ Országos Levéltár. Nádusdy-levelezések. Ugyanitt olvassuk 1549-beu: „*vehemlovakat* árpán tartják”.

² A. régi conscriptiok csigás kocsit, csigás kocsist és csigás lovakat emlegetnek. (115 f.)

den vidék e célra más és más fajtájú alkalmazhatóságot használt. Eszerint nálunk rendkívül sokféle kocsi és szekér akadt. Az alföldi homokban, a tengelyig érő sáros utakon nehéz, vasas kocsikat nem használhattak. E célra tehát a nagyon könnyű és vaszatlan fakószekeret alkalmazták. Ez a fakószekér már a középkorban is járta az Alföldön s a hódoltság korában széltében használták. Teljesen megfelelt a mai könnyű parasztkocsinak, csak-hogy vasazás nem volt rajta. Mondanunk sem kell, hogy a fakószekéren nehéz terhet nem szállíthattak. Amikor a haditanács Magyarországtól élésszekereket követelt, Nádasdy Tamás imígyen írt volt Batthyánynak: „Nem érti a hadakozó tanács, hogy az mi földünket különben rendelte az Úristen. Nincs itt a polgárnak (jobbágnak) közönséggel olyan vasas szekere, mint Németországban; sem olyan zabos lovai mint ott!” (1558.)

Megírja aztán Nádasdy, hogy nehéz terhet elbíró szekeret hiába keres az ember nálunk a falvakban. Masnimét kell az ilyet szerezni!

Nádasdy nem mondja meg, mi is az a zabos ló? Tehát nekünk kell megmagyaráznunk. A mieink a zabos lovon a nagy és a nehéz német kocsis-lovat értették. A magyar ló ennél jóval kisebb és könnyebb volt.

A könnyű fakószekérnek nagy fogyatékosága volt. A rossz utakon vaszatlan kerekei hamar eltörték. Aki tehát hosszabb útra övezte fel magát, vagy jó csomó kereket fogadott bérbe, vagy útközben váltott kereket. Erdélyi János uram írja 1559-ben Nádasdynénak, hogy *»nagy sok kerekek törésével jöttek; huszonegy kereket fogadtanak bérbe!«*

A fakószekértől lényegesen különbözött az úgynevezett *bakószekér*, melyen a magyar rezet szállították külföldre. Nehéz, vasazott szekér volt ez. Ilyenformájú lehetett a sóhordam való szekér s a *furmány* és a *fukar-szekér* is. A XVI. században többször szerepel a „*thozi*” szekér; de közelebbit erről *nem* tudunk. A leköltözött kalmár-szekér, aztán a *költöző-szekér* a hódoltság korában ezrével szerepel. A költözőszekér ernyővel volt ellátva. A török és más ellenség elől menekülő lakosság használta ezt a költöző-szekeret. Nagyobb háború alkalmával százával vonultak az ilyen szekerek az országutakon. írott emlékeink gyakran ejtenek szót a törkölyhordó szekerről. A mustot és a színbort ezen hordták kádakban a dézs málo helyekre.² A vámszedők írásaiban szerepel a *gozdozó szekér*, melytől 40 dénárnyi vámot szedtek.³ A *deszkahasító* szekér, mint gépely szerepel a Felvidéken,⁴ A vámhivatalok írásai számtalanszor emlegetik a kanizsai vásáros szekeret, aztán, a esetneki, a már marosi az erdélyi, a *betléri* szekereket.⁵ XVI. századi levelekben fordul elő a *rak-szekér*, a vasas szekér. Későbbben emlegetik a *hetelő szekeret*, a ökör után való szekeret, az erdőre való fél szekeret, az éléses társzekeret, a nyári szekere

¹ Országos Levéltár. Nádasdy-levelezések, 1560-ban Mezőlaky írja: „mostan Vénekre vannak az *thazi* szekerek... az thazi zekereket azért nem küldém”.

² Orsz. Levéltár. Urb. et Conseriptiones 30. f. 43. nr Hrabócz 1623: „*curre mercenarum vulgo törköly hordó szekér*”.

³ U. o. 12. fase. 1660. Urb. Kapu. Ugyanitt szerepel az ebédhal-szekere.

⁴ U. o. 26 f. 6, nr. XVII. század kelet nélkül,

⁵ Köz. pénz, Jtr. Miscellanea. 15454. fasc. 1600.

két, a pornói szekeret, a kétkasú ernyős szekereket, a *bival-taligát*, a csigás szekereket, stb.

Bethlen fejedelem szekerei, között említik ezeket: „leeresztő hintó, konyha kocsi, *pohárszék-kocsi*, *innyadó kocsi*, jeges kocsi, élésező társzékér, ajtónálló-szekér, fűhordó szekér, tábori szekér”.¹

Bizonyos dolog, hogy eleinknek halottas szekereik is voltak. Fogaras 165(5. évi összeírásában olvassuk: „*Ernyős szekér* deszkával bélelt, feketére festett, kin a szegény idvezült Rákóczi. Zsigmond, testét vitték volt Fehérvárra. Vasas kesefája. és vasas hámfája is megvagyon. A benne lévő fa koporsó bontakozott.”

A hódoltság korában a posta is működővén nálunk, *postálkodásra róla szekerünk* is elég volt.

A XVI. és XVII. században a szekér, a kocsi és a hintó szót össze-vissza használták. Számталanszor megesik, hogy még a díszhintókat is egyszerűen csak szekereknek írják. A régi koronázatokról ránk maradt hivatalos utasítások például még a nagy díszhintókat is egyszerűen csak szekereknek írják. Az 1655. évben Eleonóra koronázásán igen sok főúri dáma vett részt. Mindegyik nagy hintóban hat hölgy ült. A hivatalos jelentés a hintókat így sorolja fel: „Első szekér Palatinusné asszonyom szekere; harmadik szekér: Nádasdnyé asszonyom szekere” stb.

A régi összeírások olykor másképpen is nevezik az ilyen szekeret. Közönséges például

¹ Országos Levéltár. Lybus 153. Memóriae kelet nélkül.

a hintó-szekér és a borszékét· elnevezés. Perényi György írja 1591-ben: „Kegyelmed csináltasson nekem egy borszekeret, olyat, hogy az közepi ben, az kiket ablakinak hinak, két-két embei ülhessen egymás mellett. Az béllése belül sárga bőr legyen és jóállású szekér legyen.”

Gyulay Adviga írja 1555-ben, hogy hintószekerének tengelye eltörött s most kocsin jár.

Úgy a XVI., mint a XVII. századi összeírásokban gyakran szerepel a *leeresztő hintó* (*currus pensilis*), valamint a *lógós kocsi*.¹ Ez utóbbi is bőrös és fedeles volt Mindig külön említik a „*sétáló két embernek való hintót*”, a kétkerekű *lektikát* (*lakikát*) és a kis *kólyát*.

A különféle kocsik között a hódoltság korában leggyakrabban emlegetik a *karrétát*, a kásos kocsit, a *pohárszék-kocsit*, a konyhakocsit, a jegeskocsit, az innyaadó kocsit és a csigás kocsit.

Nem érdektelen dolog tudnunk azt is, hogy a különféle kocsikba, és szekerekbe hány lovat fogtak *I* Ez természetesen az utak minémüségétől és az urak módosságától függött. Mikor igen nagy volt a sár, harminc-harminckét lovat is fogtak a hintóba! Rendes körülmények között azonban a magyar úr hat lovat fogatott kocsijába is meg a. szánjába is. A XVI. századi

¹ Közös pénzügyi levéltár. 15029. fase. 1549. Várday Pál érsek hagyatékában volt: „cnurrus seu kocsi, *currus mediocris pensilis*, *curnis oncarinis*, *currns unna kólya*”.

² Nádasdy Tamás írja 1550 október 28-án: „Küldd elem az ön kis szolgámat, az egyik társzekeret és egy kocsit.” (Országos Levéltár. Nádasdy-levelezések.)

³ Batthyány Boldizsár írja például 1588 augusztus 22-én: „legelőször is az mit írsz az karréta felől, avagy az kocsi felől”.

regestumok legalább állandóan ezt írják. A megyék főispánjainak és alispánjainak is hat ló járt, ha útra keltek. (A többi megyei tisztviselő csak négy lovat követelhetett.) A magyar fő asszonyok is a hatos fogatot kedvelték s rendszeren azon utazgattak.

Lassan-lassan a hatos fogatot háttérbe szorította az úgynevezett hőkös. Így hitták régen az ötös fogatot. (Elöl. három, hátul két lóval.) Ma már a hőkös szó teljesen feledésbe ment s csupán a hők, hőke-hóka, hőkken szók járják még az Alföldön. De egykoron a hőkös igen népszerű dolog volt. Azt tartották nálunk, hogy *csak a hőkös az igazi és az eredeti magyar fogat!* Ezért nemcsak a főuraink, de a tehetősebb kereskedők is hőkösön jártak. Csak az asszonyaink maradtak, hívek a hatos fogathoz.

Nálunk minden hintót és kocsit tagbaszakadt, erős *csatlósok* kísérték. Ha a kerék eltörött, vagy ha a kocsi a sárban megfeneklett, ezeknek kellett a bajon segíteniök. Ilyenkor természetesen a csatlós és a kocsis (szerkezetető) ugyancsak megeresztette a nyelvét s a szenteknek volt mit hallgatniuk! Hiszen tudjuk, hogy a kereketörött kocsisnál senki jobban nem káromkodott! (Hogy akkori szóval éljünk, sok *vissza való misét* mondott.) Ha nagynehezen kiemelték a kocsit, siettek az első útbaeső kastélyba, hogy a torkukról a rozsdát lemossák s hogy új kereket szerezzenek.

A csatlósok helyébe idővel a fullajtárok vagy fellajtárok (Vorläufer) léptek. Amint a csatlósok, úgy ezek is gyalog kísérték a kocsit. Szótáraink tehát helytelenül mondják a fullajtárt vorreiternek. Mondanunk sem kell, hogy a

fullajtárok intézményét a németektől vettük át.

Mivel a székét-vezető (kocsis) egymaga nem igen bírta a hat vagy az öt szilaj lóval, fullajtár nélkül útra nem igen kelhetett. Dániel György uram írja 1545-ben Batthyánynénak: „Továbbá az szekérvezetőknek nincsen fellajtárjuk; igen nehéz oly embereknek hat lóval bänniök!”

A csatlósokon vagy a fellajtárokon kívül még huszárok is lovagoltak a kocsik előtt. Ha a kocsi bajba került, ezek is segítettek ugyan, de még sem ezért, hanem a pompa kedvéért alkalmazták őket.

Hosszabb útnál gyakran kellett lovat váltani. Némelyik főurunk egy-egy ilyen utazásnál több ezer lovat vett igénybe. A Harruckercsalád például Bécsből Gyulára s onnét vissza-utazván, háromezernél több lovat használt ez útra. S e háromezerén kívül majdnem ugyanannyi ló kellett a bagázsia-kocsikba s a huszárok alá.

XV.

Mikor a huszár kereskedőt lop.

Az ember idővel a veszedelmet is megszokja s a halál félelme ismeretlen lesz előtte. A mi jó végbeli vitézeink tán éppen azért, mivel a halál mindétig dandárral járt körülöt-tük, nemcsak hogy meg nem ijedtek tőle, de keresték és pörbe szállottak ő kigyelmével. „*Immár — írják 1565-ben az éhező gyulai vitézek — mi az veszedelemtől nem félünk, mert közte vagyunk*” A körülvett korotnai vitézek ugyanekkor vidám és nyugodt hangon jelentik, hogy hazájukért *vígan akarnak meghalni*. Az ilyen mondások igazságát misem hirdeti jobban, mint hogy a tizenhatodik század második felében már főbenjáró vétséggel, sőt halálbüntetéssel fenyegették azokat a vitézeket, akik a portyázással, a haj viadallal és a lesvetéssel föl nem hagynak. De lia a végbelieket feleségeik kétségbeesett siránkozása, ártatlan gyermekeik jajgatása sem tudta, a halálos viadaloktól visszatartani, akkor Rudolf császárnak széllel bélelt parancsai még kevésbé! Hadakoztak, kopját törtek tehát tovább is, ha törököt láttak s ha ilyest nem láttak, gondjuk volt rá, hogy fortéllyal előcsalják. A császári tiltó rendelete-

ket meg fülök mögé bocsátották, Egyik végház népe szakasztott olyan volt, mint a másiké- Amit tehát Zrínyi Miklós hadi népéről írnak 1566 március 19-én, az igazában valamennyi végbeli vitézről szól. „Zrínyi uram szolgálai írják ~ olyanok, mint az szemfényvesztő papok, az kik néha árvizet támasztanak, néha ínségben, mikoron akarják, elvesztik. Ezek is mikoron akarják, azontúl elszállítják.”¹

A török végbelieket a basák csakúgy tillogatták a harctól, mint a bécsi haditanács a mieinket. De bizony, ha alkalom kínálkozott, azért ők is rajtaroppantak a kóborgó magyar csapatokon s meg-megriogatták a megaggott palánkok lakóit. Ha emiatt Bécsből panaszszál álltak elő, ők is ulákokat eresztettek a bécsi királyhoz. Egyik fél sem engedett a maga igazából, s mindegyik a másikat hibáztatta.

A tollharc és a szablyaviadal imígyen szakadatlanul folyt. Hiába volt minden törvény. A magyar és a török végbeliek egyformán kívánták a harcot és harcoltak, mit sem törődve azzal, tetszik-e ez Bécsben vagy nem!?! Úgy a tollharcban mint a viadalban mindegyik fél azon igyekezett, hogy a másiknak orrába korgot vessen. Ha a fehérvári török daliák azt írták a palotaiaknak, hogy tőlük éppen semmit sem félnek, ezek viszont azt felelék, *hogy kigyelmetek soha annyi keveset nem félhetnek, hogy mi még kevesebbel nem félhetnénk.* Amikor a Kanizsa ellenében vetett végházak vitézei szemükre vetették a kanizsai törököknek, hogy csak ködben mernek előjönni, ezek

¹ Országos Levéltár, Nádasdy levelezések. Ormányi Józsa levele.

meg azzal feleltek, hogy a magyar vitézek csak éjjel kóborolnak. „*Mi — írják a kanizsai lovas és gyalog agák — sem ködbe, sem verőfénybe, hanem Istenbe bízunk.* Mi azt hisszük, Kani-zsához még többet is ad (t. i. az Isten) és az anyának fiai és leányai megszaporodnak.”

A szóharcban meg a viadalban is mind a két fél azon mesterkedett, hogy a másikat ne vetségessé tegye és rászedje. Egy-egy sikerült tréfát vagy meglepetést még a győzelemnél is többre tartottak. Innét van, hogy a végbeliek még álmukban is örökösen a esel vetésekkel és a fortélyokkal foglalkoztak. Mivel mind a két fél csodafortélyal élt, ugyancsak vigyázniok kellett, hogy baj ne érje őket. A hadnagyok száján hangzott is elégszer a bölcs mondás: Addig no lépjetek a vízbe, míg a kövit nem látjátok. De hát a ravaszság igen sokszor még a legnagyobb óvatosságon is túljár.

Sikerült fortélyairól és meglepetéseiről különösen elhíresedett Hamzsa bég (akinek nevét Pest alatt egy falu is sokáig viselte), aztán Naszuf bég, akiről azt írták, hogy éjjel-nappal hamis praktikát forgat bozontos fejében.¹ Az utóbbi például 1555-ben a hős Magyar „Bálintnak előre megizente, hogy gabonáját akár lábán, akár szemül találja, de elviteti. És Magyar Bálint hiába őriztette, hiába kaszáltatta le gabonáját, október hónapban ő maga jelenti, hogy „*jóllehet uraim váltig harcot tartottak*” Naszuf bég mégis elvitette, ami kevés gabonája termett! A kölcsönt persze a mieink

¹ Országos Levéltár. Nádasdy levelezések. Itt Magyar Bálintnak a nádorispánhoz intézett levelei sokszor emlegetik ezt a Naszuf béget.

is visszafizették. Amikor például a budai basa az éhező tolnai őrségnek hajókon élelmet eresztett volt alá, a leselkedő hajdúk éjjel elfogták a hajókat s mindent elvittek. De hogy a tolnai törököknek is jusson egy kis élelem, az üres hajókat fülledt szénával megrakták és lebecsülték. A komáromi vitézek hetekig leselkedtek a Vértesebben, hogy kilessék az alkalmat, mikor viszik a fehérvári bég menyasszonyát a várakozó vőlegényhez. És a lakodalmas menetet sikerül meglepniük. A szép menyasszonyt a hozománnyal együtt magukkal vitték, de a kísérő vénasszonyt a hintóval együtt elküldték a várakozó bégnek. Ezen az eseten persze hosszú ideig mulattak a végbeliek.¹

Gabelmann kiadatlan naplójában olvassuk, hogy a hajdúvitézek arannyal és ezüsttel sújtott drága török ruhákban feszelegnek. Viszont a török katonák magyar ruhában leselkednek a cserjések tövében. Ha török a hadba szállott, rendszeren nagy lármával tette ezt, hogy a végbéli magyarok a palánkjaikba vonuljanak; így ugyanis megtisztultak az utak s a törökök kényük-kedvük szerint rabolhattak.²

Amikor a budai basa a tizenhatodik században imígyen hadba szállott, a várban lakó zsidókat és cigányokat is mindig magával vitte. A tizenhatodik században ugyanis Bu-

¹ Ezt a mulatságos esetet az egykorú német krónikák is elmondják.

³ Országos Levéltár. Nádasdy-levelezések. Trombitás Miklós írja például 1556-ban a törökökről: „Az is híre volt köztük, hogy (a hasa) csak képmutatásért vonyatta volna ki az álgúkat, mintha ő várszüllani akarna menni és ennek színe alatt rablást akar tétetni”.

dán igen sok és jómódú zsidó kereskedő lakott ezeket a török nemcsak túrta, de védte minden erejével. Ha kereskedésre indultak, katonaságot is adott melléjük; ha követeléseik voltak, a török segített azokat behajtani. Az 1574-ik évben például Földessy István uram írja, hogy „volna majd harmincezer forinttal ide alá adós az Budán lévő zsidóknak”. S mivel fizetni nem tudott, a budai basa elzáratta őt.¹ A török idők diplomáciai iratai szerint a szultánt a legnagyobb harag fogta el, ha egy-egy budai zsidót a végbeliek megkárosítottak vagy bántalmaztak. S jaj volt ilyenkor a török fogságban sínlődő magyar vitézeknek!

A hadbaszálláskor a budai basa a zsidókat nemcsak azért vitte magával, hogy az adásban, vásártartásba il és a, kótyavetyezésben segítségére legyenek; más dolguk is volt öki-gyelmüknek. A csatákban ugyanis és a lesvetéseknél az alkalmas helyen fölállított zsidóságnak és cigányságnak torkaszakadtából lármáznia, és kiabálnia kellett, hogy az ellenséget megtévessze. Akárhány tizenhatodik századi jelentésben olvassuk, hogy öki-gyelmük ennek a föladatuknak becsülettel megfeleltek. A magyar végbeliek jól ismervén a töröknek ezt a szokását, minden áron a lármázó sereghajtók közelébe igyekeztek jutni. Egy-egy pénzes kereskedő nekik ugyanis többet ért a legkiválóbb bégnél is. Az elfogott kereskedőn ugyanis annyi sarcot vehettek, amennyit akartak. Aztán meg az ilyen kereskedők és kalmárok megfogása nem is járt oly veszedelemmel, mert hisz a fegyver forgatáshoz, nem értettek. Mind-

¹ Cs. és k. áll. levéltár. Hung. 1574,

össze eak a körülöttük lévő török vitézeket kellett eltéríteniök, aztán szabad volt a vásár.

Tisztesség adassék Szöcs (Zöch) Gergely uramnak, ő mint jámbor vitéz nemcsak ezt a szokást ismerte, hanem azt is tudta, hogy a budai zsidók között Mojzes a leggazdagabb ember. Erre a Mojzesre, vagyis inkább a pénzére vágyakozott Szöcs uram örökkön-örökké. De hát Mojzes urat a török is megbecsülte s bárhova indult börgyűjteni vagy adósokat látni, a basa jó erős kíséretet adott melléje. Szöcs Gergely uram egri huszár volt ugyan, de sokat ólalkodott Buda körül s így Mojzesnek minden szokását, minden útját kitanulta. Miután ravasz fejében mindent bölcsen kigondolt, az 1567. év nyarán megjelent Forgách Simon borsodi főispán és egri főkapitány előtt és előadá neki, hogy a budai Mojzest akarja megfogni s a nyereségen kész megosztolni. Mivel nagy summa pénzről volt szó, Porgách Simon az ajánlatot elfogadta s július 11-én Szöcs Gergely urammal megszerződött. „Ha ő — írja Porgách Simon — az budai Mojzest elhozhatja, valamibe megsarcol, harmadába annak megelégszünk. Az két részét neki engedjük. Ez köztünk való végzést igazán megálljuk és neki megtartjuk.”¹

Mivel a szegény Mojzes megfogásához huszárság is kellett, a dolgot a hadakozó tanácsnak is tudására kellett hozniok. Ez a bölcs kormányshék, amelyik csak úgy gyártotta a csatázások, lesvetések és a bajviadalok beültására vonatkozó rendeleteket, most, hogy

¹ A szerződés a Nemzeti Múzeumban, a Forgách levél tőrban van.

pénzszerzésről volt szó, azonnal beleegyezett Szőcs uram kalandjába, mindössze csak a megfelelő részesedést kötötte ki a, maga számára.

Szegény Mojzes persze nem is álmódott, róla, mi készül ellene, nem is sejté, hogy az ő ügyében még Forgách Simon főkapitány is Bécsbe utazott s ott a haditanáccsal tanakodotL¹

Szőcs Gergely uram Forgách népéből kiválasztván a játszi és tanácsos elméjű huszárokat, hozzáfogott a munkához. Észrevétlenül Buda vidékéhez jutván, Mojzes zsidót vagy maga csalta ki Ráckevére, vagy pedig megleste, mikor jön az oda. A mit sem sejtő Mojzes csakugyan kiindult Budáról, s Ráckevén hált meg. Aztán nem látta őt többé senki. *Szőcs Gergely uram ugyanis a maga furfangos husszárjaival ellopta őt* s Eger váráig meg sem állt a drága portékával.²

Mnsztafa budai basa mikor megtudta, hogy a leggazdagabb zsidóját ellopták, nagy haragra gyulladt. Ki is hallott valaha ilyest? Békesség idején, a békés kereskedőket éjjel lopják el, ez már csak világos frigytorés! És azonnal panaszos levelet küldött Bécsbe, s ízibe kutatni kezdé, kik s hová vitték el a legpénzesebb zsidóját? Csakhamar megtudta, hogy Eger várában őrzik Mojzes zsidót. Erre aztán követelni kezdé szabadon bocsátását. Musztafa sürgetésére Bécsből csakugyan kérdést intéztek az egri kapitányhoz az ellopott zsidó ügyében. Onnét azonban az a válasz jött,

¹ Magra Forgách Simon jelenti azt. (U. o.)

² Musztafa basa 1567. óv őszén már panaszkodik a leveleiben az árus zsidó ellopása miatt.

hogy Mojzes nincs Egerben s ők nem is látták őt.

Az 1569. év február 9-én Musztafa újra megsürgette Mojzes elbocsátását. Biztosan tudom, — írja Bécsbe — hogy a Ráckevéről ellopott zsidót Eger várában rejtegetik, Nem fölséged, hanem az egri kapitány az oka, amiért idáig el nem bocsátották a szegény! Kérem felségedet, tegyen meg mindent, hogy a zsidót szabadon bocsássák!¹

A király erre biztosokat küldött Egerbe, hogy Mojzes zsidót kiszabadítsák. De biz azok Mojzesnek írilt helyét sem találták. Hogyan történhetett ez, maga Mojzes elmondja a királyhoz írt panaszos levelében.² Fölséged — írja Mojzes — kerestetett engemet, de Forgách Simonnak gondja volt rá, hogy engem elrejtessenek. S mikor ez megtörtént, megesküdt, hogy engem sohasem látott, rólam semmit sem hallott. Pedig az ő szolgáló vitézei loptak el engem Ráckevéről s ide Eger várába hurcoltak, ahol megkínóztak. Aztán, egy Turucza (?) nevű váracskába vittek, ahol Tiputi István nevű nemes elrejtett engem. Mikor fölséged emberei kerestek, engem ismét másuvá vittek. Majd meg visszahoztak Egerbe s én azt hívén, hogy fölséged emberei még itt vannak, éjjel-nappal ordítottam. Ennek az lett az eredménye, hogy láncot vetettek a nyakamba s olyan helyre vittek, ahonnét kiabálásom nem hallott föl. Kará-

¹ Cs. és k. áll. ltr. Turcica.; Musztafa basa levele: „porro judoura, quem ex Raczkevi surripuerunt elapso anno, Agriae nunc persuasum et eertissimum haetenus servari” etc.

² U. o. 1569 február 16.: „Ich armer gefangener jude Mojses Kaufmann” etc.

csonykor végre Forgách elbocsátott. Emberei-
vel egészen Fisehament-ig kísértetett c onnét
nem akartak Bécsbe bocsájtani, nehogy föl-
séged tudomást szerezzen Forgách hamis eskü-
jéről.¹

Eszerint Forgách végre mégis elbocsátotta
Mojzes zsidót! Természetesen előbb jól meg-
sarcoltatta ökgyelmét. S amikor Mojzest a reá
vetett sarcot megfizette, nem volt többé oka őt
tovább is fogva tartani. Mindez napnál vilá-
gosabban kitűnik a budai basa leveléből. Ez
ugyanis igen rossz néven vette a királytól,
hogy Forgách Simonnak, aki Mojzest elrej-
tette, büntetés helyett nagyobb tisztet adott.²
Panaszos szóval írja tehát. Bécsbe, hogy Moj-
zes zsidó már itt van Budán. A jászberényi
bíró fizette ki érte a 9000 forintnyi sarcot.³

Hogy ez a fizetés nem mese, hanem meg-
történt dolog volt, arról már Szőcs Gergely,
a vén huszár is írást állított ki. Az 1569. év
június 22-én ugyanis ezt írja ökegyelme: „Én
Szőcs Gergely vallom ezt az én levelem rőnd-
jibe, hogy az minemű zsidó Mojzes, az nagy-
ságos Forgách Simon urammal kötött szerző-
dés szerint, kinek nyolcezer forintban vagyon
készpénzben sarcolása és két ezer forint áru
marhába; az pénzből adok úneki ötezer fo-
rintot; négy ezerét az ű nagysága részére
adom, azt egyik ezerét költségeiért. Az marhá-

¹ Forgách nem tett esküt, a biztosoknak csak
annyit mondott, hogy Mojzes nincs Egerben, s akkor
csakugyan nem volt ott,

² Az egri kapitányság helyett az ország hadnagy-
ságát adta neki.

³ Cs. és k. áll. Kr. Turcica 1570 március 31. A bndni
basa Miksához.

ból adok másfél ezer forint árut. Ott feni ketten egyetemben ígértünk az hadakozó tanácsnak ajándékon ezer forint árat. Az ötszáz forint árát íí nagysága részére adom. Mely dolog nagyobb bizonyására adtam az én leveletem tulajdon kezem írásával és pecsétével Egren...”

Mivel Mojzes ellopátása a békesség idején történt, Musztafa budai basa természetesen visszakövetelte a Mojzes 9-10 ezer forintját. A követeléséhez azonban nem fűzött valami nagy reménységet; mert hiszen ökgiyelme jól tudta, hogy ami egyszer a végbeli vitézek kezére került, azt ember többé ugyan nem látja. Aminthogy ez esetben is úgy történt...

Mikor az idő kinyílt s a vizek szépen alászálltak, a budai zsidók, kereskedésre csakúgy kijártak, mint annakelőtte, de Mojzest soha többé nem látták köztük. Úgy látszik, azt tartotta, hogy elég volt a bőrét egyszer megváltania. Másodszor már nem kért belőle.

Mojzes váltságának a híre hamar elterjedt a végházakban. A szegény vitézek bizony gyakran álmodtak az olyan pénzes kereskedő felől. S ha módját ejthették, lestek is a Buda ról kijáró zsidókra. Hiszen megérdemelték a fáradságot; mert a zsidó kereskedők zsírosabb sarcot fizettek, mint a szegény végbeli törökök! Azonban a budai basák is résen voltak s a maguk zsidait nem engedték, oly könnyen más ember kezére. Nyáry uram rendkívüli követ jelenti például 1582-ben, hogy a palotai vitézek három budai zsidót elfogtak. Egy negyediket Ráckeviről loptak el s ez most Rueber kassai kapitány

¹ Cs. és k. áll. ltr. Turcica.: Musztafa basa levele Miksához 1570 március 31. Buda.

kezén van. A budai basa emiatt haragra lobbanván, három keresztény embert karóba vonatott s azzal fenyegetőzik, hogy még hat keresztényt megölet a zsidókért! Én — írja Nyáry uram — kértem a basát, hogy ne míveljen ilyen kegyetlenséget. Rajta leszek, hogy az elfogott zsidókat elbocsássák.

A Ruebernél lévő zsidó ügyében jelenti Nyáry — a szultántól már parancs jött a Inulai basához! Baj lesz ebből! A zsidók különben hajlandók Rueber rabjáért kétszáz keresztény rabot adni, már t. i. olyan 40-50 talléros rabot!

Eszerint Rueber zsidója is megért tízezer tallért! Tehát bizonyos, hogy annak is nagyon gazdagnak kellett lennie. Nem csoda hát, hogy a budai basa annyira kardoskodott érte.

¹ U. o. Nyáry jelentése Ernő kir. herceghez kelet nélkül.

XVI.

Petheő János uram esete.

Kemény idők kemény embereket szülnek. A tizenhatodik század örökös háborúi, meg nem szűnő veszedelmei az emberek szívét kőnél kövebbé tették. Még a halállal is játszottak s jámbor eleink szebben és könnyebben meghalni sohasem tudtak, mint a 16. században. Olyan időket éltek akkor, hogy senki sem tudta, mire kell másnap virradnia, s mivel hogy Isten csak a márt adta, a holnapot megígérte, jámbor eleink legalább ezt a márt igyekeztek kedvükre eltölteni. És nagy vígan lakoztak és ittak sokat és sokszor; mert úgy hitték, hogy a harcra a tüzet, a múltat a feledést a borban találják; azt tartották, hogy a bor a szívüket megújítja, bánatjukat enyhíti, gondjaikat kisebbíti.

A nagy víganlakozás és az örökös ivás okait a külföldiek nem értették, ők csak azt látták, hogy a mieink akkor is mulatnak, amikor az ország nem különben maradt, mint az igen megszedett szőlő. És ökgyelmük világgá bocsátották, hogy Magyarország víg mulatozás közt vész el. Hogy valaki bánatában, kétségbeesésében is mulathasson, azt persze a

külföldi utazók nem sejtették, vagy talán nem is értették. Pedig hát az ilyen múlatás a 16. században napirenden volt.

Egyébként meglehet, hogy eleink akkor is nagyokat isznak vala, ha a hazát veszedelem egyáltalán nem fenyegeti; mivelhogy a 16. században az ivás a legelterjedtebb nyavalya volt, ami nemcsak a mieinket, de más nemzetek fiait is igen-igen elfogta s még az udvaroknál is nagyon elterjedt volt. Elég bizonyosság erre, hogy a 16. század legderekasabb magyar ivói épp a bécsi udvarnál nevedtek s ott tanulták meg e mesterséget. Hogy többet ne említsünk, itt a bécsi udvar körében apródoskodott Kamariay Tamás és Petheő János is, akik a borszeretők és a borivók táborában valóságos kiskirályok voltak. Kamariay uramról írják például 1546-ban a nádorispánnak, hogy „igen kérkedik, s azt mondja, hogy *deákok között jó deák, vitézek között jó vitéz és király tanácsa és delták között jó delta (dalia) és részegek között jó részegek!*” Ezt hallják a Báthory vitézei és vendégre híj jak és Kamariayt ott annyira el részegítik, hogy nem állhat lábán és aztán Báthory meghagyta, hogy lefektessék. És lefektetik. Aztán az ebek nyalták a képít és azt mondta: *lassan beretválj, Lőrinc, mert hogy borbély jónak Lőrinc neve volt!*

Gersei Petheő János uramról azt tanítja a történet, hogy ökigyelme szentelt vitéz, főpohárnok, kamarás, tanácsos, kassai, komáromi, sopronyi főkapitány, főispán stb. volt. Hogy ő is az udvarnál nevedett, egyik levelében maga mondja el, írván imígyen jómagáról: „az ki születésétől fogva mind éltig feles nép között és fejedelmek udvarában nőtt föl és

megszokta az idestova járást”. Petheő János, amint tudjuk, kiváló katona és bátor vitéz volt. Nevéhez sok jeles hadi tett és viadal fűződik. De azért kifogást mégis találtak ellene. Így Például 1558-ban Bécsben rossz néven vették tőle, hogy a szerencsi viadalban a Szapolyai Pártján lévő magyarokat nem verette mind agyon. Őkigyelme erre imígyen felelt: „én nem szent voltam, hogy egy szamar áll a csontjával ön magam mind megölhettem volna az ellenséget!” Ha odafönt a magyarok ellen zúgolódtak, ő meg itthon a német katonákat ostromozta, akik szerinte mihelyt ellenséget látnak, menten mennek, mivelhogy a futást már megszokták. Még az udvar ellen is talált kifogást. A főhercegek és a hercegek — írja — a birodalmi gyűlésen a török ellen indítandó hadak helyett menyegzők szerzésével töltik az időt!

De nem akarunk Petheő uram hadi és politikai pályafutásával foglalkozni, ámbár méltó volna ezen a téren is megismerkednünk vele. Ezúttal csak borközi dolgaira vetünk néhány szót. Petheő uram nemcsak a harcmezőn, hanem az italharcban is páratlannak tartotta magát. És pedig nem ok nélkül. Az egykorú levelek szerint ugyanis inni ugyan sokszor ivott, de részegnek őt soha senki sem látta, mivelhogy erősebb volt a legerősebb óbórnál is. Mint minden ember, úgy Petheő uram is más ember volt borittában és ismét más józan korában. Petheő uramról a családi levelezések emlékül azt hagyták, hogy borittában veszekedett, mint egy házas asszony ós káromkodott, mint a németfogta huszár. Ezen tulajdonságai miatt mint ivó cimborát igen veszedelmesnek tartották. Hogy nem ok nélkül támadt veszett

híre, könnyen megbizonyíthatjuk. 1558-ban petheő János házánál nagyobb társaság mulatott, azaz hogy ivott. Ott volt a többi között Császár Miklós is, akivel Petheő borittában Összeveszett, s gyalázatos címekkel illette. Császár Miklós erre Petheő házát elhagyta, de az ajtóban feléje kiáltott: „*ha nem eb az anyád, utánam jösz!*” Petheő meggondolja a dolgot és másnap tizenkét lóval utána megy. Nyéken a mezőben eléri Császár Miklóst s így kiált rá: „bestye kurafi, tudod-e mit mondtál? Azért hát eljöttem, meghalsz, bestye!” Szegény Császár Miklós szabódott erősen, mint ki a haláltól megijedt. „Hagyj békét, jó János uram, — szóla Petheőnek — mert a te részeged voltam és nem tudom, mit szóltam!” A mentegetőzés mit sem használt. Petheő Császár Miklóst leterdeltette és megesküdtette, hogy Sopronba jön és ott az urak meg a szolgák előtt kijelenti: „valamit Petheő Jánosra szólt, ebül, bestyéül és kurafiául hazudott benne”. Sopronban a polgárok közbenjártak Császár uramért, hogy olyan szidalma su l ós rútul meg ne szégyenítsék őt, de hiába volt minden, Császárnak Petheő Jánost mégis úgy kellett megkövetnie.

Az ilyen esetek Petheő János asztalánál gyakran megestek. Épp azért ökigyelmének józan korában gyakran fáj a feje; mert a vérig sértett vendégek ha a boszút rajta meg nem állhatták, legalább bajviadalra hittak ökigyelmét. Ilyetén ügyes-bajos dolgainak aztán se szeri, se szarna neui volt. A legnevezetesebbet közölök ím itt adjuk.

Robles Menyhárt (Melchior Eobles de Percyra), spanyol eredetű lovag és a szent Jakabrend vitéze a 16. század közepén hosszabb ideig

katonáskodott Magyarországon. Honnét szakadt ökigyelme hozzánk, nem tudjuk, Ez különben is mellékes. A fődolog az, hogy a magyar életet igen megszerette s félig-meddig magyarrá lett. Abban az időben ez nem is történhetett másképpen, ha valaki magyar huszárokat vezetett. És Robles Menyhárt rövid idei kassai kapitánysága után mindig száz huszárnak volt előjárója, vagyis hadnagya. Mint ilyen, a magyar nyelvvel és szokásokkal hamar elismerkedett. Az erdélyi fejedelem ellen indított hadban Petheő János főkapitány kardja alá került, akivel egy ideig jó barátságban élt és jókat iddogált. Tanúság erre Petheő János levelezése. Ökigyelme ugyanis Robles Menyhártról többször megemlékezik és szolgálatait dicsérettel emlegeti. Így 1558 január 22-én a többi közt így írt a nádorispánnak: „mindez dologért im Kohlest küldtem fel őfelségéhez, azmit meg nem írtam, azt ő megmondhatja te kegyelmednek minden dolgot mint volt, mert ott volt mindenben (a harcmezőn) és mindent tud és bizony emberül is szolgált őfelségének, kit mástól jobban megérthet te kegyelmed”.¹

A jó viszony azonban, köztük nem sokáig tartott s nem is tarthatott; mivel Petheő uram nyelve borittában olyan volt, mint a boszniai kasza, amiről eleink azt tartották, hogy mindenfelé vág. Hol. és mi módon sértette meg Robiest, nem tudjuk, Csak annyi bizonyos, hogy egymástól halálos gyűlölettel váltak el.

Történt azonban, hogy az 1563. évi pozsonyi királyi koronázatra mind Petheőnek, mind

¹ Országos Levéltár. Nádasdy-levelezések,

Robles Menyhártnak fel kellett mennie. Akkor Petheő János már igen nagy út volt és egyebek között a megkoronázandó királynak barátságával is dicsekedett. Ilyen hatalmas úrral szemben Robles persze hasztalanul kereste az igazát. Talán nem is kereste; mert mint hevesvérű délvidéki ember, a bosszút az igazságnál többre becsülte, s így azon mesterkedett, hogy utat és módot leljen a Petheővel való számadásra. A sors kedvezett neki. Szeptember 18-án Petheő János Oláh Miklós érsek házába ment, ahol a rendek a királyi előterjesztések felett tanácskoztak. Petheő kissé korábban és egyedül távozott az érsek házából. Amint az utcán fegyvertelenül hazafelé lovagolt, Robles és kísérelője hátulról reá támadtak. Robles furkósbottal fültövön sújtotta Petheőt, felbérelt társa pedig puskával lőtt reá. Petheő két súlyos sebet kapott s vére bőségesen ömlött.¹ Ezzel talán nem sokat törődött volna, de mód felett bántotta őt a rajta esett gyalázat. Maguk a rendek is felzúdultak a gáztett halatára és elégtételt követeltek. Robles Menyhárttal azonban mit sem tehettek, mivel öki-gyelme az orvtámadás után felbérelt társával együtt elvágatott s Madridig meg sem állt

A rendeknek és Petheőnek panaszára az ügyet maga a király vette kezébe. Az 1563. év november 2-án császári heroldok járták be a főbb városok utcáit és dob- meg trombitaszóval hirdették ki a császári idézőlevelet, ami a Robles támadását töviről-hegyire megmagya-

¹ Cs. és k. állami levélt. Hung. Ferdinand király nyomtatott pátense (1564 április 10.) mondja el e gyalázatos támadás részleteit,

rázta. „Rubles Menyhárt! — monda benne a király — te Petheő Jánost gonoszul, istentelenül, orvul és gyilkos módon támadtad.¹ Ilyen gázságot mi sem tűrhetünk. Petheő az ő becsülete védelmére megteszi, amit tennie kell. Három hó alatt tehát jelenj meg előttünk, hogy az ügyet elintézhessük. Szabad menedéklevelet állíttatunk ki számodra”.²

Az idézésről Robles is tudomást vett, de eszébe sem jutott megjelenni. Maga helyett leveleket küldözgetett I. Ferdinándhoz s minden módon tisztázni akarta magát.³

A három hó elteltével a heroldok trombitái újra megszólaltak, de Robles sehol sem mutatkozott. A dolog harmadszor is megisméltődött, de megint csak Petheő János jelent meg, hogy Robiest vádolja.

Az 1564. év március 4-én Petheő János elkeseredésében Miksa cseh királyhoz fordult, s őt a mindenható Isten szerelmére kérte, hogy a gyalázat bilincseiből szabadítsa őt ki, mert emberre nézve ennél gyászosabb és súlyosabb dolog nem képzelhető. Három ízben elhalasztották már az ügyében való döntést. Ez az ő nagy sérelmére vagon.¹

¹ „Te, en quae superius dicta sunt contra ipsuni Joannem Petheő non. bene, sed male, indebite, improbo et sicario modo patrasse.”

² Cs. és kir. állami levéltár. Hung.

³ U. o. Copia d'una lettera de M. de liobles alla Mta Caes. 1564 juni 27. Ezt Madridból írta. Az előző évben. 1563 november:12-én kell: levéllei Da Pheleppi-villából írta.

⁴ Ob amorem dei omnipotentatis — ívja Petheő — ob que memoriam foelieissimae et augustissimae eoronn tiouis suae dignetur mihi subvenire meque ex his compedibus, quibus nihil in humanis tristius et maius accidere potuit, eripere.” (Miksa királyhoz)

Miksa, király hajlott Petheő kérésére Március 10-én. őfelsége már meghagyta az udvari tanácsosoknak, hogy alaposan megvizsgálva a Petheő ügyét, szolgáltatassák ki az igazságot.¹

Ezenkívül — most már negyedízben — újra megidézttette Roblest. A császári heroldok újra, bejárták a nagyobb városokat s trombitaszóval kihirdették, hogy Robles három hó alatt köteles őfelsége előtt megjelenni.²

Robles még erre az idézőlevélre sem jelent meg. Így állván a, dolog, őfelsége 1564. július 24-én döntött az ügyben. Petheő teljesen tisztázván magát, újra szabad bejárást nyert a királyi udvarba. Robles részére pedig még egy utolsó határidő tűzetett ki a megjelenésre.³

Mivel Robles ezúttal sem mutatta magát, november 13-án felségsértés és hűtlenség bűnében találták őt vétkesnek. Az ítéletet nyomtatott pátensben is kiadták.¹

Petheő ekkor arra kérte őfelségét, hogy ezt az ítéletet a császári heroldokkal hirdettesse ki Pozsonyban, Prágában, Komáromban, Győrött, Gyulán. Egerben, Kassán, Szigetvárott és Szlavóniában. A spanyol királynak és a többi uralkodónak pedig küldesse meg az ítéletet.⁵

Petheőnek e kérését teljesítették. Úgy látszik, akkor Roblesnek a fülébe is eljutott elítéltetésének híre, mert életjelt adóit magáról;

¹ Decretum ad praesidem wt cousiliarios. aulicos in causa C. Melehioris Robles, (Állami levélt. Ηηημτ.)

² U. o. 1564 március 17.

³ U. o. Interloqautoria in causa Kobles.

⁴ U. o. november 23.

⁵ 1564 november 23. „Míg a lélek bennem tart — írja Petheő — s míg a vérem lüktet, el nem feledem felséged kegyelmét”

sőt tán meg is jelent Magyarországon. Petheő János ugyanis 1564-ben azt írta volt egyik levelében, hogy Boldogasszony napján fog bajt vívni az ő halálos ellenségével! És erre a nagy napra, az ő tisztességének napjára, barátait is mind meghívja. Arról azonban mit sem ír, megtörtént-e s miként a bajviadal, s vajjon Robles volt-e, akivel vívni készült?

Bár Petheő János az udvarnál nevedekett s bár szabad bejárása volt az udvarba, még sem bíztak benne. Magyar volt az istenadta, tehát kancsal szemmel nézték őt az udvarnál. Komáromi főkapitány lévén, e kényes és magas tisztségből is igyekeztek őt kitúrní. Mivel egyszerűen elbocsátani nem merték őt, tehát német főkapitányt helyeztek a várba és őt meghagyták városi kapitánynak. Erről a szomorú ügyről írja Bocskay György Nádasdy Tamásnének: „Őfelsége Komáromba Petheő János mellé egy németet vetett, kinek neve Kielman. Ezt a dolgot Petheő János nagy kisebbségnek tulajdonítja magának. Mely dologról panaszképpen nagy levelet írt az magyar tanácsuraknak, ki majd három árkuson vagy. Könyörög, hogy ne hagyják, hanem őfelségénél törekedjenek, hogy őfelsége ilyen kisebbséget ne műveljen rajta; mert őfelségének tisztességül szolgált volna. Mely dologban az urak az váradi pispeket választák és engemet őfelségéhez. Őfelsége ilyen választ tett: mivel-hogy Petheő Jánosnak régen tudtára volna az, hogy az várbéli kapitány más lenne, azaz Kielman; mert az Petheő transactiojában csak az vagyon, hogy ő csak városbeli kapitány, az mint megtetszik az insurrectioban.

Ez a királyi válasz egyáltalán nem felelt

meg a valóságnak; mert Petheőt komáromi főkapitánynak nevezték ki s a várban lévő német katonaság is az ő kardja alá tartozott.

Petheő volt az utolsó magyar főkapitány Komáromban. E fontos várat magyar emberre többé nem bízták. Az országgyűléseken is hiába követelték a karok és a rendek, hogy magyar kapitányt nevezzen ki őfelsége Komáromba. Állandóan idegenekre — még pedig igen gyarló emberekre — bízta a várat őfelsége.

XVII

A régi bánáti bálók.

Három királyok napja után dobszó és trombitaharsogás hangzott végig Temesvár utcáin. *A nyilvános bálók császári kiváltságos bérlője* járta meg embereivel az utcákat, tudtára adván mindenkinek, hogy őfelsége kegyes engedelméből megkezdődnek immár a *tartományi nyilvános bálók*. Aki tehát derék örömet akar magának szerezni, akassza a szögre gondjait s estére kelve siessen a város palotaházába; sereggel árulják s kínálják ott magukat a sokféle vígságok. Kiki lábán álltaig ehetik; a táncokat módjával rophatja; a hatlapú jószágot (kockát) kényére forgathatja.

Nem hiába verték hangos dobra a csábító szókat. Szájról-szájra, fülről-fülre hordozta azokat a hír szele. Másról sem esett hamarjában szó, mint a, bálokról. Hogyisne! hisz a hét-éves háború kitörése óta még zárt társaságokban is tilos volt a tánc; elnémult a zene mindenütt s ürességtől tátongtak a vendégházak. Tüzelője mellett otthon, búsulhatott mindenki, gázolván a zavaros gondokban. Mert ha „a kegyes statútumok ellenére, ő felsége boszuságára s a burgerság gyalázatára”, táncra, mula-

tásra vetemedett minden irgalmasság nélkül a sötét tömlöcbe vetették; sőt ismétlődés esetén 12 pálcával keményen megcsapták.¹

Az udvari kamara azonban végre valahára irgalomra lágyult, s őfelsége egyenes meghagyására kiadta a rendeletet a bécsi bálkomisszáriusoknak, hogy a betiltott tartományi bálkat léptessék ismét életbe. Mivel a teniesi bánóság is a birodalom tizenkét tartománya közé tartozott, tehát annak fővárosában, Temesváron is kihirdették a bálkomisszáriusok rendeletét.

A kegyes kamara — hogy saját szavaival éljünk — az egészségtelen éghajlat sújtotta bánáti lakók felvidámítására, s a sanyarúság terhe alatt nyögő adózók gyönyörködtetésére engedélyezte a bálkat. A jó bánátiak egy száraz mondásra elhitték neki ezt! Pedig hát a tartományi bálloknak nem egészen a felvidámítás volt a céljuk!

Mivel minden tartományban csak a főváros számára adtak engedelmet bállok tartására, természetes, hogy minden mulatni vágyó oda tódult. Ahol sok ember gyűl össze, ott némi jövedelemre is lehet szert tenni — gondolta a kamara. S nyilvános árverésen, csinos összegért bérbeadta a báltartás kizárólagos jogát. Temesváron *Drághi* Döme vette bérbe ezt a furcsa jogot.²

Nehogy neve után valaki, magyar embernek gondolja! Táncmesterségre akkor még

¹ Városaink statútumai sokszor ismétlik e rendeletet.

² Az eredeti szerződés a Közös pénzügyi levéltárban található.

nem vállalkozott, magyar ember. Drághi uram beköltözött olasz katonai családból származott. Egyik előde, Drághi István az udvar részéről országos követségben foglalatoskodott Budán. Saját vallomása szerint ez útjában megtámadták őt az átkozott kurucok s ő oroszán módjára megharcolt velük. Valószínűbb, hogy nyúl módjára a hamarját futotta, mert hisz a kamarától kétezer forintot követelt annak fejében, hogy a kurucok elfogták s mindenéből kifosztották.

A jó Drághi István az örökkévalóság tengerébe pottyant, a nélkül, hogy a kamarától csak egy fillért is látott volna. Érdemeit azonban eléggé méltatták, mert utódai könnyen hivatalhoz jutottak. Drághi Döme is nagyapai követelése révén kapta meg a bánáti tartományi bálók bérletét Szép hivatalszámbe ment .az! Viselője tekintélyes személy volt a bánáti világ szeme előtt s a hír szele hordozta szárnyain a Drághi nevet.

Drághi uram a bérlet fejében megkapta a temesvári városház gyűléstermét, azonkívül két szobát és konyhát. Itt volt az ő hadiszállása s itt folytak le a bánáti bálók a bécsi bálkomisszáriusok előírta szabályok szerint. Három királyok napja után kezdődtek a bálók s hetenkint háromszor, hétfőn, kedden és szerdán tartattak. Este hétkor kezdődtek s reggel három óráig tartottak. Február hónaptól kezdve azonban reggel öt óráig szabad volt a tánc. Farsang utolsó napján, húshagyókedden csak éjjel tizenkét óráig engedték meg a mulatást. Aztán kezdődött a böjttel adózás és a hamvazás.

A bálók rendszeren vacsorával voltak összekötve. Ilyen esetben a belépésért 1 forint 8 krajcárt kellett fizetni. Ha nem tálaltak vacsorát,

34 vasával vesztegették a belépő biletákat. Hogy a bálbérő jó és elegendő italt adjon s hogy”a megkívánt ételfogások meglegyenek, minden bál előtt *polizei commissio* vizsgálta meg Drághi uram konyháját. S jaj volt neki, ha minőség vagy mennyiség dolgában kifogásolnivalót találtak.

A bálakat és a báli rendet a bérlőnek ki kellett dobolnia. Megesvén a dobolás és a trombitálás, a bérő a városházára sietett, hogy a szükséges intézkedéseket tegye. Kiterítvén az est sátorát, megelevenedett a városháza tája, A kivilágított termekből harsogó zene, dobverés hangzott ki, s csalogatta a vendégeket.

Bent a termekben megszűnt minden társadalmi különbség; egy renden tartották az urat a paraszttal, a főtisztet a legkisebb iparossal. Minden embernek joga volt a bálban megjeleni s mulatni, ahogy kedve tartotta. Azaz mégsem. A báli szabályok szerint az inasoknak livrében, s a szolgálóknak búbos főkötőben nem volt szabad belépniök; de ha fölcserélték e ruhadarabokat, ők is bemehettek. Pompára, pipeskedésre vagy kendőzködő mázolásra tehát nem volt szükség.

Bár a legkülönbféle rangú, állású emberek vegyültek össze, ez a körülmény éppen nem vált a bálók kárára. A bálbérőnek a bécsi bálkomisszáriusokhoz benyújtott hivatalos jelentése szerint a bánáti bálókban igen jól mulattak, nevettek, kacagtak s tréfákat forgattak. A fiatalság frissen forgolódott a divatos német táncokban, majd aprólépvé, majd szélvészévé keringve. Az öregebbek pipaszó mellett a korsó fenekére nézegettek, vagy a kártyát és kockát forgatták.

Hogy az illendőség határait senki át ne lépje, muskatéros katonák állottak a nagy teremben isterázsát, s mint a duhajoknak s az izgágáknak seprűi, rendre kihajigálták a boro-sokat és a szemteleneket. Aki nagyban merészelt kártyázni, azt minden szó nélkül a tömlöcbe hurcolták.

Mikor érkezett a záróóra, sietve kellett mindenkinek távoznia, mert a tovább ott időzöt „módi szerint” kiigazították. Azonkívül a záróóra meg nem tartása miatt a tartományi bálók császári kiváltságos bérlőjét 100 arannyal sújtották. Ilyen esetek azonban nem igen fordultak elő. A jó bánáti svábok a tilalmasra nem indultak, s ha egyet-kettőt botlottak is az udvariasságban, azt elnézték nekik.

Ilyen módon folytak a bánáti bálók. A közönség meg lévén velük elégedve, sűrűn látogatta. A bálbérlő megértvén, miként kell a jó emberek zsebéből ki füttyenteni a pénzt, napról-napra gyarapodott. 1773-ban már keveselték a farsangi bálokat s azért folyamodtak az udvari kamarához, hogy föltámadás után *húsvéti bálokat* is tarthassanak. A kegyes kamara ezt is megengedte; de ugyanez alkalommal olyan újításokat rendelt el, hogy úgy a bálbérlőt, mint a közönséget maga ellen zúdította.

Az úgynevezett *aufschlagot* eddig csak a marhahús fontjára vetette ki az udvari kamara, 1773-tól kezdve azonban a bánáti bálokat is részesítette ebben a szerencsében. Ez évben ugyanis a bánáti népiskolai alap javára minden báli belépő-jegyre 10 krajcár *aufschlagot* vetett ki. Nagy volt az elégtelenség e szokatlan áremelkedésre; szidták a kamarát, mint a bokrot s követelték az *nufschlag* eltörlését. Az

elégületlenek élére Drághi uram, a bálók bér-
lője állott s ugyancsak alaposan, locsepülte a
kamarát. Vége van neki, írja, folyamodványá-
ban, de vége van a báloknak is. Ilyen méreg-
drága bálók csak a kamara számára, nem pedig
a bánáti svábok számára, valók! De nemcsak
ő, hanem a kincstár is keserves kárát fogja
ennek vallani! Azért ha a kamara nem óhajtja
a bálók romlását szüntesse he az aufschlágot.¹

A kamara, megfenyegette Drághi uramat,
hogy ezentúl jobban vigyázzon csuszamó nyel-
vére s meghagyta az aufschlágot. 1773-ban tíz
bál után 250 frt 10 kr. gyűlt be abból az iskola-
alap javára.

Az aufsehlágnál nagyobb bajt okozott az
1773-iki új báli rend. Eszerint a báloknak ez-
után csak *álarcban* volt szabad megjelenni.
Mindenki *tiszteletreméltó maskarának* köteles
öltözni. Az emberi, forma eltorzítása, a harle-
quin-nek, a denevérnek s a különféle állati ala-
koknak való öltözés, továbbá a papi ruhák vise-
lése és fegyverek, hordozása szigorúan tilos. Az
álarcokat csak a bálteremben szabad fölteni.
Aki az utcán álarcban jár, azt tömlöcbe kísé-
rik, mivel csak az erdőket kóborló haramiák
és a latorságra vetemedő zsványok járnak ál-
arcokban. A bálteremben az álarcokat bármi-
kor szabad letenni vagy fölvenni, de a távozás-
kor már a lépcsőházban levegye mindenki, kü-
lönben a tömlöc fenekére jut. Aki tiltott ruhá-
ban vagy csúf álarcban jelenik meg, azt a nrns-
katérosok minden szó nélkül kidobják. Ordí-
tozás az utcákon tilos !

E szigorú utasítások éppen nem rontották

¹ V. ö. Hungariae 177,1.

a bálók sikerét. A *generalkommandó* hivatalos jelentése szerint oly vígság, pajzánság és elevenség uralkodott a bálokban, hogy a *katonai dekórum* szinte pellengérré volt állítva!¹

Ami másnak örömet szerzett, a katonáinak nem tetszett. Elhitették magukkal, hogy az újmódi bálók, a bálokban uralkodó víg állapot és öröm sértik az ő méltóságukat. A temesvári katonai parancsnokság tehát megindította a hajsztát az álarcos bálók ellen. Először csak azt követelte, hogy álarc nélkül, oldalfegyverrel is megjelenhessenek a bálokon. Mikor ez a kívánságuk nem teljesült, megbontották a bálók egységét. Kimondották ugyanis, hogy ők ezentúl külön *distingvált katonai bálokat* adnak 34 krajcárnyi belépődíjjal s ide csak a művelt, megfelelő állású személyeket bocsátják be.

A „tartományi adminisztráció” tiltakozott a katonatisztek terve ellen. Itt — írja öfélésgének — eddig nem ismerték a társadalmi különbséget a bálokban, katona és polgár, úr és paraszt egyformán jól érezte magát a nyilvános bálokban. Most azonban a katonai merevség és hajthatatlanság tönkre teszi a multságokat s a multságokkal együtt a bálbérlet is. Az oldalfegyver viselését lehetetlen megengedni; minden művelt államban leteszik azt a multságokban. Azt azonban talán ki lehetne vinni, hogy a katonák álarc nélkül is megjelenhessenek. Ha pedig ez lehetetlen, úgy minden hétfőn és szerdán legyen *distingvált*, 34 krajcáros katonai bál vacsora nélkül s minden kedden polgári bál 1 frt 8 kr. belépődíjjal és vacsorával. Így megszűnik a katonai dekórum s a tisztek a

¹ U. o. a General Kommando jelentése, 1773,

maguk ruhájukban ugrálhatnak saját báljaikban.

Mondanunk sem kell, hogy a katonák kívánsága teljesült. Ezzel aztán vége volt a régi polgári bálnak s a közös vígságnak. A bál bérlő termei kongtak az ürességtől. Folyton fogyott a közönség s Drághi uram szeméből öreg csöpek hullottak, mikor a régi szép napokra gondolt.

XVIII.

Szelepcsényi György a portán.

Szelepcsényi György érsek nem azon történeti alakok közül való, akikkel az ember szeretettel foglalkozhatik. Hiszen a nevét még ma is kelletlenül emlegetik, a működését ma is átkosnak mondják. De mi mégis azt tartjuk, hogy a vele való foglalkozás nagyon is tanulságos, mert ha működésével elidegenítette is magát mitőlünk, azért a századának és a nemzetének fia maradt, s így szereplése azon kor minden dolgára érdekes világot vet. Különben is a szenvedélyek harca, a drámai cselekmények összeütközése, a jónak és a rossznak, a szeretetnek és a gyűlöletnek küzdelme lélektani szempontból is mindig érdekes. Szelepcsényi élete pedig az ilyenekkel nagyon is bőves. Aztán ökigyelme nem is volt mindig olyan, aminőnek a történet őt ma ismeri. Az idők és a viszonyok változása ugyanis az ő jellemén és gondolkozásán is nagyot változtatott. Volt idő, mikor lelkes magyarnak, embertársait szerető türelmes embernek vallotta magát s szívesen dolgozott nemzete javára. Ő maga írja egyik korai levelében Rákóczi György fejedelemnek, hogy őt rákóczistának

tartják s emiatt sokan követ vetnek reá. De o békével szenvedti az ilyesmit, mert *igaz magyar vérnek tartván magát, ennek a kevés maroknyi szép magyarságnak romlását kesergeti a, szíve*. Volt idő, mikor Szeiepcsényi még a protestánsoknak is kedvébe erőlködött lenni. Örült, ha a protestáns urakkal barátságot köthetett. Hiszen még a buzgó Lórántffy Zsuzsannával is szeretetreméltó hangon levelezgetett, s akadt más is, akitől meg nem vonta magát, ha a szolgálatját kereste. Vidám és borkedvelő ember lévén, kereste a társaságot s borittában és józan korában egyaránt jeles tréfája és bőven beszédes embernek mutatta, magát. Udvari összeköttetésével, nyájas modorával és szolgálatkészségével sok jó embert is szerzett, s úgy élte derekán bizony még a népszerűségből is bőven jutott neki. Kitűnő gazda volt. Nagy Öröme telt a mezei gazdálkodás minden ágában. Majorjai, kertjei, halastavai messze földön elhíresedtek; ménesei és gulyái párjukat ritkították. Mindent megszerzett, aminek a gazdaság terén hasznát remélhette; még a hazai sertésfajok is mind feltalálhatók voltak majorjaiban. Ez utóbbiakról ő maga írja: „minden majoromban különféle szőrűeket adok; az szőkéket más majoromban, az bontákat másban és az tarkákat, avagy babosakat s feketéket is másban. Hadd legyen ilyen majorságom is különféle”.¹ Virágzó gazdasága nemcsak az örömét, de a jövedelmét is növelte. Volt mit másoknak is adnia, s ő szívesen segített a szenvedőkön és szívesen áldozott nemesebb célokra.

¹ Körmendi levéltár. Missiles, Batthyány Adumnak írja ezt,

Nem csoda hát, hogy sok szegénynek a szeme nézett reá! Úgy szegről-végre maga is a szegénység jóakarójának tartá magát.

Sok jó tulajdonsága mellett rossz is bőven akadt benne. Ez utóbbiak különösen agg korában vesznek rajta erőt. A jellemzilárdság amúgy sem volt erős oldala, s élte alkonyán egyenest álnoknak és kétszínűnek mutatja magát. Az udvar előtt alázatos és meghunyászkodó, a saját nemzetével szemben felfuvalkodott, A régi nyíltság helyett az alattomoság ver fészket a szívében; — ez pedig, mint tudjuk. — merő antagoniste ja az erőnek. A bécsi abszolutizmus bábjává lesz és segít bilincseket forrasztani a lelkiismereti szabadság megnyűgőzésére. Nem látja, nem érzi, hogy ő a nemzetének csúfjává lett, akit a bécsi politika csak arra használt, hogy „ebet ebbel marasson”! Gyűlölettel üldözi, akiket előbb magasztalt. Gyanakvó lesz mindenkivel szemben; titkolgatja igazi érzéseit, s csak részegségében árulja el, mi lakozik igazán a szívében. Mind e változás sok bajt s még több gyűlöletet szerzett neki. Bár mindenki tudta, hogy öki gyelme — mint kovács kezében a fogó — csak vak eszköz a bécsi udvar kezén, azért mégis mindenkinek a nyelvére esett. Nemcsak az üldözött protestánsok üvöltöttek reá, hanem a jobbérzésű katolikusok is lator-elméjű embernek, nemzete ellenségének kiáltották ki őt. Szóval Szelepcsényi, mire haja őszbe elegyedett, teljesen elvesztette nemzete becsülését. Azaz, hogy búval és gonddal gyalázatot vásárolt magának.

Férfikora delén, mikor még senki sem sejté, áldás, avagy átok kíséri-e működését, a királynak és az ország rendjeinek bizalma sok fontom

és életbevágó politikai ügy elintézésével tün-
tette őt ki. Mestere lévén az ékesszólásnak s a
nyelvekhez is tudván, diplomáciai küldetés is
gyakran érte őt. A követjárás akkor nálunk
mindennapi dolog volt, hiszen a hódoltság
ügyei, aztán az erdélyi viszonyok folytonos
tárgyalást kívántak. A követek tehát jöttek és
mentek. Szelepcsényinek is bőven kijutott a
követjárásból. Mint rendkívüli követ” a fényes
portán három ízben is megfordult; azonkívül
Budán is több ízben járt ilyen minőségben. Ha
valami fényes eredmény nem is járt küldetése
nyomában, azért tehetsége szerint igyekezett
a személyéhez fűzött várakozásnak megfelelni.
Gyors *emelkedése* mutatja, hogy enemű érde-
mét a legfelsőbb helyen, is kellően méltá-
nyolták.

A portai követség abban a zavaros időben
nemcsak fontos politikai küldetés, de egyúttal,
veszedelmes vállalkozás is volt. A hosszú út
ezernyi bajától megválva, Konstantinápolyban
nem egyszer tömlöc várt a követeinkre. Nem so-
kat használt nekik itt a pecsétes levél, mert a
török, — amint a régi magyar közmondás
tartja. — amit a hídon fogadott, a szárazon meg
nem állta. A hamis praktikája basák könnyen
találtak okot arra, hogy a követekkel ké-
nyükre-kedvükre bánjanak. A következmé-
nyektől meg nem igen tartottak.

Szelepcsényi mindezt nagyon jól tudta s
így egyáltalán nem titkolta, hogy a portai kö-
vetség nem az ő ínyére való dolog. A jelentésé-
ben maga megírja, hogy az életét is féltette, de
mint főhajtó jobbágy uralkodója intő szavára
mégis megindult. Az útjának a célja volt egy-
részt a békesség ügye, másrészt meg Schmidt

Rudolf portai residens (követ) kicserélése. Schmidtnak eltávolítását a magyar rendek követelték, mert sok volt a rovásán. Izdenczy András rendkívüli követünket például az ő intrikái juttatták Konstantinápolyban tömlőébe. Szelepcsényi tehát méltán tartott o veszedelmes embertől s joggal hitte, hogy az ő élete ellen is fenekedni fog.

Szelepcsényi portai követsége minden egyéb körülménytől eltekintve közjogi és politikai szempontból is figyelemre méltó jelenség volt. Nem egyedül ment a portára, hanem magával vitte Greifenklau Sándort, az újonnan kinevezett állandó portai követet is. Amíg ez utóbbi az utasítását Bécsből kapta, addig Szelepcsényinek a magyar rendek adtak külön írásbeli utasítást. Szelepcsényi tehát mint Magyarországnak külön követe indult Konstantinápolyba!

Miután az oltalomlevél et (a hattí serifet) kezébe kapta, 1643 március havában népes kísérettel együtt hajókon megindult. A bevett szokás szerint Esztergomban a bég ágyúlovásokkal s zenével fogadta a követséget. Majd a szokásos mulatozás után, három naszáddal és útnyitó kísérekkel Budára, vitette. Szelepcsényi Greifenklau Sándorral együtt március 16-án ért Budára.¹ Itt is zajos ünnepélyes fogadtatás várt reá. A budai basa (Musa) másnap fogadván a követséget, a királytól küldött ajándékokat igen jó néven vette. Greifenklau rezidens maga írja, a jelentésében, hogy *Szelepcsényi kanonok igen. Ügyesen forgolódott a törökök*

¹ Jelentései, a volt cs. és kir. udvari levéltár Turcica című gyűjteményében vannak.

között a basa, udvarnépével magyarul tárgyalt és beszélgetett!

A követség március 28-án ért Belgrádba, ahol szintén barátságos és ünnepélyes fogadtatásban volt része. Innét kezdve lóháton és szekereken folytatták az utat. Április 23-án értek Konstantinápolyba. A nagyvezér 29-én fogadta először Szelepcsényit és Greifenklaut. A tárgyaláson jelen volt Szulfikár aga, ez a magyar renegát, akit Szelepcsényi már régen ismert s kivel meglehetősen jó viszonyban volt. Szulfikár aga segítségével, a tárgyalás simán, folyt le s a nagyvezér jóakarata jeléül kilenc drága kaftáut ajándékozott a követségnek. S mikor Szelepcsényi és társai szállásukra tértek, a nagyvezér huszonöt emberrel virágokat, mindenféle gyümölcsöt, bort és élelmet küldött nekik. Szulfikár aga a nagyvezér megbízásából naponként meglátogatta, Szelepcsényit s vélo hosszasan tárgyalt.

Május 10-én (vasárnap reggel) a szultán fogadta a követséget. Szelepcsényi és társai ez alkalommal a nagyvezértől kapott kaftánokat öltötték magukra.

A szultán előtt Greifenklau beszélt. Ezt a beszédet Szelepcsényi halkán magyarul monda el Szulfikár agának, aki viszont törökül tolmácsolta a szultánnak. Őfensége közömbösen s némán hallgatta a beszédet s csak hebe-korba billentett egyet a fejével. Ezzel aztán a fontos kihallgatás véget is ért. Most már csak a nagyvezérrel kellett Szelepcsényinek tárgyalnia a rezidens kicserélése és a fennforgó politikai ügyek dolgában. Az utolsó kihallgatása alkalomával azonban majdnem bajba került. Őki-gyelme ugyanis látván, hogy a nagyvezér ha-

mis praktikát forgat a fejében, körmönfont ravasz-sággal igyekezett belőle a valóságot kicsalni. A nagyvezér azonban nem ment lépre, hanem tűztől gyulladt tekintettel fordult Szelepcsényi felé s üvöltve kiáltá: hitvány eb, mit kívánsz még tudni! Nem szimatoltál ki eleget! Még egyszer mondom, ha a királyod követet küld ide, mi is küldünk Bécsbe!

A nagyvezér e kifakadása oly sértő volt, hogy a jelenlévő dragoman nem is merte Szelepcsényinek szó szerint lefordítani. Őkigyelme csak később tudta meg, minő szó érte őt a fogadtatáson,

Szelepcsényi elvégezvén dolgát a portán, június 8-án Schmidt rezidenssel együtt útnak indult. Budáról lóháton Tatába, innét pedig Komáromba utazott. Útjáról szóbeli jelentést tett őfelségének.

A hosszú és kellemetlen út fáradalmaival még ki sem pihenhetett, mikor értésére adták, hogy rendkívüli követi minőségben újra Konstantinápolyba kell indulnia. A király 1643 október 1-én 1600 frtnyi útiköltséget utalványozván számára, meghagyta, hogy késedelem nélkül induljon, mert küldetésének célja semmi halasztást nem tűr.

Miután a királyi diploma elkészült s a szokásos módon vonta rány, ba, takarva arany zsinórral átkötve Szelepcsényi. kezébe került, a követség megindult. December 9-én ért Szelepcsényi és kísérete Konstantinápolyba. Ez úttal nagyon rosszkor jött. Magyarországból ugyanis az a hír érkezett a portára, hogy a mieink kilencszáz lovon való vitézzel megtámadták Esztergomot. Mivel, a támadás békeség idején történt, Musztafa nagyvezér éktelen

haragra lobbant. Bosszúját aztán az épp akkor megérkező Szelepcsényin tölte. Ahelyett, hogy követet megillető módon fogadtatta volna, még azt sem engedte meg neki, hogy Greifenklau rezidens házában szálljon meg. Ehelyett Musa budai basa üres palotájába vitette s ott őriztette őt. Másnap aztán fogadta. A hivatalos jelentések szerint Musztafa nagyvezért soha ily dühösnek és őrzöngőnek nem látták. Vérbenforgó szemmel, durván támadt Szelepcsényire az esztergomi megszállás miatt. Hát ez nálatok frigy tartás? — kiáltá. — Mit keressz itt? Őfelsége levelét hoztam — felelé Szelepcsényi — többnemű megbízással egyetemben. Nem kell nekem az írástok, — kiáltá a nagyvezér — jó lesz, ha összeszeded a sátorfádat s holnap elmész a fenébe! Szelepcsényi erre távozott s Greifenklau rezidens la Kasára ment. A nagyvezér azonban rögtön érte küldött s miután jól lehordta őt, Musa budai basa palotájába vitette s ott egy nyomorult szobába elzáratta. Ez alkalommal a nagyvezér az állandó rezidensnek (követnek), Greifenklau uramnak is megmondta, hogy menjen a pokolba, nincs itt semmi szükség rezidensre.

Eközben az elzárt Szelepcsényit meglátogatta Szulfikár aga, a nagyvezér bizalmasa és magyar tolmácsa. Szelepcsényi csak most merte a királytól küldött ajándékokat előszedni. E szép ajándékok Musztafa nagyvezér haragját is elsimították. A dér-dúr gazdából egyszerre nyájas és mosolygó háziúr lett, aki szívesen fogadta Szelepcsényit. A békesség ügyében azonban Szelepcsényi még sem boldogult, mert holmi pusztai ígéreteknél egyebet nem kapott, De ő ezzel is meg volt elégedve s örült,

hogy ép bőrrel indulhatott hazafelé. Szegény Szelepcsényi, — írja Greifenklau rezidens — azt hiszi, mindent elvégzett, pedig a követségének az eredménye az a két majmoni (tengeri macska) és két karámáni (széles farkú) birka, a miket magával vitt.

Ez bizony nem valami fényes eredmény! De hát nem Szelepcsényi volt az egyetlen portai, követ, aki ily dib-dáb semmiséggel tért vissza a portától! A sors különben neki is nem mindennapi elégtétellel szolgált. Musztafa nagyvezér ugyanis, aki miatt Szelepcsényinek annyi szégyent és bűt kellett látnia, életével lakolt. Szelepcsényi épp az útra övezte fel magát, mikor a szultán Musztafa nagyvezér megfojtását elhatározta. Ünnepestes dívánt tartott a vezérbasáival s mikor javában tanácskozott volt, hirtelen elkiáltá magát: „hol a hóhér? Jöjjön be és végezze a dolgát”. Musztafa tudván, hogy az ő halálos ítélete hangzott el, feltaszítván az előtte állókat, eszeveszetten rohant ki a tanácsteremből. Az udvaron lovára kapott s szélvészként vágatott a palotájába, ahol eltorlaszolta magát. A szultán testőrei és a hóhérok azonban nyomon követték őt s bezúzáván az ajtót, Musztafa kereséséhez fogtak. A nagyvezér üldözői elől a háztetőre menekült s onnét az utcára ugrott. A szegény esés közben a fejét bezúzta s véres fővel szaladt tovább. Musa budai basa palotája felé menekült, ahová ökgiyelme kevéssel előbb Szelepcsényit záratta el. Épp a kapu előtt érték őt utói az üldözői. Körülfogták őt s felolvasták neki a szultán ítéletét. Musztafa darabokra tépte a szultán írását és öklével védte magát támadói ellen.

Az egyik katona erre csákányával a nagy

vezér karjára sújtott, mire a hóhéroknak sikerült az istrángot a nyakába, vetniök. Erre két, oldalról vonni kezdték s ki hol érte, ott rúgta és ütötte a fuldokló nagyvezért... Mindez az utcán nyilvánosan történt. Soha idáig nagyvezér ilyen módon és helyen nem végezte még az életét. Musztafa, holttestét aztán elcipelték s bemutatták a szultánnak. Sírját és sírfeliratát már előre elkészítette volt Musztafa, s a szultáni rendeletre oda temették őt. Miután udvari személyzete nagy részét megfojtották, vagyonát is zsákmányra, vetették.

A megölt Musztafa Törökország egyik legnagyobb államférfia volt; élesesű, komoly, ravasz, nagy tapasztalatú és szerencsés kezű férfiú, aki hadi és politikai ügyekben ritka szerencsével és nagy sikerrel kormányozta az országot. Albániai születésű, keresztény anyától származott férfiú lévén, a kereszténység sok jóindulatot tapasztalt részéről. Épp emiatt a halála nagy csapás volt a Törökországban élő keresztényekre. A portai követ jelentése szerint a halálát a szultán anyjának és a háremhölgyeknek köszönhette. Ezek ugyanis rávették a szultánt, hogy az ő jelenlétükben kényszerítse a nagyvezért halálos ellenségének: Siliktár basának megkövetésére. És Musztafa nagyvezér kénytelen volt Siliktár basa előtt földre borulni és kezét megcsókolni. A furcsa jeleneten kacagott az egész háremvilág. A porig alázott Musztafa azonban bosszút forralt. Sikerült a janicsárokat fellázítani, akik aztán Siliktár basa fejére halált kiáltottak. A szultán azonban, ügyet sem vetvén a janicsároknak rezgélődésére, Musztafa nagyvezért fojtotta meg.

Szelepcsényi már kitette a lábát a törökök

közül, mikor ez a dráma véget ért. Az 1644. év február 13-án már Budán tárgyalt Musa basával. Itt is igen hűvös választ kapott, úgy hogy az ég szerelmére kérte a basát, ne bocsássa el ilyen hideg szóval. Kárba vezett a könyörgése. A basa nem hajolt a kérő szóra. Emiatt Szelepcsényinek még ez év április havában újra Budára kellett mennie, hogy a békesség ügyében jobb választ csikarjon ki a basától. Ez félig-meddig sikerült is neki. A basa ugyanis a többi között ezt monda Szelepcsényinek: „Boszniai vagy te is, én is; bosnyák őszinteséggel esküszöm neked, ha a portára követet küldetek, még mindent szépen rendbehozhattok!”

Szelepcsényi erről, a budai útjáról hosszú jelentésben számolt el. Az udvar ezúttal nagyon meg volt vele elégedve: de maga Szelepcsényi már torkig volt a követjárással, s nem kert többé az efféle kitüntetésből.

Régi újsághírek.

A török világban újságjaink ugyan nem voltak, de az emberek azért minden újság után kapva kaptak. Hajszolták, hintegették a híreket. A kíváncsiság ösztökélte valamennyiüket s ki hogyan tudott, úgy szerzett hírekéi. Aztán menten tovább adta azokat. Nem hiába mondogatták, hogy szárnyon jár a hír, bizony eljutott az oda is, ahová a dúvad nem talál, a keselyű szeme nem lát. Jó iramú lovakon száguldva vitték a leveleket s a levelek kézről-kézre jártak, a bennök lévő hírek szájról-fültre szálltak. Aki e kor roppant levelezését lapozgatja, majd minden levélben olvashatja, hogy hírekéi, kérnek s hírekkel szolgálnak. Mondanunk sem keli, hogy a leveleken kívül akadtak még hírhordozók is, akiknek mesteriségük volt a hírek hintegetése. Róluk szól e régi magyar mondás: *sok temondádot forgatnak az emberek*, Róluk mondogatták azt is, hogy a hazugok regimentjében magas tiszti illeti őket, Mert hát nagyon is értették, mint kell a szót imide-amoda csigázniok, hogy mindenkinek a fülét megviszkettesse.

Az utazás a hódoltság korában sem volt

ritka. Az emberek jártak és kellek. Még aki-
nek dolga sem volt, fel-felrugaszkodott a szom-
szédjához, hogy néhány pohár bor mellet
megeressze fékét a beszédnek. A főbb közle-
kedési utak mentén fekvő kastélyaink ez idő-
ben népesebbek voltuk a vendégfogadóknál is.
S gazdáik bizony nem panaszkodhattak, hogy
a küszöbjük megmohosodik. A hős Forgách
Simon írja 1587 április 6-án Pálffy Miklósnak:
„Az lengyel határnál lakom. Mindenki nálam
száll meg. Erdélyi úr, magyar meg lengyel
VAGY ismer, vagy nem ismer, engem el nem
kerül. Igen reá szektának s költségem nem
kevés megyén reá, gonoszakaróim pedig másra
magyarázzák. De az emberség nem mutatja,
hogy házamból valakit, a féle jövevényt kiver-
jek... Báthory Boldizsár lement Erdélybe.
(,) is ide házamhoz jött volt s itt vetkezett le
az olasz ruhából és magyar ruhába öltözött.
Zsiga a fia is vele volt.” ’

Sok-sok olyan kastélyunk volt, mint For-
gách Simoné s mikor a hideg melegre tért s a
földet serkentgette a nap ereje, egyik vendég
a másikat érte. Igaz, hogy a legtöbbje csak úgy
ugorhati módra jött és sokáig nem mulatott,
de azért hírekkel jól megrakva távozott. S az
ilyen találkozóhelyen összeszedett hírek csak-
hamar mindenfelé elterjedtek. S minél tovább
szállt a hír, annál többet tolták hozzá. A szű
nyogból aztán hamarosan, elefánt lett. Az 1.571.
évben például Prágán felül nagy jégeső volt.
Mire ennek híre a Dunáig ért, már azt írták,
hogy olyan: jégdarabok estek, „*mint egy ma-
gyár süveg, egynéhány s még olyan, mint egy*

¹ Pálffy seniorátus pozsonyi leváltára.

cipó, egynéhány pengig, mintegy lúd hossza!” S a jámbor atyánkfia, aki ezt írta, szentül hitte, hogy a prágai kő-eső csakugyan ilyen volt. Hiszen jómaga jelenti, hogy egy szál kétsége sincs benne!

Különös jelenség, hogy minél badarabb, minél hihetlenebb volt valamelyik hír, annál több hívője akadt. Az idők mivolta hozta magával, hogy az emberek a szertelenségeken kapkodtak. Az 1657. évben a pozsonyi katolikusok hirdették, hogy látták az ördögöt, amint barátkámzsában, övig kihajolt a luteránus templom ablakából. Ez a badar hír mindenfelé hitelre talált. Bécsben külön újságlapot nyomtattak' a dologról s minden olvasó rajzban is láthatta az ördögöt. Pedig az ördög úr nem igen tekintgethetett ki a pozsonyi templom ablakából, mert erős vasrostély és külön receforma vasrács fődte a templom ablakait.

Ebben a korban az. efféle hihetetlen hírt *gyermekhírnek mondottak*. Egy sorban állt véle az úgynevezett *tót hír*, melyre szintén keveset adtak.¹ Mindenki félt az úgynevezett török hírektől, melyek százszorosán túlozva „terjesztették a fenyegető” veszedelmet. A török hírnél is rosszabbnak tartották a tatár hírt. Erről írja 1647-ben Sándor prédikátor Batthyány generálisnak: „Ezután ha valaki *tatár hírt* viszen az Rábán által, ajándékozza meg nagyságod az farát száz pálcával. Akkor meggondolja, ki szava után hazudjon.”¹

¹ 1568 április 22-ön írják: „Thúry György uram hire és Majthényi Lászlóé szinte olyan, mint az tóté, azki az bokorba száz farkast látott volt s végre egy sem volt.”

A szemmel látott, megbízható hírt *bizony hírnek* mondták. „Ha az eféle hír felemelő, szívvidító vagy lelkesítő volt, *aranyhírnek* hívták. Az aranyhír „olyan volt, mint a színméz, mely maga, szokta magát nyalatni. Hogy *cigányhír* is bőségesen akadt nálunk, mondanunk sem kell.¹ Hiszen nemcsak a cigányok hányogatták nálunk a sok kalafintát; hazug és nyalka, emberek is akadtak, akik a pajkosak módja szerint vakon vitték vesztére a könnyenhívőt. A cigányhírről mondogatták eleink, hogy a füstje nagyobb a pecsenyéjénél: s ösztövérvé lévén a pecsenye, igen kevés zsírja csepeg!

Amint látjuk, a különféle hírekben nem volt hiány. S akármilyen lett legyen is a hír, az emberek kapva kaptak rajta, még ha annyit sem értettek belőle, mint az égi dörgésből. A XVI. és a XVII. század levelei természetesen oly hírekkel szolgálnak, amik azon kor fiait lekötötték. A vallási villongások idején például majd mind efféle hírekkel találkozunk a levelekben.

Hadas időkben leginkább a háborús hírek járták. A politikai üldözések korában a nemzeti sérelmek és a szenvedések leírásai töltik be a leveleket. Be akármilyen természetűek is ezek a hírek, mindig érdekesek s műveltség-történeti nézőpontból pedig igen gyakran fontosak is. Mutatóul szolgálunk egynéhánnyal.

A vallási villongások, korában írja Enyingi

¹ Révay Mihály 1576 március 7-én levelet írván Batthyány Boldizsárnak, jelenti, hogy hír szerint a lengyelek a törökkel titokban megegyeztek. Ez — úgymond — *zsidó hír*.

Török István Batthyáynak a következő nagyszombati bírt”:

„Kegyelmednek azt írhatom, hogy az elmúlt vasárnap akart kardinális uram valami komédiát praesentáltatni, kinek nagy állásokat is csináltak vala deszkákból s az komédiának az vége az lett volna, hogy miképpen égették meg Luther Mártont az pokolban testestül-lelkestül. Valaki, az ispánja Luther Mártonnak, tudtára adta (a kardinálnak), hogy lia gondot nem visel magára, vasárnap megégetik. S még szombaton 12 órakort, mikor szinte ebédre sok vendégi jöttek volna kardinál uramnak, neki gyújtotta az kardinál konyháját s onnét az tűz az pap házában akadt és égett száz ház el. Gyermek is égtek s asszonyemberek is... Az szegény régen meghalt Luther Mártonnak ugyan nem lehetett volna több és nagyobb öröme, a mennyi szomorúsága az kárvallottaknak volt. Könnyes szemmel siratták az égést...”¹

Eszterházy Pálnak Pálffy Istvánhoz írt levelében olvassuk, hogy Wandár Máté Bujákban „az katolikusok szentegyházából az oltárt földig lerontotta, az benne való régi szentek relikviáit mind edényestül azt kert karójára föltette, mondván, hogy az pápisták Istenét karóra tette »Onnét levévén, az tűzben égette meg tulajdon maga akaratjából.»²

A Zrinyi-család véres tragédiája előtt a muraköziek nagy félelemben voltak. Veszedelemes felhők tornyosultak följük s ők szegé-

¹ Körmendi levélt. Missiles, 1610 szeptember 24. A dolog Nagyszombat városában történt.

² Pálffy senioratus pozsonyi levéltára.

nyék istenkedtek és esedeztek, hogy innét vagy amonnét segítséget kapjanak. Árvai Mihály uram levele szerint akkor a következő eset történt: „Szemmel látott dolog, hogy e napokban a csáktornyai várból feles kígyó, öreg és apró kijöven, a vár árkában levő jégen először viaskodván, mardosták egymást. Azután egyig mind eldermedtek ugyanott az jégen. Nagy szerencsétlenségnek magyarázzák sokan, holott hasonló csoda történt Érsekújvárott is eszten-dővel előbb, minekelőtte megvette volna az ellenség! Mindazonáltal az Isten fordítsa jóra!”¹

Amint tudjuk, ez a nagy szerencsétlenség, csakugyan elkövetkezett.

Petheő Pál uram jelenti 1621-ben, hogy két árkuson bécsi híreket kapott. „Oly nagy ha-zugságok vannak benne, — írja Petheő — hogy még a hajain szála is borzadozott! Azt írják, — úgymond — hogy Bötlehem (Bethlen) ő fel-sége 4000 hajdúját Széchy György Érsek-ujvárott mind levágta s a fizetésükre küldött 35.000 tallért elragadta. Hát bizony — írja Petheő — Széchy György magamagát sem meri mutatni, hada sincsen s a hajdúktól úgy ret-teg, mint a tüztől!”

Petheő uramnak azt az újságot is megírták, hogy a dán király a német császár mellé állt s vele szövetekezett. „Ez is gyermekhír — írja Petheő — mert az király az császárt nem szol-gálja.”

A hírhedt Abele, a magyaroknak e dühös ellensége 1685-ben Trencsénbe jött. Onnét a

¹ Körmendi levéltár. Missiles, 1668 február 25. Árvay Mihály levele Bohráról Batthyány Borhálához.

szomszéd megyébe kellett volna mennie, de féltvén a bőrét, Trencsén megyétől katonai kíséretet követelt. Somogyi Ferenc uram levele szerint Trencsén megye Ábelének azt adta válaszul, hogy a megyére német adóban hétezer porciót vetettek. Ebből négyezret Ábelé elvihet magával. Ezenkívül a megye más kísérelt nem adhat neki!

Azt szokták mondani, a hangyának is legyen haragja! Hát még a gögös és elbizakodott Ábelének „? Fújta is a kígyókövet; átkozódott. is eleget, de a megyét jobb észre nem hozhatta.

S mivel mindenfelől szilaj hírek szállдогáltak, Ábelé úr végre is jónak látta lábanyomát otthagynia.

XX.

Udvari emberek.

Sok emberünket politikai szereplésük s hivatalos nyilatkozataik alapján szoktuk megítélni és jellemezni. Az ilyen megítélés azonban nem mentes minden tévedéstől. Sajátságos helyzetünk hozta volt magával, hogy nálunk a politikai szereplés s a meggyőződés két teljesen különböző dolog volt. Az első dolog a nyilvánosság előtt történvén, mindenki előtt ismeretes volt. Az igazi meggyőződés azonban csak bizalmas baráti és családi körben szólalt meg, s így erről igen kevés ember szerezhett tudomást. Pedig igazában ezekből a bizalmas nyilatkozatokból és levelekből állapíthatjuk meg, mit hordozott a szívében az illető ellenünk vagy mellettünk. Akik tehát csupán a külső jelenségek alapján ítélték s nem vették figyelembe a bizalmas nyilatkozatokat, az igazi meggyőződést: sok emberünket nemzeti szempontból gyanú alá vették s főleg a nemzetet rontó vad torzalkodások idején egyenesen megbélyegezték. S mivelhogy a gyanúnak, a rossz hírnek serény lába szapora lépteket szokott tenni, a jó hír ellenben rákháton jár; sok-sok emberünknek hazafisága s jóneve csak ak-

kor lón ismertté, mikor már régen elnyelte őket a komor temető! A szerencse sima sarkú hol futja, hol kergeti az embert. Az erőszakosokhoz, a szájásokhoz hamarabb csatlakozik, mint az elmélyedő, csöndes lélekhez. Amazoknak híre és neve támad, az utóbbiak pedig igen gyakran ítéletet vesznek magokra az emberektől ...

Forgách Zsigmond a hasonló nevű nádorispánnak a fia és a nálunk ina is nagyon népszerűtlen Forgách Ádám generálisnak az öccse volt. Tanult, művelt ember, s bátorszívű katonára hírében állott. A királyi háznak hív embere lévén, Rákóczi György ellen küzdött. Tehát udvari embernek csúfolták őt. Az erdélyi és a tiszamenti magyarság közt nem valami népszerű volt a neve. De a nyugati részekben szívesen látott és becsült ember volt mindig. Fiatalon halt meg, igazán tragikus körülmények közt. Ha tovább ói, bizonyára a legmagasabb állásokra jutott volna. S nagy lévén benne az áldozatkészség, a hazájának hasznára lett volna.

Amint említők, Forgách Zsigmondot udvari embernek hívták. Azaz, hogy olyan magyarnak tartották, aki többet nyomja a bécsi pádimentumot, mint a hazai földet. S mivelhogy már a XVII. század derekán is azt tartották, hogy a bécsi lakás elfeledteti az emberrel a hazáját, gondolhatjuk, hogy Forgách Zsigmond magyarsága felől nem valami jó véleménnyel voltak. Pedig nem volt igazuk, akik ilyenformán vélekedtek Forgách felől. Testestül-lelkestül magyar volt ő s abban az időben kevesen akadtak, akik nála többet aggódtak s maradásunk felől többet fáradtak. A

bécsi udvar körül is csak igen ritkán forgolódott. Csak úgy „ugorható módra” rugaszkodott fel Bécsbe s akkor örült, mikor hátat fordíthatott a városnak. Egyik rokonának: Batthyány Ádám generálisnak, írja 1643 július 14-én Bécsből: „Bizonyos dolog, hogy inkább vigadnék kegyelmetekkel együtt otthon, hogy nem mind itt az pádimentumot nyomnám”/ Ugyanekkor a király Forgách Ádámot is Bécsbe hivatván, róla e megjegyzést teszi: „Forgách Ádám urain ökegyelme is megesméri itt, hogy nem minden arany az, mely fénylik”.

Bár Forgách Zsigmond az udvarnak törhetetlen híve volt, azért a bécsi politika nem volt ínyére. Nem egyszer élesen kikelt ez ellen. Az 1643. évben írja például Batthyánynak: „Én igazsággal írom kegyelmednek, hogy Isten is szánja ez mi földünket, hogy csak így vagyunk elhagyatva és azt sem engedik, hogy magunk oltalmára csak egymással is beszélgesünk. Félő is, hogy az ilyen sovány gyökéibojtorjánt ne virágozzék... Elég szomorú dolog az is, hogy annyira tilalmazták az török ellen való boszúállást. De én úgy hiszem, hogy avval csak az törököt akarják simogatni, hogy mostan veszteg legyen. Mindazonáltal kegyelmetek ha eljár is dolgában, nem remélem, hogy halálos vétket cselekedjék”.

Amint Zrínyi Miklós, úgy Forgách Zsigmond is a török ellen való harcnak a hirdetője volt. Kárhoztatta az udvar politikáját, amely a harminc éves háborút fontosabbnak tartotta az ország védelménél. A nádorispánt is folyton

¹ Úgy ez, mint az alábbi levelek is a Baththyány herceg körmendi levéltárában a missilisek közt vannak.

arra kérte, vetné közbe magát az ország védelmezése dolgában. „Ha aluszunk, — írja Forgách — félő, hogy a török álmunkból föl ne rázzon üstökünknel fogva. El is hiheti, nagyságod hogyha most ennyi sok veszélyben hazánk népe is késedelmes és maga oltalmára is restes, annál inkább nem cselekszik semmit, ha nem kezd félni”. (1641.)

Ilyen hangon nógatja a többi ismerőseit is a török ellen való harcra, bár tudta, hogy az udvar ezt rossz néven veszi. Kiáltó szava azonban nem volt foganatos. Az egyenetlenség és a gyűlölködés oly nagy volt az országban, hogy még az utolsó veszedelem sem tudta elnémítani a pártoskodókat. „Inkább gerjed, — írja Forgách nagy szomorúan — hogysen csilapodnék az egyenetlenség köztünk.”

Erről az átkozott egyenetlenségről írja 1643-ban: „Bizony méltó volna fölserkennünk. De ha Istennek ostora, hogy magunk ékeivel, faggattatunk: csak azt remélhetjük, hogy mind az fa s mind az ék elhasadoz és félő, az ki az ujját vagy kezét közel teszi az hasadáshoz, hogy oda ne szorítsa”.

Mikor 1641-ben a nádorispán fölkelést hirdetett a török ellen, alig jelentkezett egynéhány nemes. Ekkor írta volt Forgách Zsigmond a nádorispánnak ez érdekes sorokat: „Kellenék önagyságának (t. i. a nádornak) úgy cselekedni, mint itt minálunk az pór-hadkor cselekedtek az parasztgenerálisok s kapitányok, azkik renddel és által meg által járván az országot, valakit elől-utol találtak, csak mondták: esküdjél, koma, gyere; mert meg köll lenni. Ha nem jött, mindenéből zsákmányt hánytak”. (Sebes, 1641 október 10.)

Úgy látszik, hogy Forgách igen jól ismerte a magyar természetét. Tudta, hogy irtózik az adótól. Az 1643. évi nagyszombati gyűlés is azért ment füstbe, mert az adózáson kezdték. Ekkor írta volt Forgách: „Az nagyszombati gyűlés füstbe ment! Nem csodálom; mert talán azt kívánták, hogy kontribuáljanak. Az mellett nem jó volna elkezdni Magyarorszában! De talán ha magok emberségekre bízták volna, többet cselekedtek volna”. (Garam, 1643 március 25.)

Forgách Zsigmond jó katolikus és a jezsuiták tanítványa volt. De éppenséggel nem mondhatjuk, hogy valami nagy barátja lett volna a jezsuitáknak. Bizalmas leveleiben többször éles megjegyzéseket tesz rájuk s kikel az ellen, hogy további privilégiumokat kapjanak. Az 1643. évben írja például róluk Batthyány Ádámnak: „Az jezsuita páterek nagyszombati kollégiuma szabadságát az mi illeti, én bizony nem tudom, micsoda szabadságot kívánhatnak nagyobb, mint az mineműben vannak. És talán jobb volna az jó pátereknek hallgatásba, lenni még egy ideig, de az nem a mi dolgunk”.

Forgách Zsigmond igaz magyarságát s magyar gondolkodását hirdetik azon levelei, mikben a nemzet egyenletlenségét kárhoztatja s a pártoskodást nemzeti veszedelemnek mondja. Lelkéből óhajtja, hogy értsük meg egymást. Ha már haragnak lenni kell, legyen az olyan, hogy hamar lobbanjon, s hamar meg-aludjék.

Úgy látszik, hogy Forgách uram nagyon kedvelte a szép magyar könyveket. Bizalmas leveleiben többször ejt ezekről szót. Az 1641. évben írja például Batthyánynak: „Az mi az

képírónak állapotját illeti, hogy az könyvet még el nem készítette s azért kegyelmed fel nem küldte, én könnyen elvárom”.

Ugyanezen levelében írja e vidám sorokat: „Minapába volt Debreezen tájon az kálvinista prédikátoroknak gyűlése. Ottan féltvén feleségüket az kan deákoktól, azt végezték, hogy valamely ifjú legény húsz esztendős koráig meg nem házasodik, azután ha megházasodik is, de senki közülök őket meg ne esküdtesse, össze ne adja, míg csuklyába az ekkleziát meg nem követi. Viszont az leány is, az mely 18 esztendős koráig férjhez nem megyén, addig mátkájával meg ne esküdjék, míg hasonlatosképpen ekkleziát nem követ. Harmadszor: ha az leány 27 esztendőt pártájában tölt, ifjabbhoz ne mehessen, hanem hatvan esztendős emberhez legyen szabad mennie. Ezt nem tréfába írom, hanem mint bizonyos dolgot. Ügy is higye kegyelmed, nincs is még három heti, hogy ez az gyűlés és végezet meglőtt. Én régen készülök az ekklezsia követésére!” (Hertnek, 1641. december 10. Forgách ekkor még nőtlen volt.)

Forgách Zsigmond századának a gyermeke volt. Tudjuk jól, hogy ez a század a „vigan lakást” és a táncot nagy szenvedéllyel üzte. Mars és Bachus akkor nálunk testvérek voltak s Noé apánkat tartották a legderekasabb vincellérnek. Minden szentnek a poharát megitták. A vigan lakásnak és a pohárköszöntésnek se hossza, se vége nem volt. Ágon ülve lestek a traktát, s bizony, aki tehette, nem vont ki belőle magát. S a köszvényesek kompániája ugyancsak népes lett. S áztatták is eleget „nem barátságos járású inaikat” a hévizekben.

Forgách Zsigmond is nagy barátja volt a táncnak és a vígan való lakásnak. Nem is csoda! Szenvedésteli, veszedelmes idők jártak akkor s a szenvedő ott lop Örömet, a hol lothat. Az efféle életnek a következeképpen Forgách uram már fiatal korában a köszvényesek közé sorozhatta magát. Az 1642. évben (lakodalma, idején) már nem tudott a maga kezével írni. Idegen írással hozza tehát Batthyány tudomására: „Az jó víg lakás és sok tánc után lábam annyira neki tüzesedett és orbáncosodott, hogy az borbélyok eléggé hintik és étetik az ő orvosságokkal. Mely miatt nem kevés fájdalmat köll szenvednem”.

Amint a fájdalom kissé tágítást tett rajta, megest a régi életmódot folytatta. 1643-ban írja Batthyánynak: „Az mi az minapi kompániástul kegyelmedre köszönt és írott pohárt illeti, ugyanazon kompániával ma ebéden együtt leszek Kevenhüller uramnál s el nem mulatom, hanem ott is renoválom az kegyelmedre való pohárköszöntést és iszunk az kegyelmed egészségére”.

Mikor 1644-ben I. Rákóczi György felkelése megindult, Forgách Zsigmond a szatmári főkapitányi tisztelet viselte. A felkelő hadak megszállván a várat, Forgách Zsigmond vitézül tartá magát. Csak hosszú ostrom után sikerült a felkelőknek a várat elfoglalniuk. Nemsokára Szaláncz várat, Forgách kedves otthonát is megszállták és elfoglalták. Forgách Zsigmond ekkor a felkelők kezére jutott s így bátyjának (a kassai generálisnak) sorsáról mitsem tudott. Ez jobban aggasztotta minden őt ért csapásnál. Ekkor írta volt Eszterházy Miklósnak: „Szegény bátyámuram felől semmit sem hal-

hatok, él-e vagy hová lett? Megítélheti nagyságod, minemű búsult szívvel legyek. Jóságom oda vagyon, azkivel keveset vagy semmit sem gondolnék, csak szegény bátyámuram felől jó hírt hallhatnék. Vigasztaljon meg nagyságod levelével”,

A jó ember és a jó testvér meleg szíve nyilatkozik meg ez aggódo sorokban is. A maga baját nem is érdemesíti panaszra, csak a bátyjáért aggódik.

A felkelők magukkal vivén Forgách Zsigmondot, Torstenson táborába jutott s ott Brünn ostromát akarta végignézni. De hirtelenül meghalt. A szóbeszéd azt tartotta, hogy mérget adtak be neki borban. Valószínűbb, hogy pestisben múlt ki. Fiatalkorában halt meg s fiatal özvegyet (Batthyány Borbálát) hagyott maga után. Ez az özvegy nagy patrónusa lett a jezsuitáknak. Még a rend alapítóját is megfestette. Reánk maradtak Kiss Imre nevű jezsuita páternek levelei, miket egyházi ügyekben Forgách Zsigmond özvegyével váltott. Ezekből világosan látszik, hogy Forgách özvegye hit dolgában olyan Báthory Zsófia, szabású asszony volt.

Politikai és vallási viszonyaink hozták magukkal, hogy a magyar nemzet a mohácsi veszedelem után ritkán egyesült meg. Az ország keleti része az erdélyi fejedelemség felé fordította szemét és szívét. Itt kerestek támaszt az új hit követői is. A nyugati részek a bécsi királyt ismerték uroknak, s ahhoz bíztak, mint valami kőfalhoz. A két politikai párt, s a régi

és az új hit követői örök hadban állottak egymással s gyűlöletet támasztottak egymás közt. Jámbor eleink nehéz természetű emberek voltak és sehogy sem tudták egymást megérteni. S akadtak seregével, akik az amúgy is lángoló tüzet olajjal gerjesztgették. És pusztították egymás jószágát, s ölte a magyar a magyart. Egy-egy nemzeti felkelés úgy ahogy, biztosította ugyan politikai jogainkat s néminemüképpen a vallási szabadságot is, de az efféle eredmény mindig óriási áldozatba került. A két fél ugyanis egymás jószágait oly módon égette, pusztította, hogy a tatároknak is becsületükre vált volna. S így minden felkelés az ország gazdasági romlását és elnéptelenedését vonta maga után. Szerencse, hogy nálunk volt a török! A krónikásaink aztán erre foghattak minden romlást, minden pusztulást.

Efféle politikai és vallási viszonyaink értenünk engedi, miért burjázott föl nálunk olyanira a testvérgyűlölet a gyanúsítgatás stb. Hiszen az embereket nem igaz szándékuk és érdemük szerint ítélték meg, hanem felekezeti s politikai pártszempontból. Innét van, hogy sehol a világon nem akadt annyi hazaáruló mint nálunk, és sehol nem ünnepeltek megváltóknak olyanokat, akik — bár akaratlanul, de mégis — romlást hoztak az országukra, csak nálunk. Aki a bécsi udvarral tartott, aki a maga és a hazája boldogulását a király oldala mellett kereste, s a megértés útjait egyengette, annak itthon bizony kevés becsületet adtak. Pedig mennyi érdemes és igaz magyar akadt ezek között! De hát nálunk elegendő volt, ha valakit aulicus-nak, aulicus-nak mondtak. Az ilyen már keresztet vethetett a múltjára és

a jövőjére. Sajátságos helyzetünk hozta magával, hogy az egyik magyar hazaárulónak tartotta azt, akit a másik mint legjobb és leghasznosabb hazafit tisztelt. S bizony, ez az állapot örökségképpen ránk szállott és még ma is sárt kenegetünk olyan fiainkra, akik tiszta magyarságukban jó emlékezetű eleink nyomdokait követvén, a pártgyűlölet helyett a kölcsönös megértés útjait egyengetik, s azokat is barátainká igyekeznek tenni, akikről egynémely atyafiaink hallani sem akarnak. Ezer szerencsénk, hogy az ilyen embereinket sem a múltban, sem a jelenben nem állította meg út jökből az ellenkező véleményen lévők gyanúsítgatása. Mentek a maguk útján; mert tudták, hogy a jó hajósok akkor is tusakodnak a habokkal, mikor legnagyobbak azok.

III. Ferdinánd király uralkodása idején nemzetünk legnagyobb fiai: Zrínyi Miklós, Eszterházy, Batthyány Ádám, Pálffy Pál, Wesselényi Ferenc stb. az udvarhoz szítottak és a királyhűségben például szolgálhattak. Az udvar magyarellenes politikája s a nevezettek hazafisága azonban nem lévén összeegyeztethető, lassan-lassan éles ellentét támad köztük. Egyikük-másikuk visszavonul. Akad köztük olyan is, akit az elkeseredés és a bánat a sírba dönt.

A XVII. század derekán nagy embereink között gyakran találkozunk Forgách Ádám nevével is. Akkor még ő is egy követ fujt Zrínyi Miklóssal és Batthyány Ádámmal; még őt is legjobbaink közt találjuk. A többivel együtt ő is kesereg szegény hazánk romlásán és szíve mélyéig hat minden csapás, mely országunkat éri. A nemzeti ügy védelmezői között

forog ő is, s kortársai írják róla, hogy „nem a németek szájaíze szerint való ember”!

Időjártára azonban Forgách Ádám gyökeresen megváltozott, Amíg a nemzeti ügy védői mindjobban elidegenedtek az udvar politikájától: addig Forgách Ádám teljesen a bécsi, udvar rabja lett. Mintha csak teljesen meghűlt volna benne a hazaszeretet, életének, gondolkodásának irányt a császári kegy szabott. Mi terelte őt erre az irányra, nem tudjuk. Talán határtalan nagyravágyása, talán mellőztetésének keserősége. A nádorválasztáson ugyanis a jó barátjai is a megbuktatásán fáradoztak. S Forgách Ádám a Wesselényi-féle összeesküvés idején már együtt szerepel a magyarság legnagyobb ellenségeivel: a Lobkowitzokkal, a Hocherekkal, a Rottalokkal stb., s tagja a pozsonyi és bécsi vértörvényszéknek (iudiciuin delegatum), mely oly sok üldözött magyart ítelt börtönre, gályára és halálra. Isten titkában vagyon, tett-e Forgách valamit politikai üldözötjeink érdekében? Annyi bizonyos, hogy nevét ez időtől fogva gyűlölettel emlegették s emlegetik ma is. S akik szót vetnek róla, még korábbi érdemeit is megtagadják. Pedig volt idő, mikor még Rákóczi is Zrínyi Miklóst, Batthyány Ádámot, Forgách Ádámot és Eszterházy Pált írja a magyar nemzeti ügy első védelmezőinek. Ha legjobbainknak ezen korban kelt leveleit lapozgatjuk, Forgách Ádámot azokban is az ország szabadságának védelmezői, között találjuk. Magasztalják őt mint vitéz katonát is, és a hazafias gondolkozású Pálffy nádorispán Zrínyi Miklósi, Forgách Ádámot és Wesselényit írja legjobb vezéreinknek. Mindezt Forgáchnak reánk maradt bizalmas levelei is

bizonyítják. Nem érdektelen tehát ő nem mindennapi embert megismernünk. Fiatalabb korából egész sereg levele maradt ránk, amelyek until elegendők arra, hogy gondolkozását és érzését föltárják. E senkitől sem használt levelek alapján mondunk el egyet-mást Forgách Ádámról.¹

Forgách külföldön tanult, igen művelt s hadban jártas férfiú volt. Pompásan forgatta a tollat s egyike legjobb humorú íróinknak. Vig kedve, jó humora még betegségében sem hagyta el. Még annak is örült, ha katonái valami csin-talanságot műveltek, azaz hogy a jó tréfának mindig örült. Buzgó katolikus és áldozatrakész hívő volt. Az 1645. évben maga írja Batthyány Ádámnak: „Az egész Forgách-família mind olyan istenfélő, ájtatos s jó, mint húgomasszony (az apáca). Engemet mintha tükörbe nézne kegyelmed, mikor húgomasszonyt látja, hasonló jó csöndes vagyok.”

Fájó szívvel nézte az ország romlását s ezen jobban kesergett, mint a saját javai pusztulásán. Nem egyszer írja ilyenkor barátainak: hogy szegény magyar hazánk romlása lankasztja a szívét. Mikor Rákóczi György seregei az ő birtokaival együtt az országot is végigpusztították, magának a fejedelemnek írta volt: „Nem hozta helyére nagyságod Magyarország szabadságát, hanem inkább kijövetelivel minékünk minden romlást hozott... Nem jó igyekezetek ezek nagyságos uram!”

Zúgolódás nélkül tűrte a nélkülözést és a nyomorúságot. „Mi itt — írja Batthyáynak —

¹ E levelek a Batthyány herceg körmendi levéltárában vannak.

az közönséges szegénység igáját mindnyájan vonjuk.” Bizony csak az ország oltalmáért lakta a véghelyeket, Csak nélkülözés volt a része. Nem hiába írta legjobb barátjának e régi magyar mondást: „Szegény ember szándékát, boldog anya bírja.”

Legjobbainknak ezen korban írt levelei mind dicsérettel és szeretettel írnak Forgách Ádámról. E kor egyik legnagyobb asszonya: Wesselényi Anna, a legmélyebb tisztelet és szeretet hangján emlegeti ismerőseinek Forgách Ádám uramat. A saját levelei is azt mutatják, hogy ez időben még egyértelmű és egyérezsű volt legjobbainkkal. Az udvarnak és a, bécsi kormányzéknek jóindulatát és gráciáját még nem kereste. Irtózott a bécsi úttól. Jobban esett neki, ha az övéivel lehetett, s ha nem kellett a bécsi pádimentumot nyomnia. Batthyány Ádámnak írta Bécsből 1643-ban: „Eluntam csak immár is idefel magamat, hogy semmi magyar társalkodásom nincsen,” — „*Nem nekem való az bécsi lakás* — írja egy másik levelében. — *Mindazonáltal talán föltalálom az mentséget ő felsége előtt, hogy ne kellessék fölmennem*”¹

Ismeretes dolog, hogy Forgách Ádám már fiatal korában magas katonai tisztségeket töltött be. Bármilyen szemmel ítéljük is meg őt. azt meg nem tagadhatjuk, hogy jeles katona volt. Sok szép győzelem fűződik a nevéhez. Vitézül küzdött a harmincéves háborúban s kitüntette magát itthon is a török ellen való harcokban. Ha a török csaták rablásra indultak, a Dunán innen való részekben ő zabolázta meg, A törököknek egyik-másik támadását

¹ Galgócz, 1648 január 30. (Körmendi levélt.)

ugyancsak keményen megtromfolta. Az 1645. év július 19-én kelt levelében maga írja le egyik pompásan sikerült lesvetését, melyből, élve egyetlen török sem menekült. Ugyanezen évben Rákóczi György generálisától: Bakos Gábertől visszafoglalta Nagyszombatot. Ez alkalommal nyolc zászlót és egy nyargaló lobogót szedtetett el a legyőzöitektől. Bakos vitézeit pedig megesküdtette, hogy őfelsége ellen többé nem harcolnak. A vezekényi csatát is ő vezette. E véres ütközetben tömérdek török, esett el.¹

Forgách Ádámnak voltak ugyan szerencsétlen harcai, is, de ezek nem az ő hibájából estek meg. Tudjuk, hogy Kassát fel kellett adnia; mert a túlerővel széniben védenie nem lehetett s mert a segítségre hiába várt. Megtörve és szégyenkezve hagyta el a várost. Ekkor írta a nádorispánnak: „Én rab vagyok... nekem oly vas vagyon a lábamon, akin nagyságod elcsudálkozik, ha meghallja.”

Érsekig várnak 1663. évi elvesztését neki rótták fel bűnül s törvény elé állították. De teljes elégtételt, kapott,; mert kétségtelenül bebizonyult, hogy amíg lehetett, hősileg védte a várat.

Forgách jó hírnevének a fentebbi két ostrom nem igen ártott. Tudta nálunk mindenki, hogy nehéz kenyér a katonakenyér, s aki nem evett belőle, nem tudja, minő ízű az! Jóindulatát és szeretetét tehát senki sem vonta meg tőle. Kortársai ezentúl is meleg

¹ Háborús híreket küldvén; Batthyány Ádámnak, a többi közt ezt írta.: „Az minemű kertben vagyok, olyan virágot küldhetők.” (1645.) Egy másik levelében írja neki: „Szegény ember szándékát boldog anya bírja.”

barátságot tartanak véle. S Forgách Ádám uram jó és balsorsban egyaránt humorosan fogja fel helyzetét s vidáman irogat barátainak. A XVII. század negyvenes és ötvenes éveiből egész sereg ismeretlen levele maradt ránk, melyek az ő kifogyhatatlan humorának csalhatatlan bizonyosságai. Íme néhány azokból. Batthyány Ádám családi Öröm előtt állván, Forgách imígyen írt neki: „Én bizony inkább akarnám, ha Ádám lenne, hogysesm Eva; mert az Ádámoknak főképpen nagy szüki vagyon; de az Évákat talán ha nem vetnék is, teremne, annyi vagyon ez világon... Az kis Ádám számára küldenék egy kis rókaháját, nem mintha az apjával valami reá nem ragadott volna, de nem árt a természetet segíteni. Anyám sokszor beszélte, hogy mikor világra jöttem, bárányhájjal kentek volt meg. Ha abból a hájból kaphatnék s ha lányuk lenne kegyelmeiteknek, jó lenne azt is azzal megkenni, hadd lenne apáca belőle.” (1641.)

Az 1642. évben Nyirő Gergely nevű kitűnő vitézét ajánlván Batthyáynak, megírja neki, hogy Nyirő a palatinus zászlója alatt is szolgált már száz lóval, s ott is becsületet vallott. „Vegye kegyelmed becsületes udvarába. — írja — fog tudni kegyelmednek szolgálni; mert bizony az bolondsághoz is főmódon tud, úgy hogy mestere is lehet. Nem is kell kényére hadni! Igen fő pénzcsináló! Eleget csináltak ketten Pardus Lukácschal s nagy mesterségesen penig; mert azkit az bányákon nagy munkával visznek véghez, ezek az fogukkal vitték véghez az pénzcsinálást. Kegyelmed ugyanazon pénzt, az-raelyet csinál, fizetésben tudhatja Nyirő uramnak. A fölöstökömhöz is hozzászokott.”

Valamelyik másik vitézről azt írj a Batthyáynak, hogy most házasodik. Vénasszonyt vesz el; mert attól fél, hogy ha fiatalt vesz el, elszeretik tőle a török vitézek.

Az 1647. év telén Forgáchoz a láz gyötörte. Orvosa a láz ellen eret vágott rajta. „Én, — írja. ez alkalommal — mint az Lázár, az ágy fenekit nyomom. Vagyon egész három heti, hogy nem tudom, mit teszen az étel. Csak az csont és bőr rajtam, úgy elgyötvött már az hideg. Az éjjel sem hittem, hogy a virradtát érjeni.”

Néhány nap múlva ugyancsak a betegségéről írta: „Az átkozott negyednapi hideglelés igája alatt vagyok s igazán forgácscsá tett; mert jártomnyi erőm sincsen, annyira elcsigázott már.” (1647 december 21. Újvár.)

Forgách Ádám jóízű humorával, magyarságával és vitézségével sok jó embert szerzett magának. Népszerűségét misem hirdeti jobban, mint az a körülmény, hogy háromszor is jelölték őt a nádorispáni tisztre. Egy ízben biztos volt a megválasztatása, de akkor ő maga visszalépett a derék Pálffy Pál javára. Ez alkalommal a király és a rendek elhalmozták őt az elismerés minden jelével. Az 1655. évben ismét nádor jelölt volt; azonban a Lippay érsek vezette párt megbuktatta őt. Ezúttal tapasztalta először, hogy a nagy emberek kedve nyúlhaton jár. Innét kezdődik Forgách Ádámnak pálfordulása. Elmétől alig megfogható nagyravágyás vett rajt erőt. A nádorválasztáson való mellőztetése pedig elfordítá őt a mieinktől. Boldogulását aztán az udvar körében és ellenségeink között kereste. Azaz hogy megtagadta a múltját s tönkretette egy élet küzdelmeiben szerzett jó hírnevét.

XXL

Léleklálás.

Ha valamikor, úgy a törökvilágban csakugyan joggal járta a mondás: „pókháló a törvény, csak az aprók akadnak és vesznek benne; az öregje keresztüljár rajta és erővel kiveri magát!” A török korszak örökös háborúi, veszett politikai viszonyai az amúgy is elf en ült kor erkölceit lassan-lassan annyira megrontok, hogy jó magukról nem sokan mondhatták: „nemzetemet megbecsülvén, igazán éltem!” Az urak és a parasztok, a vitézi renden lévők és a tisztviselők egy nyomon jártak a koral; s ki hol és hogyan tehette, a törvények terheit vállairól rázogatta. Ha mélyebben hatolunk e kor titkaiba, meglepődve látjuk, hogy a kor hatásától és bűneitől a papság sem volt ment. Ami más emberfiát megejtette, az bizony az ő szívében is fészket vert. Voltak ugyan, akik felülemelkedtek a kor általános hibáin, de igen sokan — felekezeti különbség nélkül — a közönséges bűnös emberek nyomdokain futkostak. A ránk maradt írott emlékek: hivatalos följegyzések, pörös írások és kánoni vizsgálatok jegyzőkönyvei a papság életéről nem a legszentebb képet adják. A vallás-

változtatás fölötté gyakori volt. Törökké lett papok esete sem ment ritkaságszámba, sőt török hitre tért szerzetesek üldözéséről is vannak emlékeink. Tudott dolog, hogy a budai basák megbotoztatták azt a katolikus papot, aki feleségével és gyermekeivel járt Még azok is, akik a reformáció korában — mindkét részről — vezérszerepet játszottak, olykor igen is nagyot botlottak. Csak az a szerencsájük, hogy az utókor a hibáikat kutatni nem szokta. Ki tudja például, hogy Telegdy Miklóst 1574-ben Garay Márton esztergomi kanonokkal együtt hamis oklevelek gyártása miatt elítélték?¹ Delfini kardinálisról és győri püspökről Forgáeh Ferenc; püspök ír megbélyegző dolgokat. Ugyancsak Delfiniről írja Szentgyörgyi, hogy Istent is eladná pénzért! Ott van Verancsics érsek esete is. Vájjon ki emlegeti az ő egyházellenes életét?

Bizonyos dolog, hogy mindaz az emberi gyöngeség, amit e korban az egyesekben találunk, a kornak a bűne, a kor hatásának a következménye. De azért a világért sem szabad általánosítanunk. Hiszen ahol árnyék vagyon, ott fénynek is kell lennie. S volt is.

Sok panasszal találkozunk ez időben a jobbágyság dolgában. Egyes írók e panaszokat általánosítják s a jobbágyság sorsát rettenetesnek mondják. Pedig ha mélyreható szemmel vizsgáljuk az álla pótokat, egészen mást látunk. A hódoltság korában nem a jobbágyság zsarolása és üldözése, hanem védelmezése és támo-

¹ Közös pénzügyi levéltár. Hung. 1574.: „Ob productionem falsarum literarum nota perpetuae infidelitatis et amissione omnium bonorum sunt condemnati”.

gatása szerezhették a földesúrnak megélhetést és hasznot! Ha e kor levelezéseit lapozgatjuk, a földesurak részéről tömérdek humánus intézkedéssel találkozunk. Adó alól való felmentés, vetőmag-adás, alamizsna-osztogatás közönséges jelenség volt. Csak például említjük, hogy a szerdahelyi jobbágyok 1586-ban azt írják uroknak, ha mindnyájukat örök tömlőére veti is, az adójukat meg nem adhatják. „Cselekedjék ti nagyságtok is — írják — oly Isten szerint, mint az szomszédságbeli földesuraktól látjuk cselekedni, ki aféle adónak megengedésével, ki pedig egynéhány száz mérő búzának kiosztogatásával táplálja az szegény jobbágyait!”¹

Batthyány gróf Körmend összes jobbágyait felszabadította, azon kikötéssel, hogy a török támadásakor katonáskodniuk kell. És néhány év múlva a körmendiek azért folyamodtak a grófhoz, hogy helyezze őket vissza a jobbágyi állapotba. Kérték volna-e ezt, ha a, jobbágy sorsa olyan rettenetes lett volna?

Persze akadtak földesurak, akiknek szemében a jobbágy nem ment emberszámba. De az ilyenek nem nagy számmal voltak. Aztán nem mindig a földesúr volt a hibás. Fejérváry Gáspár uram írta volt 1586-ban: „az parasztember álnokságát csak az tudja, kinek közi és dolgai vagyon vélek”. S ebben a, mondásban sok igazság van.

A jobbágyokat sanyargató földesurak, valamint a magafeledő papok nógatásával és részben ostorozásával már a XVI. században számos dorgáló írás foglalkozott. Ez írások célja természetesen a javítás volt. Ez a cél vezette

¹ Országos Levéltár. A kamarához intézett levelek.

az alább ismertetendő följegyzés íróját is. Ezt az érdekes és tanulságos följegyzést a magyar nyelvű emlékekben rendkívül gazdag zayugróci levéltárban találtuk. A kortörténeti szempontból is érdekes írás a következő címet viseli: „Az élő Istennek nagy és halhatatlan próbáiról és intéséről való írás, melyet közölt az sátán által Füzesben, Erdélynek falujában Bonczhiday Bálint prédikátoron házanépével egyetemben húsz hétig éjjel-nappal, mely sátán által való próbálása kezdetett 1587 június 28-án, végeztetett november 14-én,”

Nem tudjuk, Bonczhiday Bálint uramnak a szénája rendben volt-e, de annyi bizonyos, hogy a sátán úr nem restelte fáradságát vesztegetni a jó prédikátor megrémítésére. Hiába állott elő ökigyelme a zsidó próféták hosszú sorával, hasztalan állította, hogy az az igaz világosság, akit ő vallana, a sátán láthatatlan idegéből egymásután bocsátá rá pokoli nyilait. Bonczhiday uram végre is, hogy az egek országából ki ne szoruljon s hogy a dologból nagyobb búsulása ne essék, a szomszéd prédikátorok segítségéhez fordult. A többi között Doboky Mihály prédikátor uramat is megkereste s kéré őt, jöjjön Füzesre, hogy vele együtt könyörögne az Istennek: „elégednék meg immár az sátánnak ennyi dühösségin!” Doboky hajlott a kérésre s elment Füzesre. Amint a házba jövének, azonnal haliák, hogy a sátán Bonczhiday uram házanépével civakodik s különösen Sajka Jánost illetve éktelen kifakadásokkal. A szobában a sátán „megszünék” ugyan, de amint a prédikátorok veszteg ülének, Doboky Mihály uramat egy almával derekasan meghajítja. Doboky az almát

fölvevé és az asztalra tévé, de a sátán mind járt elkapta. Keresni kezdék az almát, de sehol sem találták. Egyszerre csak a tűzhely mellől Bálint uram leányát dobá meg vele a sátán. Erre bejött a bátor Sajka János, Simon Péterrel és a sátánra mordult, mondván: mégis itt vagy, te bojtos? A sátán úr visszaadhatatlan szókkal torkoló le Sajka Jánost s elkapván egy marék szilvát Bálint elől, mindnyájuk szemeláttára a ház héj járói hajigatá le, közben-közben Sajka Jánost hol bestyének, hol meg még gonoszabb perszonának nevezgette. Ezenközben a gyertya megaluvék és a sátán a sötétben Doboky uramat kezdé pökdösni, majd Bonczhiday ellen fordult és a szítóvasat meg a vasmacskát hajítá hozzá.

A megrémült prédikátorok erre gyertyát gyújtottak s buzgó könyörgéshez fogtanak. Majd elénekelek az „Az ki veti segedelmét az Istennek hatalmába” című egyházi dalt s lefekvének. A prédikátorok még szemüket is alig csukták be, mikor a sátán „nagyot süvöltve, mint egy juhászeb az hajnalt elfúvó üvöltéssel”, aztán az ajtón kocogni, erősen suttogni kezdett s az ágy felé közelgett. A megrémült házigazdát Doboky bátorítgatta: ne félj, — úgymond — ez undok lélek nem árthat minékünk! A prédikátorok félelmén — úgy látszik — a sátánnak kedve jobbra fordult, mert egyszerre táncnótát kezdé fúni, mintha azt mondaná: drullio, drullio, drullio! Erre a két prédikátor szemben állván a sátánnal, a következő ördögűző szavakat intézték hozzá: „Te sátán, ki az Isten színének látásától megfosztattál és veszedelmek rabja vagy, kényszerítünk tégedet az Ábrahámnak, Izsáknak, Jákob-

nak, mennynek és földnek hatalmas Istenének nevére és az ő áldott szent fiának, Jézus Krisztusnak szent nevére, hogy megmondjad, kicsoda az, ki tégedet ide bocsátott és mi végett?” A sátán a prédikátorok szent igéit sem vette s mintha azok a fülébe sem akadtak volna, táncnótához fogott s olyanformát dúdolt, mintha taridon-t, taridon-t mondana. Majd a német prédikátort hívogatta, mondván: „Jer Mihály uram a táncunkba, vagyon nekünk gyertyánk is!” A sátán úrnak ez a nyakassága végre a jó prédikátorokat is kihozta sodrubból s dühösen ordították a sámanra: „Te бүдös, undok lélek, felelj arra, a mire kérdünk!” Alig hogy e merész szók elhangzottak, onnét, ahol Bálint uram fia, nagyobbik leánya és a szolgáló aludtak, keserves kiabálás hangzott. Hamar az Istenért, — kiálták — imhol vonzza el rólunk a sátán a lasnakot! A két prédikátor óvatosságból nem ment a veszedelemben lévők segítségére, hanem csak távolról biztatták a bentlevőket, hogy Istent kiáltsanak. Erre a névre a sátán csakugyan elereszté a lasnakot. Ismét — úgymond Doboky — megbátorítók mind magunkat, mind a ház népét s a próféták szent nevére kérdők a sátánt, ki és mi célból küldé őt? A sátán felelet helyett a prédikátorokat undokul, hideg nyállal pökdösni kezdé, annyira, hogy képük-ről csakúgy folyt alá, aztán táncnótához fogott és a taridon-t, taridon-t fúva. Majd a szolgálón kezdé bibékélni. A szolgáló megkapá a sátán kezét s olyat szorított rajta, hogy a roppanást mindnyájan hallották. A jó prédikátorok azt hívén, hogy a sátánt most megcsíphetik, odarohantak s a lasnakot összetakarták, aztán

két fahusángot ragadván föl s a lasnakot addig verték, amíg teljesen ki nem merültek. Aztán nagy óvatossággal szétnyiták a lasnakot, de a sátán helyett bizony csak ágyforgácsot találtak benne.

E jelenet után a háznép ismét lefeküdt. A szolgáló vasfogót tett maga mellé, de a sátán néhány perc múlva azt a fogót Doboky uramhoz vágta; szerencsére csak a padszéknek a lábát találta. Mivel pihenésről szó sem lehetett, a prédikátorok a zsidó próféták előrebozsátásával újra kérdést intéztek a sátánhoz. Csodák csodája! a sátán ezúttal minden kérdésre becsülettel megfelelt. A prédikátorok legelőször azt igyekeztek megtudni., hogy a sátánt ki küldé nyakukra. Amikor aztán a láthatatlan lélek, akit ők eddig csak sátánnak tartottak, megmondá, hogy ő az Isten küldöttje, a prédikátorok önmagukkal megelégedve nem igen lehettek, mert nem egészen úgy bántak vele, ahogy az Isten küldöttével szokás. A további kérdésekre a lélek elárulá, hogy őt Bertalan-nak hívják s hogy küldetésének célja az emberek megjavítása. Jól tudja kigyelmetek, — monda a sátánnak vélt szellem — hogy az Isten minemű nagy éhséggel és döghalállal néző meg az embereket, *de lám, senki meg nem jobbula; ez széles világon gonosz emberek vannak!* Engemet azért küldött az Isten, hogy ez széles világon prédikálószékből is hirdessem a penitenciatartást. Térjetez az Úristenhez! Szitkot, minden gonoszságot hagyjanak el az emberek, még bestyét se mondjanak, mert közel vagyonz az ítélet napja és hogyha meg nem térnek, mindenezet az kíra vet ós kőbálványá változtatja őket. Ah! — sóhajtá a szellem — ki

nagy kínom vagyok nekem! Prédikáljatok, bírának meghagyjátok, hogy szerdán ós pénteken 12 forint bírsággal tiltsák meg a szitkot mert vajki nagy bűn az szitok!

A prédikátorok ezután elmondatták a szellemmel a Miatyánkot. A szellem csak ezt a pár szót hagyta el: „és bocsásd meg bűneinket!” Elhagyta benne — kiáltanak rá a prédikátorok, mire az elhagyott részt is elmondá. Majd azt kérdeke tőle, ismeri-e a názáretbeli Jézust s hol vagyon? Az nagyságos mennyben vagyon — felelé a szellem.— Miért kísértgeted a keresztyéneket — folytaták a prédikátorok — s miért hajigálsz? — Vajki hatalmas az Isten! — felelé a szellem — ott kell járnom, ahol az Isten hordoz; ide is ő hozott. Ha szent hívők vagytok, jól tudjátok, hogy Isten az ő házán kezd el az ítéletet í... Mondjátok meg á fejedelmeknek, oltsák meg a bűnt, a szitkot, az átkot... Az urak és ispánok kegyetlenkednek az szegénységen, az szegénységnek erejéből élnek, abból esznek, isznak, abból ruházzák magukat, abból gyűjtnek kincset maguknak. Én is gazdag ember valék s a szegényeket elűztem, tőlem, azért az Isten ily nagy rettenetes kínra vetett. Ah, nagy kínom vagyok nekem! És a sátán — írják a prédikátorok — ezen zokogva sírni kezd.

Prédikátor uraiméit a kérdezősködést még mindig nem unták meg; hívet szerető emberek lévén, a teendőiket is tudni akarták. Az Ūristenre kényszerítünk, — szólának a sátánhoz— mondd meg, kell-e nekünk könyörögnünk? Bizony —felelé a bolygó lélek — könyörögetek, szerelmes atyámfiai! Ládd-e, — felelék a prédikátorok mily gonosz az világ; Isten-

nek ígéje senkinek sem kell! Csak prédikáljatok, — szóla viszont a lélek — immár húsz héttől fogva idebocsátott engemet, hogy próbáljalak titeket! Mondának néki, micsoda a te köröd? Feleie a lélek: „vajki nagy éles borotva közé vetett engem az Úristen! Nagy rettenetes lángban éjjel és nappal gyötrődöm!”

Bár a, bolygó lélek ígéről-igére mindent elmondott s noha az áment már kétszer is kimondá, a prédikátorok őt még sem bocsátották el. Aggasztotta őket a sátánnak az a mondása, hogy a világ vége nemsokára bekövetkezik. Mivel pedig öki gyelmék az örökkévalóság tengerébe amúgy hirtelenében pottyanni nem kívántak, újra a, vándorló lélekhez fordultak. Azt mondod, te sátán, — szólának — hogy az ítélet napja közel vagy, tudod-e te azt, mikor leszen? Bizony én nem tudom, — felele a kérdezett — mert nem tudok ón mindeneket, hanem csak azt, melyet az Isten mond énnekem, hogy nektek megmondjam.

A további kérdezősködésekre a sátán még elmondái, hogy alóri születésű, apját Istvánnak hittak s csak az Isten a megmondhatója, hogy teste hol nyugszik. Ezekre a nyilatkozatokra a prédikátorok utolsó félelme is eltűnt s nagy bátorsággal mondták a sátánnak: „*mutasd meg magadat a testi ábrázatodban. mi nem bántunk!*” Nem engedi nékem azt a nagy Isten — feleie a lélek! — Nyugodjék el kigyelmetek, immár én elmegyek! — Hova megyén? — kérdek sietve a prédikátorok. A hova Isten viszen — felele a sátán! — „Akkoron a mint arányzók a sátánt — írják a prédikátorok — még ott vala, holott az ő hidegsége oly nagy vala, hogy az, kik az föl-

dön, az lasnakban feküdtenek, ugyan beburkóztanak, de mégis általhatotta őket az hideg.” Amikor a sátán már különben is távozóban volt, a prédikátorok keményen rászóltak, hogy elmenjen innét s az jámbor prédikátort házanépével egyetembe többé ne kergesse. Bizony Isten megsegéljen, — felelé a bolygó lélek — elmegyek és soha többé nem jövök, de úgy mondom, ha az Úristen, nem parancsolja; mert ő hordoz engemet.

Ezek pedig lőttének — mondja a kézírás — vacsorakortól fogva éjféli, koriglan az jámbor prédikátor házánál, melyhez hasonló próbatételtől az Úristen minden híveit oltalmazza.

XXII

Ribillió Komáromban.

Badeni Lajos őrgrófnak, a jeles hadvezérnek egyik ismeretlen levelét olvasgatom. A táborból írta Lipót császárnak, s a gyalázatos élelmezésről tudósítja őt. Végre ma — írja — a várva várt horvát ökrök megjöttek, de a szegény párák olyan soványok, oly nyomorultak, hogy a lábukon állni is alig bírnak. *Hitemre mondhatom, hogy ez ökröknél csak a felséged élelmezési tisztjei rosszabbak!*

Nem tudjuk, vajjon a nemes őrgróf is merte-e a császári élelmezési hivatalok múltját, ele akár ismerte, akár nem, annyi bizonyos, hogy a szeget fején találta. Annyi visszaélés és csalás, amennyit háromszáz év alatt a császári élelmezési hivatal emberei elkövettek, a világ egyetlen hadseregében sem történt. S Im még csak az lett volna az egyedüli bűnük, hogy a jó urak folyton az önnön fazekuk mellé szítottak! Nagyobb baj volt ennél, hogy a katonáknak olyan kenyeret szállítottak, melytől a szegények úgy hullottak, mint a legyek.

Hála a császár atyai gondoskodásának, Komáromban mindig elég német katona volt! A jó városi polgárság azt sem tudta, kit kelles-

sék urának tartania, s kihez kelljen hallgatnia! Alsó, felső és legfelsőbb élelmezési tisztek is voltak ott bőven, de háromszáz év alatt alig akadt három, aki a latrok kenyerét nem ette.

Ez utóbbiak közé tartozott Friedtberg Özséb Károly főhadikomisszárius és élelmezési fő-tiszt is. Ő is megérett ugyan a börtönre, mert a farkas nevével a bárányt gyakrabbacskán szokta volt elvinni, de az áristom sötétségétől a császár fényes kegyelme mégis megmentette.

Friedtberg Özséb Károly urain valóságos kiskirály volt Komáromban. A várban azt tehetett, amit akart, a városban meg úgy féltek tőle, mint a tűztől. A szegény polgárok, hogy méltatlan dolgot ne cselekedjék rajtuk, szívesen szolgáltak neki, s holmi ajándékoktól sem rettentek vissza. Mivel ilyen módon Friedtberg uram kétfelől is kaszálgatott, vagyona nőtön nőtt. Gazdagságának híre Bécsig is eljutott s az udvari kamara húszezer forintnyi összeget kölcsönzött tőle. Ez összeg fejében Friedtberg a városi italmérési jogot is bérbe kapta, s így hivatala mellett még üzérkedhetett is.

Friedtberg 1705-ben meghalván, mint a császár hű és érdemes tisztviselő jót nagy pompával eltemették. Ekkor még csak a felesége tudta, hogy a boldogult főhadikomisszárius ezreket sikkasztott. Az özvegy (Maria Magdalena de Finances) attól tartván, hogy férje helyett neki kell fizetnie, s hogy a sikkasztás miatt reá vetnek szót, fogta magát, s a temetés után Bécsbe utazott. De Finances asszony az udvarnál nem volt ismeretlen; lánykorában ugyanis hét esztendőn át Eleonóra császárné komornája

volt s mint ilyen, kiváló érdemeket szerzett. E kiváló érdemek közül írásaiban csak egyet említ meg. Mikor I. József koronázására ké szültek s az ifjú főherceg fejére próbálta a koronát, biz az a fii léig leszaladt. A korona megreparálását, díszítését és kibélelését T. József Finances kisasszonyra bízta, s ő a megbízásnak derekasan megfelelt.¹ I. József a kisasszony érdemeiről nem feledkezett meg. Mikor később férje sikkasztása ügyében a császárhoz fordult, őfelsége Friedtberg számadásaira generál abszolutóriumot állíttatott ki, s azt Müller páterrel leküldte Komáromba. A császári kézírás szerint Friedtberg uram. az elsikkasztott ezrek felől nyugodtan pihenheted sírjában, mert — írja a császár — „auch in easu, dass es wäre, ick ihme alles und jedepardoniere, und. weder er, noch seine Kinder es zu vergelten haben, werden, sondern ihnen alles nachgelassen werden, solle”. Eszerint az élelmezési hivatal az udvari, kamarával együtt hiába, számíttatott, az eltűnt harmincezer forintnak nyomát bottal üthették.

Az özvegy tovább is Komáromban maradt, mert az italméresi jogok bérlete ezentúl is kézén maradt. De az özvegyi fátyolt hamarosan sutba vágta. Valami Lubrecht János Mátyás nevű német gróf vette őt: nőül. Mivel a büszke grófra ősei uradalmakat nem hagytak, kénytelen-kelletlen, azzal foglalkozott, hogy ember megunta borát a szegény komáromiakkal itatta — persze drága, pénzen. Ez ugyan nem valami

¹ A Közös pénzügyi levéltár Hungarica című gyűjteményben van De Finances asszony folyamodása, miiben e dolgot leírja,

főúri foglalkozás, de Lubrocht gróf azzal emelte a bormérés jelentőségét, hogy a városi tanácsot, meg a lakosokat lenézte, mód nélkül boszantotta, s nekik ezer kellemetlenségei okozott Bizony-bizony nem rajta múlt, hogy valamennyit ki nem iktatta a városból. Mindezt Lubrecht gróf úr azért lebette oly könnyön, inert feleség«¹ érdemei révén az udvari kamara mindig az ő részére? állóit. Így mikor a, sokai szenvedett város 1707-ben. az italmérés! jogért, többet ígért, mint Lubrecht, bár Mansfeld lieeeg (komáromi főkapitány) is melegen ajánlta a szegény város kérésének teljesítését, az udvari kamara a, bérletet mégis Lubrecht kezén hagyta. Ettől kezdve Lubrecht gróf még jobban basáskodott a városon. Végre azonban Komárom is megemberelte magát, s Lubrechtnek kamatostul vissza üzette a, sok rosszal.

A királyi bormérés joga. a végházakban s így Komáromban is július és augusztus hónapokban tartott. Régente magának a városnak kellett a király borát kimérnie, s a befolyó jövedelmet; beszolgáltatnia. Ősrégi magyar szóval ezt a, jövedelmet *bor potyának* hívták.¹ Lubrecht idején azonban, a dolog már másként esett meg. Vagy maga a. bérlő hozatott borokat. s mások teljes kizárásával kimérte, vagy bizonyos taksa fejétien a, kimérést a polgárságnak is megengedte. Lubrecht mindig a komáromiaktól szokta volt a, borokat venni, s a pincéket is tőlük bérelte. Az 1723. évben, is ilyenformán akarta, folytatni. A vérig bosszantott tanács azonban ezúttal nagy meglepetést készített Lubreehi gróf részére. Közvetlenül jú-

¹ Azaz helyesebben borpátjának

lius elseje előtt, tehát akkor, amidőn a király bormérési joga kezdődött, a városi három status házról-házra kihirdettette, hogy aki Lubrecht gróftól a bormérésre engedélyt kér vagy vált, 100 forint büntetés éri, ugyanennyi büntetést fizet az is, aki bort, sört ad el Lubrechtnek, vagy pincét kölcsönöz neki.¹

Elérkezvén a borkimérés ideje, Lubrecht régi szokása szerint elindult a városba, hogy borokat vásároljon s pincéket béreljen. Elrémlülve tapasztalta, hogy senki egy csepp bort sem akar neki eladni, s hogy egyetlen pincét sem kaphat bérbe semmi árért. A városban leva negyven sörházat és hatvan korcsmát meg tulajdonosaik július 1-én egytől-egyig bezárták. Lubrecht tehát sem bori, sem pincét, sem korcsmát nem kapott. Bezzeg rohant most a bírák uraimékhoz! Ezúttal már a könyörgéstől sem riadt vissza. De hiábavaló volt minden fáradtsága; a városi bírák csak vállaikat vonogatták. Jól tudták ökigyelmék, hogy még a császár sem kényszeríthet?, a polgárokat arra, hogy Lubrechtnek borokat adjanak.

Lubrecht jól tudván, hogy a helybeli német tisztekre mindenkor számíthat, gyors futárt menesztett Bécsbe, s hírül, adá a komáromi ribillió kitörését. A városiak — jelenti az udvari kamarának — összeesküvést (*formale Conspiration*) szöttek ellene, mint a császár embere ellen: őt gyalázatosan megsértették, s nyílt megvetéssel tisztességében jártak. Amikor július 1-én a császár cégérét a városban

¹ Komárom város levéltárában van a rendelet. Lubrecht grófnak ez ügyben felterjesztett panasza pedig a Közös pénzügyi levéltár Hungarica 1723. című gyűjteményében található.

kitűzte, s a korcsmárosok a magukét bevonták, senki bort vagy sört kimérni vagy eladni nem akart. Nyolc sörfőzőház van Komáromban, s ő két hónapon át majdnem vizet volt kénytelen kimérni. A hajósok, nem kapván a korcsmákban bort, már ki sem kötnek Komáromban, de egész Magyarországra szétviszik a Labrecht néven esett gyalázat hírét! Ha a családom mai — írja — a templomba megyünk, újjal mutatnak ránk s rajtunk nevetnek. Az elüljárók a törvénysértésben a szó szoros értelmében elől járnak. Szluha alispán három megyei hajdúval a sörházba, jött, s négy hordó sört Gyalára vitetett. Fittyet hány ott arra, hogy az italmérés joga most engem illet.¹

Miután Lubrecht gróf részletesen leírta a komáromi ribillió veszedelmeit, az udvari kamarát először is arra kérte, hogy katonai haderőt rendeljen a rebellis város megleckéztetésére. A saját tiszteletreméltó személyén esett sérelem és gyalázat megtorlására, megkövetelte, hogy Csukás városbíró, Ujlakyt, a nemesek bíráját és Tiszó seregbíró vasraverjék és kemény pénzbírság mellett két hónapig a börtönben tartsák. Szluha alispánt és három hajdúját szintén börtönbüntetéssel kívánta sújtani. Azonkívül sürgette, hogy a három bíró mindegyike huszonnégy óra alatt kártérítés fejében neki 100 aranyat fizessen. S ha fizetni vonakodnának, a vár tömlöcében maradjanak. Végül Lubrecht gróf úr tudatta az udvari kamarával, hogy szállását az *Arany Oroszlán*-hoz címzett dunaparti vendégfogadóban tartja, s a további utasításokat oda kéri.

¹ U. o.

Az udvari kamara a veszedelmes ribillió hírére azonnal a hadi tanácshoz fordult, s a tiszteletreméltó, hadakozó tanácsot fölszólította, hogy a makacs és rebellis Komárom ellen azonnal katonai csapatokat rendeljen. A had? tanács a fölszólításnak szívesen megfelel: volna, de a törvények értelmében magánosok ellen csak akkor rendelhetett ki haderőt, ha azt a magyar kancellária is kívánja. Ezért az udvari kamara 1723. augusztus 10-én a magyar kancelláriához fordult, s miután félelmes színekkel lefestő a, komáromi ribilliót meg a városi bírák hallatlan vakmerőségét, a kancelláriát arra kérte, hogy a katonai csapatok ki rendelését a hadi tanácsnál ő is sűrge. ¹

A magyar kancellária erre a sürgős felszólításra csak szeptember 18-án válaszolt, vagyis akkor, mikor Lubrecht gróf italmérési joga már rég letelt. De ezért a kancellária is amellet volt, hogy a veszedelmes zavargókat keményen meg kell büntetni. A katonai erő kirendelése előtt azonban meg kéne tudni, miként és minő alapon tört ki a ribillió?

Erre a kívánságra a város szívesen megfelelt. Néhány tiszteletreméltó városi embert, akik némileg a német szóhoz is konyítottak, Bécsbe menesztett. Ezek aziim odafönt előadták, hogy Lubrecht grófot, az italmérésben senki sem akadályozta; a császári cégért július elsején hivatalosan kitűzték, s a magánosok cégéreit mind bevonták. Arról ők nem tehetnek, hogy Lubrecht gróf úr borról nem gondoskodott, s hogy a korcsmárosok az ő kedvééri nem voltak hajlandók az italmérés folytatá

¹ Közös pénzügyi levéltár. Hung. 1723.

sara. Az egész ribillióból csak annyi igaz, hogy a város a sok évi keserű bosszúságokért Einbrecht uramnak ezúton, derekasan megfizetett.

Mivel e felvilágosításokkal a, jó bécsiek meg nem elégedének, s mivel a városra mindenáron rá akarták sütni a ribillió bűnét, még azon ősszel vizsgáló-biztosokat küldöttek Komáromba. A feleket Nedeczky Ferenc uram, a nádori jegyző hallgatta, ki. A bírakon és Lubrecht emberein kívül Valter György, Zámibold Pál és Burján György szenátorokat is kihallgatták. Valamennyi, tanú azt vallotta, hogy Lubrecht kihágásainak se hossza, se vége; aztán oly vad, savanyú borokat méretett méregdrágán, hogy senki sem vette. Még a romlott kapásborokat is tíz dénárjával inerte, holott két pintje sem ért egy dénárt. 8 amíg feneette borán túl nem adott, sört még drága pénzen sem mért.

Mivel a vallomások egytől-egyig Lubrecht gróf ellen szóltak, s mivel a város az ügyet a törvény útjára kívánta terelni, Lubrecht mérész álmai hamar szétfoslódtak. Ahelyett hogy katonaság jött volna az állítólagos ribillió elnyomására, Lubrecht uramnak kellett sátorfáját fölszednie s ősei hazájába visszatérnie.

XXIII.

Udvari költők.

A Habsburgok bécsi udvartartásában ugyan a spanyol etikett járta, de mióta comtesse d'Aunoy világhírű munkájában (Mémoires d'Espagne) nevetségessé tette a sok szövevényes és bolondos szertartási, lassan-lassan a bécsi udvar körében is sok mindent más formára ütöttek, A régi spanyol udvartartás regulamentumai az udvari költők és udvari történetírók tartását is előírják. Szükség volt ezekre; mert akik a maguk szárnyán nem tudtak repülni, azokat idegen tollal kellett a magasba emelni. Az udvari költők és történetírók tartását tehát a bécsi udvar sem mellőzhette. A hiúság szele itt is átjárta a fejeket, tehát az illatos tömjénfüst itt is igen kelendő volt. Amilyen nemzetiség vitte a főszerepet az udvarnál, rendszeren abból kerültek ki az udvari költők is. Volt idő, mikor a spanyolok hajlították a legjobban a derekukat a bécsi udvarban. Rákerült a sor a csehjakre is, sőt olykor a franciákra is. Azonban I. Lipót korában már az olaszok foglallak el minden főbb helyet az udvarnál. A talián nyelv és módi járta mindenben, s a talián maradt az úr még III. Károly idejében is, Mint a mézre a legyek,

úgy jöttek az olasz költők, muzsikusok, színészek, politikusok, énekesok és katonák Bécsbe. S az udvarnál tárt karokkal s jó fizetéssel fogadták őket. Amint tudjuk, a taliánoknak jó vénájuk volt a beszélgetésre. Nagyszerűen értették a hízelgést. (Kevésbé finoman ezt hazugságnak is hívhatjuk.) Mesteri módon tudták, mint kell kitapogatni más zsebéből az aranyat, s végül a művészethez is értettek. Mindig azt találták föl, ami tetszett. Édes méznek kellett ennek lennie; mert a taliánok jól tudták, hogy a méz maga szokta magát nyalatni. És imígyen vagy félszázadon át az olaszok voltak a bécsi udvarban az urak, az udvari költők és az udvari történetírók. A jámbor olvasó azonban ne higgye, hogy ezek az udvari költők valami nagyhírű írók voltak. Bizony egyiknek sem találjuk se nevét, se munkáját az irodalomtörténetekben. Nem is azért fizették őket, hogy az emberiség számára maradandó értékűt írjanak, hanem hogy a kenyéradóikat dicsőítsék. Ezek az émelygős himnuszok pedig igen rövid életűek voltak; mert hát ha a szép címet cseh köre metszik is, nem lesz az sohasem gyémánttá.

Ha a pénz mai vásárlóerejét tekintjük, akkor bátran elmondhatjuk, hogy az udvari költők ugyancsak nagy fizetést húztak. Tehát gondtalanul élhettek volna, ha bor és kártya nem lett volna. Ezt a két dolgot azonban még az udvari költők sem vetették meg. A poetica licentia regulái szerint tehát sokszor és sokat ittak s vígan forgatták az akkor még negyvenlapos bibliának csúfolt kártyát. Keresményük jó része tehát a divatos *hasette, jeux de hazard, toron és quinded* játékokon úszott el. Ami még megmaradt, azt a *beau monde de Vienne*

emésztette föl. Csoda-e aztán, ha az udvarnak a költőit az adósok börtönéből kellett kiváltania, még pedig államköltségen! S ki veheti a szegény eladósodott költőknek rossz néven, ba örökkön-örökké pénzért könyörögnek?

A költőknél valamivel komolyabbak voltak az udvari történetírók. Ezek legalább írtak is néha, de munkáik kéziratban maradtak ránk. Többször megesett, hogy ugyanazon ember volt az udvari történetíró és az udvari költő is. Ezeknek tehát valószínűleg költeniök kellett az igazságot,

I. Lipót korában *Comuzzi* gróf, aztán később *Giuseppe di Brata Charta* voltak az udvar írói. Mindkettő olasz volt. Comazzinak nagy történeti munkája kéziratban maradt reánk. Comazzinak évi 1200 forint, Giuseppe di Brata Chartának pedig 1500 forint évi fizetése volt.

I. Józsefnek „*Ancloni János* volt az udvari költője. Kinevezésekor I. József évi 2400 forint fizetést és 300 arany évi pótlékot biztosított neki. A poétái munkásságáért azonban külön tiszteletdíjat is kapott, még pedig néha 300 aranyat is egyszerre. Stahrenberg gróf azt írja róla, hogy még mielőtt udvari költő lett volna, akkor is kapott 300 aranyat öfelségétől, illetőleg a kamarától. „El kell ismernünk, — írja 1715 január 16-án az udvari kamara — hogy Ancioni olykor igazi költői, műveket is alkotott.” Hová lettek e költői művek, nem tudjuk.

Mikor I. József meghalt, Ancioniról mindeki megféledezett. Éveken át könyörgött hol fizetésért, hol segélyért. Még 1715-ben is másfél évi *poétái zsoldját* (3600 forintot) és újabb munkássága fejében 1200 forintot követelt

a kamarán. Mivel kinevezését nem tudta előmutatni, két tanút állított: Marchese Santa Crocét és Garelli dr.-t. Erre az udvari kamara azt ajánlotta öfelségének, hogy inkább kegyelemből, mint tartozásból utalványoztasson An doninak 1200-1500 forintot.

III. Károly király nem vette át elődeinek udvari íróit, bár ő maga is jobbára olaszokat alkalmazott erre a tisztségre. Neki megvoltak a maga emberei erre a célra. Tudjuk, hogy a Habsburgok udvartartása III. Károly idején emelkedett igazában az európai udvarok színvonalára. III. Károly udvarnépe mintegy kétezer emberből állott. Mind a, két ezernek ránc maradt a neve. *A kétezer ember közi egyetlenegy magyar sem volt!* Azaz mégis! Volt egy magyar herold; de ennek is csak az ünnepi ruhája volt magyar. Olasz azonban annál több akadt. A császári zenekar például, mely évenként 200.000 forintba került, majdnem teljesen olasz volt. Az udvari énekesek és énekesnők (cantatrice, cantatoré, évi öt-hatezer forint fizetéssel) mind olaszok voltak. Az udvari könyvtár igazgatója (Garelli) és őre (Fortosia). az udvari orvosok, az udvari főtáncmester (Pietro Lavastori), az udvari, kompozitorok (Badia, Conti, Porfile), a császári képtár igazgatója (Cerini) stb. mind olasz bevándorlottak voltak. Az udvari opera olasz volt. Egy-egy előadás átlag 60.000 forintba került. Rengeteg összeg ez a pénz mai vásárlóerejéhez mérten. Nem csoda luit, hogy évenként csak három operai előadási- tartottak. A bécsi városi színház igazgatója, az olasz Borosini volt, aki olasz előadásokat 'is tartott az úgynevezett Klopffechten és Baeren-Hat zenek mellett. A színházi

mérnök, Francesco Bibiena, évi 4500 forint fizetést húzott.

Amint látjuk, az olaszokra a bécsi udvarban igen jó világ járt. Pedig nem is említettük idáig az olasz festőket, udvari matematikusokat, udvari építőket, szobrászokat stb., akik javarészt szintén olaszok voltak. Ha ehhez hozzávesszük, hogy az udvari méltóságok jórészt is olasz hercegek és grófok tartották a kezükben, akkor azt kell hinnünk, hogy inkább olasz, mint német volt a bécsi udvartartás.

Az udvartartás rengeteg kiadását az udvar jövedelme korántsem fedezte. Szerencsére az udvarnak és a kincstárnak a jövedelme akkor még nem volt úgy elválasztva, mint ma. III. Károly a számláinak jórésztét a kincstárral fizettette. *A kis főhercegnőknek például „mikulás”-ra a kamara évenként 4000 körmöczi aranyai utalványozott.* Mikor 1719-ben Mária Jozefa Barbara főhercegnő kelengyéjét készítették, az udvari kamara csupán németalföldi csipkéért 41.000 forintot fizetett. Az 1717. év március 27-én Károly király elrendelte, hogy ezentúl 300.000 forintot szolgáltatson be a kincstár az udvar titkos kamarájába ékszerek és ajándéktárgyak vásárlására. Az udvari kamara erre azt felelte, hogy es lehetetlen dolog, mert idáig már 600.000 forintnyi ékszer számla vár kiüzetésre!

Ahol ilyen gazdálkodás folyt, ott természetesen bőven jutott az olasz alkalmazottaknak is. III. Károly király állandóan tartott maga mellett udvari költőket és udvari történetírókat is. Az udvari költők között elsőnek *Sylvio Stampiglia* szerepel. Évi 4000 forint fizetést húzott s még külön hofquartiersgeld-et is köve-

telt. Az udvari kamarának 1718. évi jelentése szerint Stampiglia úrnak a fizetésén kívül még rengeteg mellék jövedelme is volt. 8 mi lett mindennek az eredménye? Stampiglia, úr nemcsak mindenét elverte, de még sok-sok adósságot is csinált. S tízévi, költői szolgálata után 1718-ban az adósok börtönébe került. Mivel családjának betevő falatja sem volt, az udvari kamara 1718-ban azt ajánlotta öfelségének, hogy a decorum kedvéért udvari költőjét: Stampiglia urat küldje haza Rómába s adjon neki 600 forintot, útiköltségül. Ez meg is történt.

Stampiglia helyét *Newen Károly József* nevű költővel töltötték be, Ez is nyakig ült az adósságban. Az udvari kamara 1719-ben 200 forintot utalványozott neki, hogy az adósok börtönét elkerülhesse. 'De már ekkor kijelentette a kamara, hogy ezentúl egy fillért sem fizet érte.

A német költészetet ez időben valami *Triller József* nevű ember képviselte az udvarnál. Ügy látszik, hogy a német költészet jóval olcsóbb volt, mint az olasz, mert míg az olasz udvari költő évi 4000 forintot húzott, addig a német udvari költő csak évi 600 forintot kapott. Triller meghalván, 1722 április havában *Prokoff Antal* lett a német udvari költő évi 600 forint fizetéssel.

Mivel az udvar nem nélkülözhetette az olasz költőt, 1718 március 1-én *Apostola Zenó-t* nevezte ki udvari költőnek, s neki (als resolvirten, kaiserlichen Hofpoeten) évi 4000 forint fizetést, rendelt. Ez a jeles férfiú a nevét így írógatta: *Apostola Zeno Nobile Cretense et Cittadino Fenedano Originario*. Mint a többi olasz köl-

tőt, úgy Apostol o Zénót is a szegény kamara naiv kellett fizetnie. Mivel a király Apostolt» Zen o urat udvari hisztorikusának is kinevezte, még egy segédköltőt hozatott az udvarhoz. Kzf az új udvari költőt *Pietro Pariati*-nak hívták. Éppoly ismeretlen a, neve és a munkássága, mint a, többié.

III. Károly királynak kedves udvari történetírója volt Dnmont János is. Maga, a király írja róla, hogy „kitűnő kvalitású, sok. tapasztalató férfiú” s emellett nagy hűséggel ragaszkodik az ő fenséges személyéhez. Az 1715. évben foglalta el állását, mikor is a király meghagyta az udvari kamarának, hogy Dumont Jánosnak évi 2000 forintot fizessen, azonkívül könyvek vásárlására évenként 500 forintot adjon neki.

Az itt említett udvari, költők és udvari történetírók neveit a, volt udvari kamara írásai között találtuk. Nem nehéz munka volt ezt fölfednünk. De annál nehezebb dolga leend annak, aki e busásan fizetett költők és írók irodalmi munkásságát akarná földeríteni. A leg nagyobb 60-100 kötetes külföldi munkákban, ahol még a legjelentéktelenebb írókat is megtaláljuk, a Habsburgok udvari költőinek még a nevét is hiába keressük! Ami kétségtelenül azt bizonyítja, hogy nagyon is jelentéktelen emberkéek voltak. Csak az állásuk és a fizetésük volt jelentékeny. De hogy régi magyar mondással éljünk, a sasnak való fészekben verebek csiripeltek.

XX IV.

A régi diákéletből.

A XVII. század iskoláiról, azoknak reguláiról és tanításmódjáról sok mindent tudunk. Az iskolai életről is maradt ránk egy és más. Azonban a diákjaink társadalmi életéről, küzködéséről, vakációzásáról, ide-oda vándorlásairól vajmi keveset tudunk. Pedig a diákélet mindig érdekes volt. Így tehát minden adatoteca, ami e téren ismereteinket többíti, egyúttal érdeklődésünkre is számot tarthat.

Más formájú ma már a tanítás; más formára ütötték az iskolákat is, de azért sok minden megvan, ami századokkal előbb is elevenséget és, vidámságot kölcsönzött az iskolai világnak. Bizony a mi diákjainknak a fejében harmad félszáz év előtt is forgószél járogatott. Szerették, a tréfát, a csintalanságot; örömezt indultak a tilalmasra, s ha egymás közt voltak, ugyancsak ütögették a tüzet a tiltott pipákba! Aztán ki volt boldogabb, mint a diák, mikor egy-két napi vakációhoz jutott? Farsangoltak is ilyenkor eleget, mert hát a vakáció akkor is flastrom volt a szegény diákok szívére. Nem csoda tehát, hogy ágon ülve lestek az ilyen napokat! Azt sem kell hinnünk,

hogy a tanuláson nagyon törték volna magukat! A latin és görög grammatika forgatása akkor sem volt a legédesebb foglalkozás! Isten a megmondhatója, hány diák mondta ez átkozott tudományra, hogy fogas ebnek való a csontrágás s nem úri diáknak! A baj csak az volt, hogy a skólamesterek ugyancsak kegyetlen emberek voltak! A fegyelem ellen vétkező és hanyag diákokat nemcsak szóval, hanem fenyítéssel is zabolázták. Bizony nem egynek a farát ajándékozták meg holmi kemény pálcákkal, hogy jobb észre hozzák. Aztán akinek a fenyíték sem használt, azon hamarosan kiadtak, mint a patai szűrőn.

Mindez az iskolában forgott emberek szemében nem egészen ismeretlen dolog. Az alábbi levéltári adatok azonban, új oldalról világítják meg a XVII. századi diákéletet.

Nemes ifjaink a XVII. században vagy a főurak udvaraiban nevedtek, vagy pedig az akadémiás és főiskolás városokban tanultak. Mondanunk sem kell, hogy a főurak udvaraiban is skólamesterek oktatták az ifjakat. Az iskolai regulák azonban itt nem igen nyomták őket. A katonák közt forgolódhattak. A nemes lányokkal is társaloghattak és táncolhattak. Kijárt nekik a ruházatjuk. Az asztalukra naponként bort is kaptak, még pedig elegendőt! A legtöbb magyar udvarban a diákok naponként három messzely bort és két fehér cipót kaptak asztalukra. A Németújvárott nevedő udvari diákok például 1644-ben 1916 pint bori és 5110 cipót fogyasztottak el. Rohoncon ugyanennyi bor járt a diákoknak. A nemes lányok és leányasszonyok valamivel kevesebb bort kaptak. De hát azért ők is eleget fogyasztottak,

Hiszen, hogy többet ne mondjunk, Rohoncon 1644-ben huszonhét kisasszony és leányasszony evett naponként az uraság asztalán.

Ha az ifjakat a hazai vagy a külföldi városok iskoláiba küldték, a főuraink gyermekei nem konviktusokban, hanem künt a városban laktak. A szülők ugyanis a bevett szokás szerint házat béreltek az ifjak számára s hazulról adtak melléjük cselédséget; sőt az élelmicikkek jó részét is hazulról küldték nekik. Mikor például a Batthyány-iak Sopronban tanultak, sok minden mellett még hatvan tyúkot is vittek magukkal.¹ Az ilyen diák-háztartásnak feje a prefektus volt, aki rendszeren az egyházi rendhez tartozott. Ennek dolga volt az erkölcsi vezetés. Aztán következett a preceptor vagy a pedagógus. A sáfár, a gazdasszony, a lovász, a fullajtár, a csatlós s más efféle szolganép sem hiányzott. A főúri diákok ugyanis paripáikat is magukkal vitték. Hiszen tudott dolog, hogy például Grácban és Bécsben ifjainknak sok játékban kellett résztvenniök s az udvar körül is többször kellett forgolódniuk. Zrínyi Miklós (a költő) és Zrínyi Péter a XVII. század elején Grácban (akkor Grécnek mondták) tanulván, rendes udvartartással dicsekedhettek. Mikor később Bécsben tanultak, oda is a szükséges személyzettel és paripáikkal mentek. Aztán az udvar körül is forgolódtak.

A dunántúli főurak úgy a XVI., mint a

¹ A velük levő Borsiczky írja 1653 május 4-én Batthyány Ádámnak: „Talán jó volna az úrfiak számára ideküldött tüköket sopronyi piacon eladni s pénzre fordítani; mert ingyen kél el azoknak tartásokra sok zab.” (Körmenyi levéltár. Missiles.)

XVII. században jobbra Grácba küldék fiaikat. Akkor ugyanis e város lakói és a magyarság között szorosabb kapcsot teremtett a török ellen való védekezés. Dunántúli főuraink majd mind leveleztek a gráci urakkal. Gyakran megfordultak Grácban. Hiszen nem egy magyar úr szolgált akkor Stájerország zsoldján a magyar végházakban s így gyakran kellett Grácba menniök.¹

Tudott dolog, hogy Grácnak nagyhírű iskolája volt, melyet még a külföldiek is örömmest kerestek föl. Több főherceg is lakván e városban, a diákok között az uralkodóház is képviselve volt. Akkor még az uralkodóház tagjai nem éltek oly elzárkózott életet. Az ifjú főhercegek Grácban a magyar úrfiakkal játszottak, lovagoltak s gyakran együtt is étkeztek velük.

Ezek és hasonló körülmények teszik érthetővé, mért kereste fel Grácot annyi magyar diák. Mondanunk sem kell, hogy e diákok legtöbbje előbb már a hazai iskolákon is töltött egy-két évet.

A vitéz főgenerális: Batthyány Ádám, akinek az udvarnépe az ezerét meghaladta, a XVII. század derekán fiait a soproni jezsuiták jóhírű iskolájába küldé. A bevett szokás szerint házat bérelt számukra s főtisztelendő Mag-

¹ A stájerországi tartományi levéltárban (Landesarchiv) tömérdek dunántúli magyar úr levele található. Már a XVI. században küldözgetik tehetősebb uraink Grácba gyermekeiket. Az 1562. év január 29-én például Petheő Benedek írja Saftenberg Jánosnak, Stíria főkapitányának, hogy fiát Grácban szeretné taníttatni. Többi gyermekeit s rokonait is ott akarja iskoláztatni. (563. fasc.)

novith János uram vezetése alatt a szükséges személyzetet és cselédséget útnak indította.

A házuk és a gazdaságuk vezetője Pongrác uram és az ő derék hitestársa volt. Jó magyarok, de kálvinisták voltak az istenadták. Ez sehogy sem volt a prefektusnak, főtisztelendő Magnovith János uramnak az ínyére. A leveleiben panaszkodik is Batthyány grófnak Pongrác uramra s pápistát követel a helyére. Egyszer amiatt emel kifogást, hogy Pongrác uram a prédikátorral babonáztatja magát betegágyában. Máskor meg azt is neki rója fel bűnül, hogy szolgálója a diákok házában „majdnem meggyermekezék”.

Az ilyes dolgoktól megválva, Magnovith uram minden erejével rajta volt, hogy a kis grófok házát jó rendben tartsa s hogy velük a tudományt megkedveltesse. Ez utóbbi dolog azonban nem igen sikerült neki. Hiába hangzott, hogy milyen tanult és tudós emberek voltak a grófi ifjak szülei és ősei; hiába dicsérte a latin nyelv szépségét! A kis grófok azt tartották, hogy mit használ a vaknak, ha elei láthattak, vagy a némának, hogy atyja ékes beszédű volt! És csak úgy ímmel-ámmal tanulgattak. Magnovith uram levelei szerint gyakran fogta el őket a fejfájás, amit már abban az időben is oskolai betegségnek hívtak. Aztán mód nélkül kedvelték a vakációt és a különféle szórakozást. „Felfordult most az világ, — írja ilyenkor Magnovith uram — sokkal jobban irtóznak az jótól, hogy sem mint az gonosztól.”¹

¹ Magnovith levelei a Körmenyi levéltárban találhatóak.

Batthyány gróf természetesen nem valami nagy örömmel hallotta, hogy a fiai nem lelkesülnek a tudományokért. Nemcsak nekik, hanem Magnovith uramnak is dorgáló levelet írt s az ifjak részére megszorította a kihányó Pénz küldését. Ez már aztán a főtisztelendő prefektusnak sem tetszett. Tehát fordított egyet a szekéren s megírta a grófnak, hogy a gavallérok *„már nem fölöttébb idegenek az tanulástól”*. Majd meg imígyen engesztelgette az apa haragját. *„Annyi foganatja lett az velek való munkálkodásomnak, hogy az tanuláshoz jobb ízzel és kedvvel nyúlnak, hogy sem mint annak előtte!... Az farsang farkán két napi mulatságot méltó engedni nekik.”* (1651.)

Eléggé kedvre hangolván imígyen az öreg grótot, Magnovith uram érkezettnek látta az időt, hogy néminemű kéréssel is előálljon. Magnovith főtisztelendő úr nagyon szerette a borocskát s megírta a grófnak: *„az oskolai gondoknál is nagyobb fogyatkozásunk az, hogy nagyságod oly szűken küldi ide az borokat, Rossz korcsmai borokra szorulunk, mely után tíz napig koplal az ember! Ha szinte olykor valamely emberséges embernek egy böcsületes itallal gazdálkodnék is az ember, az is nagyságod böcsületire volna. Tehát több bort küldjön nagyságod”*. (1651.)

Néhány nap múlva (január 17-én) a főtisztelendő prefektus már jelentette a grófnak, hogy a borok megérkeztek. *„Az magunk részét — írja — alkalmas helyben, pincénkben telepítettük. A jezsuita atyáknak szánt borokat a klastromba küldöttük. Igen kedvesen vették s nem tudván másképpen meghálálni legottan az úrfiak böcsületjéért holnapra az egész oskolák-*

nak napestig való recreatiót engedtek és az úrfiakat böcsületes ebédjökre hívták.”

Batthyány gróf ugyanezen alkalommal abrakot is küldött a fiai lovainak.

Magnovith uram jámbor erkölcsű lováról azonban megfélekedett. A főtisztelendő úr tehát a maga paripája számára is kért abrakot; mert — úgymond — kengyelfutó inasokra nem lehet bízni az úrfiakat; jómagának kell őket kísérnie!

Úgy látszik, hogy a prefektus úr nem szívesen böjtölt. Jómaga és az úrfiak számára ugyanis felmentést kért és kapott püspökétől. Az újévi ajándék már ez időben is divatban lévén, Magnovith uram előre megírta a grófnak, hogy főembernek való posztóból öltözetet kér újévre.

A kis grófok udvartartásában borbély nem lévén, betegség alkalmával a főtisztelendő prefektus úr kúrálta a gyermekeket. A kúrálás persze a kor szokása szerint történt. Mikor például Palkó grófnak a feje fájt, a főtisztelendő úr (mint maga írja) a szokott purgációt adta neki. Kristóf grófnak állkapcáján fluxus indulván meg, Magnovith uram bizonyos füsttel illette a kis gróf állát. Ez — írja — holnapig elmulasztja a daganatot.

Magnovith uram nem lévén megelégedve a fiuk preceptorával, mást keresett. A nagyszombati jezsuiták ajánltak is neki egyet. „Emberséges magyar legény — írja az ajánlottról — Petheő nevű. Kilencedik oskoláját végezte és sok időtől fogva Révay úrfiak mellett preceptorkodott. Csakhogy tovább is akarna tanulni, úgy kívánna az urnához jönni, hogyha ass úrfiak esztendőre Grézbe, vagy Bécsbe vagy

más akadémiás helyre mennének, a hol ő maga is többet tanulhatna. Mostani helyén nincs elég tekintete az ifjak előtt s nem segítheti őket a komponálásban.”

Hogy a kis Batthyány grófok nagyobb kedvvel tanuljanak, a prefektus úr jó diákot is keresett melléjük. Talált is több ilyet s megírta az öreg grófnak, hogy az ittvaló diákok között hármat talált az úrfiak szolgálatjára alkalmaztatását. Az első: Séllyey Palkó, syntaxista. Ez jó friss inas; deákul, magyarul, horvátul és németül tud, pápista, jó tanuló és szép kezeírása vagyon. A második: Balogh János, ez is jó nemes ember fiacskája. Mostan Káldy Péter fia mellett vagyon; az úrfiakkal egy oskolába jár, jól tanít, jól ír s tud is emberhöz becsülettel szólni. A harmadik is pápista, de ennek már köteles szolgálatja vagyon.

Bár Magnovith uram nem egyszer emlegette, hogy koporsójáig viszi a Batthyány grófokhoz való kötelességét, az első kínálkozó alkalommal végleg búcsút adott nekik. Zsírosabb egyházi álláshoz jutván, otthagya a prefektusi hivatalát s azontúl egy vakarítást sem írt. Az érsek a helyébe Borsiczky György nevű papját küldte a Batthyány-íúkhöz. Magnovith uram az új prefektusról ezt írta volt gazdájának: „Tudós ember, vele tanultam a hatodik oskolát; akkor is becsületesen tanult.”

Borsiczky csak igen rövid ideig viselte az új tisztet. A helyét Vasdinnyey Balázs foglalta el. Az új preceptor pedig Szerényi András uram lett. Ezekkel és a megfelelő cselédséggel indultak a Batthyány-fíúk 1651 tavaszán Grácba. Aztán több éven át ott forgolódtak az iskolákon. Mivel itt igen sok magyar úrfival talál-

koztak, s mivel az udvar körében is gyakran mutatkoztak, a tanulással nem sokat bíbelődtek. Kristóf úrfinak különben sem volt ínyére a tanulás, Vasdinnyey Balázs uram 1651 november 27-én meg is írta Batthyány generálisnak, hogy Kristóf úrfi szívesen mulat a Gróc országbeli urakkal, de a könyvekkel nem sokat verekedik. „Az perceptornak azt mondja, hogy nem tanulni jött ide, csak recreálni magát”!

Gondolhatjuk, hogy az efféle híradás nem igen jól esett Batthyány generálisnak, aki — bár egész életén át hadakozott — szerette a könyveket s támogatta a tudósokat. Hiszen tudjuk, hogy némelyik évben két-három könyvet is nyomtattatott.¹

Az 1653. évben Thököly István arra kérte Batthyány generálist, venné a fia mellé Abaffy Andrást, „az ki szolgálván őkegyelmének, háta megett tanulván, jövendőben is vehesse öcsém-uram szolgálatjának használt.” Abaffynak — írja Thököly — „máris alkalmas deáksága vagon; mivel Nagyszombatban pátereknél jártatta oskolában az apja”.²

Nem tudjuk, Batthyány elfogadta-e ez ajánlást. Abaffy ugyanis nem szerepel a Batthyány-írók leveleiben.

Az 1654-ben Czobor Eugénia Grécben akarván a fiát oskoláztatni, Batthyáynét kérte meg, adna alkalmatosságot az útra. „Az gyer-

¹ 1654-beu Malomfalvainak s Talián páter könyvét nyomatta ki. S ugyanez évben írja neki bécsi megbízottja: „Küldtem küldje nagyságod az magyar imádságos könyvecskét; mert megkenvén a könyvnyomtatónak száját, jobbízüen munkálkodtál. Az legényeknek is bibálót (borraivalót) ígértem.”

² Körmendi, levéltár, Missiles, 1658 január 23,

mek — írja — csak harmadmagával lessen; portékája nem sok... Amint mondják, *az ki hol bízik, ott késik*”

Ez időben Vasdinnyey Balázs lévén a fiúk mellett, gyakran tudósítja Batthyány generálist az előforduló dolgok felől. Egyik levelében például nadrágot kér az úrfiak és az inasok számára; „mert nincs több, mint amit hordanak s az már kopott. Egy pár papucs és pacsomag is kell nekik”.

Az 1654 április 21-én az egyik Batthyányfiú (Kristóf) a küldött csizmákat köszöni meg apjának. Amint írja, a pompás sarkantyúk nagyon tetszenek néki. „Lovam — írja — jól viseli magát. A herceg úrfiak kihíttanak minket magukkal Ekenpergre vacsorára. Jól megnyaraltam az lovat. A herceg urnáknak is tetszett. Igaz, hogy nem igen megyek rajta oskolába, hanem ha recreatiom vagyon, akkor kimegyek mindenkor rajta.”

Ugyanez évben Kelcz György uram jelenti Grácból, hogy az úrfiak és a cselédek fehér ruháinak mosása ügyében Batthyány generális parancsa szerint jár el. „Nem lesz lopás a ruhában, — írja — mert attól veszünk kenyeret is, akinél mosatunk. Addig nem merek mosatni, mig nagyságod jóvá nem hagyja... Szénánk kevés s fánkkal sem érzük be.”¹

A magyar ruhában, sarkantyús csizmában járó ifjak — amint a jelentésekből kitűnik — néha parázs verekedést csaptak a német diákokkal. Az efféle ellenségeskedés gyakran járhatta, mert sokszor kellett az úrfiak számára ruhát küldeni. Az 1656-ban Séllyey Pál írja

¹ A mosás — írja Kelcz — 4 frt; 50 kr.-ba kerül.

Batthyány generálisnak, hogy az úrfi számára bélelt süveget küldessen. „Eléggé vonogatják — írja — a német úrfiak!”

Az 1655. év február 5-én maga Pál úrfi írja Batthyány generálisnak, hogy más lovat küldjön, mert az itt lévő igen bokrossá lett. „Enge-
met — írja — előbb, hogysem innend elmennék, valami gyalázatban ejtenének, s mikor néha vagy csak mellettem elmennek is, csak imígyamúgy nagy büzzel szólnak. De én sem magokkal, sem grátiájokkal, sem pedig az ő haragjokkal semmit sem gondolok, viselvén előttem is nagyságod hozzám való atyai kegyelmes grátiáját.”¹

Ugyanezen év tavaszán Vasdinnyey Balázs az úrfiak és az inasok számára csizmát kér. „Az Pál úrfinak megparancsolná nagyságod és az preceptornak, hogy míg alámennék, tanulna valamit. Kristóf úrfi nem tanul; csak az muzsikát tanulja.”²

A következő (1656.) év őszén Batthyány Ádám generális az ifjú Barkóczy Zsigmondot is Grácba küldé iskolába. A derék Séllyey Pál vitte őt oda. Amint a kísérettel együtt szerencsésen megérkezett, azonnal írt Batthyány-nak. „Az útnak rosszasága miatt — írja — noha későn, de jó egészségbe érkeztünk fel s a városon kívül két egész nap *megszellőztetének bennünket* s azután két izben való esküvésem után úgy eresztének be.”³

¹ Levele végén a praeceptor pénzét sürgeti s a csatlósa éa a lovásza számára dolmányt kér. (Kör-mendi levéltár. Missiles.)

³ 1655 május 24.

³ A megfüstölés és a veszteglés a magyarországi járvány miatt történt.

Bár alig hogy Grácba érkeztek, Séllyey uram máris pénzt kért s a gazda számára kősót. Hogy Batthyányt kedvre derítse, még egy kis háborús hírrel is kedveskedik neki, írván: „Itt nagy híre vagyon, hogy az magyarországi király személye szerint akarna táborba szállani, de mely felé legyen szándékjok, nem tudják.”

Mivel a kis Barkóczy-fiút is Batthyány gondozta, tehát minden ügyes-bajos dologban hozzá fordult a kis diák. Az 1656. évben például több ízben kért pénzt. Egyik ilyen alkalommal írta volt: „Valami kevés költséget küldjön kegyelmed; mert néha oskolában, néha congregatióban kérnek; pedig egy pénzem sincsen.”

A következő év tavaszán ismét pénzt és egyebet sürgetett. Ravaszul megfogalmazott levelében e kérését ily formában adta elő: „Atyám uram. önagysága örömetst akarná idevaló tanulásomnak böcsületes, híres, neves végbe való vitelét... Az minemű ruházatot adott nagyságod velem ide feljövetelemkor, az alkalmasan megváltozott rajtam, annyira, hogy amaz magas respectust félretevén, szégyenlek benne járni nagyságodra nézve. Igazán irom nagyságodnak, hogy mások előtt majd merő csuff (így!) és nevetség vagyok, melyet mind örömetst elszenvednék, ha az nagyságod böcsületiben nem járna— Nékem bizony a nyárna dolmány, mente, süveg s költség kívántatik ... Hérics Gyurkó inasomról is gondoskodják nagyságod.”¹

És Batthyány generális küldözgette hazul-

¹ Gréc, Iti-37 március 23. (Körmendi levéltár, Missiles.)

ról a ruhaneműeket, pénzt, élelét s Isten tudja mi mindent. Mi minden kellett Grácban az ifjaknak, nehéz volna felsorolnunk. Hiszen még a borbélyt is hazulról küldték Grácba, hogy az ifjak haját lenyírja. Legalább Vasdinnyey Balázs 1654-ben ezt írta Batthyány generálisnak: „Kérem nagyságodat, hogy az borbélyt nagyságod küldje föl; mivel az úrfiaknak igen nagyok a hajai.”¹

Azok a főúri gyermekek, akik nem Grácban, hanem Bécsben jártak az iskolákat, épp oly udvartartással indultak útnak, mint a Batthyány-fiúk. Koháry István fiai a XVII. század derekán Nagyszombatban kezdték iskolai pályájukat. Innét aztán Bécsbe mentek. Ők is vittek magukkal paripákat, inasokat, lovászt, gazdasszonyt, sáfárt, no meg akit először kellett volna említenünk, preceptort is. Bécsben a szállásért 660 frtot fizettek évenként. Hatalmas összeg volt ez abban az időben! Tehát bizonyos, hogy a Koháry-fiúknak Bécsben ugyancsak nagy lakásuk lehetett! A számadások szerint a fiúk vöröskarmazsin, sarkantyús csizmában, narancsszínű mentében, meggyszínű dolmányban jártak. A lovak számára az abrakot és a szénát Bécsben vették. A gazdasszony kántor-pénzül (negyedévre) 225 frt.-ot kapott, A mester hol 5, hol négy forintot kapott fizetésében. A számadások között ilyen tételek is szerepelnek: „mivél] Istók kinőtt az köpönyegiből, vettem egy vég *leány abat* 6 frt. 75 kr.”² „Istók magának és mesterének vett két pár szép kést, gyöngy h ázást” stb.

¹ ír. o.

² Leányaba finomabb minőségű abaposztó volt.

A fiúk még Bécsben tanultak, mikor édesatyjuk a harcon elesett. Ekkor fekete ruhát csináltattak¹ és hazajöttek. Béctől Pozsonyig a preceptor és a fiúk útiköltsége egy forint és öt pénzre rúgott.³

Családi levéltáraink sok-sok ily adatot tartalmaznak, melyek olykor élénk világot vetnek a főúri fiúk külföldi iskoláztatására. Eddig íróink azt hitték, hogy a kor szokása szerint a magyar főurak fiai is a convictusokban tartattak. A fõntebb közölt adatok azonban egészen mást mondanak. Fõuraink gyermekei a XVII. században fejedelmi módra egész udvartartással indultak külföldre s nem az intézetekben, hanem bérelt házban laktak.

¹ „Ekkor veszett el atyjuk az harcon, tehát azon posztómetõtõl vettem egy vég fekete scheptuch-ot” stb. Ugyanekkor két pár fekete kordován csizma patkolással együtt 4 frt 65 kr.-ba került.

² Közös pénzügyi levéltár. Hung. Memoriae boldogemlékezetû Koháry István uram fiaira való költségrõl 1665 szeptember.

XXV.

Császári bálók és színelőadások Pozsonyban.

Kevesen tudják, hogy egykoron az udvari kamara kebelében külön *bálkomisszáriusok* is működtek. E polcos tisztviselők igazgatták a Habsburgok minden országában a nyilvános bálók dolgát. Mert hát nem szabad hinnünk, hogy a régi boldog időkben bárki rendezhetett bált. Ez csak kiváltságos emberek szabadsága volt. S magát ezt a szabadságot nem vesztegették ám ingyen! Aki többet ígért a kamarának, az kapta meg a bálók rendezésének kizárólagos jogát. Azaz, hogy csakis a *császári kiváltságos bálbérlek* adhattak nyilvános bálokat, még pedig a bálkomisszárius uraiméktól előírt rendtartás szerint. E bölcs regulament am valamennyi nagyobb városunkban egyforma volt. Három királyok napján dob- és trombitaszóval kihirdették, hogy immáron megkezdődnek a nyilvános bálók. Hetenként háromszor, esti hét órától reggeli három óráig szabad a tánc. Február hótól kezdve azonban már reggeli öt óráig lehetett a bálokat nyújtani. *A bálokon minden tisztességesen öltözött ember megjelenhetett.*

Történtek pedig ezek a császári bálók Mária Terézia korában, mikor is a magyar nyelv,

a magyar szellem és a magyar viselet halófélben volt. Városainkban teljesen az idegen divat járta s mindenütt németül folyt a beszélgetés. Csak néhány búsmagyar író körmöggett magyarul a pislogó méces mellett. Csak ezek a szegény magyar írók lelkében élt még a nemzeti szellem; csak ezek hirdették még a magyar nyelv szépségét; ezek bíztak egy szebb jövőben. De vajjon hányan akadtak, akik az ő lelkesítő szavukra hallgattak! Bizony-hizony nagyon kevesen voltak ezek.

A városokban rendezett császári bálokon minden, de minden idegen volt. Nem hallott az ember ott magyar szót, nem látott ott magyar ruhát. „Sok nemeseket — írják — nem ismerhattünk meg a mesterlegényektől; sok magyar dámákat az ő szobaleányoktól, a lányokat anyjaiktól. Sokszor csak irultunk-pirultunk, mikor a grófné helyett a szobalányt köszöntöttük. Isten bocsáss! Ki is tudta volna őket megösmerni vagy megkülönböztetni! Mindegyiknek egy-egy tintukos szita lebegett a fején, ha pedig sétálni mentek, olyan nagy kalap, mint egy vámkerék. Hajdan a mi együgyű eleink a pártát a szüzesség címerének tartották, de ezt a mi leányaink egynéhány évektől fogva elhánták. Miért?”

Ez állapotok azonban a szent korona hazahozatalakor az egész országban megváltoztak. A nemzeti lelkesedés egyszerre hihetetlen mértékben fellendült. A magyar viselet s a magyar szó újra divatba jött. Még a német Budán és Pesten is megváltoztak a viszonyok. „Valamennyi budai és pesti dáma vagyon — írják — mind magyarba öltözött s úgy várja a koronát”. — így cselekedtek a pozsonyi asz-

szonyok is, akik gróf Teleky Sámuelnél kérték meg, „hogy az maga jeles magyar öltöze-
teiből engedne egyet mustrául, melynek for-
májára készíttethetnének ők is magoknak a jó
íz regulái s tetszések szerint való magyar kön-
tösöket”.

Az egykorú újságok nagy számmal adták az efféle híreket. Szabolcs vármegyéből írják például, hogy ott „az úri asszonyságok a bóbitát mind elhánták s magyar főkötőket viselnek”. Nógrádról meg ezt jelentik: „valamint a férfiak, úgy a nagyobb rangú és bölcsességű asszonyságok már a. maguk régi bőrükbe visz-
szabúttak”.

„Komáromban — írja a. Mindenes Gyűjtemény — a nemes bálokban mind a férfiak, mind az úri asszonyságok csupa magyar ruhákban jelennek meg s ha a vitéz Hunyady és Mátyás föltámadnának, még ők is tapsolnának ily sok szép magyarságnak.”

Mivel az idegen, módi és nyelv főbb terjesztői mindig az asszonyok voltak, a bálók és egyéb multságok elnémetesedését is jórészt nekik rótták fel bűnül. Aztán mikor II. József halála után a korona hazahozatalával beállott a nemzeti ébredés kora, megint asszonyaink voltak, akik siettek a módiba jött magyar öltözetet felvenni. „Ha — írják ez alkalommal — a mi magyar asszonyságaink e dicséretes példát mindenütt követni fogják s kivált pedig a bálokban és egyéb multságokban magyarul 'beszélni nem szégyenlenek: úgy be fogják gyógyítani a sebeket, melyeket hazánknak s nemzetünknek okoztak, s még inkább elhitetik velünk, hogyha asszony által jött be a világra a bűn, a szabadító is asszonytól született.”

A báloknak magyar színezete főleg Pozsonyban tűnt fel, ahol ugyancsak német világ járta. Amint tudjuk, itt Pozsonyban az udvar is adott bálokat koronázat vagy országgyűlések idején. A pozsonyi királyi palotában külön táncterem volt, ahol az udvari zenekar (landtagsmusikanten) húzta a talp alá valót. De ide természetesen csak a kiváltságos emberek juthattak be. Ellenben a pozsonyi császári bálbérő adta multságokon bárki megjelenhetett, ha a taksát lefizette.

Pozsony lévén az ország fővárosa, a császári nyilvános bálók itt virágoztak legjobban. Az országgyűlésnek sok követét többször lehetett a bálokon látni, mint a tanácskozási teremben. S ugyancsak szórták ott az ebanyázta pénzt! Hogy ez a pénz idegenek zsebébe vándorolt, azzal senki sem törődött. A bálbérők majd mindenütt olaszok voltak, s így őket gazdagították az uraink.

A dolog mivolta szerint mindennap nem lehetett bált adni, az eszes bálbérők tehát bizonyos napokon tánc helyett népies komédiákat, vidám játékokat rendeztek. Azaz, hogy megkezdték a színelőadásokat, természetesen idegen nyelven. Pozsonyban időző főuraink, akik a lenézett magyar irodalommal mit sem törődtek, kapva kaptak az idegen játékosokon. Nemcsak látogatásukkal, hanem nagy összegekkel is támogatták a bálbérőket és azoknak szerződött társulatait.

Mária Terézia 1749-ben bizonyos *Turbillio* Károly nevű pozsonyi cukrásznak adott kizárólagos jogot bálók és színelőadások rendezésére. A privilégium tíz évre szólt. Turbillio uramnak minden száz forintnyi bevétel után

hat forintot kellett a kincstár részére fizetnie. Az üzlet igen jól jövedelmezett néki, mert már a bérletidő letelte előtt 2334 forintot fizetett a kincstárnak, illetve a szegényháznak.¹ Amint az engedély lejárában volt, Turbillio rögtön kérte szerződésének megújítását. Turbillio a nyilvános bálokat és a színielőadásokat a városi vendégfogadóban adta, ugyanott, ahol különben a tárnoki üléseket szokták volt tartani. Mind Pozsony városa, mind a közönség nagyra becsülte Turbillio uramat. Pozsony tanácsa még bizonysgot is állított ki részére, megírván, hogy az előadott darabok ellen tisztesség, rend és fegyelem dolgában semmi kifogást sem lehetett tenni.² Turbillio — írja a városi tanács — igen derék, hasznos polgár, aki sok szegény emberen segít.

Turbillio cukrász előadásaival egyidőben még egy másik társulat is játszott Pozsonyban. A városi lövészkompanyia ugyanis a lövészárookban faszínházat (Komödienhütten) építtetett, s azt bérbe adta bizonyos *Gierolamo Bon-ii&k*, aki ott olasz operákat adott elő a főúri világnak, vagyis, amint ő maga írja: a nobless-nek.³ *Ezek a Bon-féle előadások voltak az első operák Magyarországon. Bon felében komoly, felében pedig vig operákat adott elő. A szezon rendszeren három hónapig tartott, de*

¹ Közös pénzügyi levéltár. Hungarica 1749: „Die Ball- und Faschingslustbarkeiten, wie auch die öffentliche Schauspiel zu Pressburg” etc.

² IL o. All erforderlich gute Ordnung, Zucht und Ehrbarkeit — írja Pozsony városa — található Turbillio mulatságain. (1760 március 20.)

³ TT. o. „Gierolamo Bon direttore deli opera *Me-tastasio* representare in musica cinque opère ciecé, tre seriöse e due buffe.”

a nagyúri közönség óhajára. Bon ezt az időt még három hóval megtoldotta.

A színelőadások népszerűsége Pozsonyban azt eredményezte, hogy a város állandó színház építésére adta magát. Könnyű volt ezt elhatároznia, mivel a magyar főurak nagy öszszeggel váltották meg a páholyokat. Az új állandó színház az úgynevezett *zöld ház* telkén épült. Mária, Terézia, nemcsak jóváhagyta az építést, hanem a bérbeadást is megengedte.

Az új színházért kemény versengés folyt Bon és Turbillio között. A városi tanács ez utóbbihoz vonzódott, a főurak meg Bont támogatták. Pozsony városa 1760 május 21-én azt jelenti az udvari kamarának, hogy a főurak megszerezvén örök váltságon a páholyokat, a színház építése biztosítva van. A város olyan embernek adja majd a színházat, aki jó társulatot tart¹ s aki a szokásos hat százalékon kívül még évi bért is fizet a városnak.

Bon igazgató (*impressario von der wellt sehen Opera*), nem látván biztosítva jövőjét, 1760 augusztus 28-án újra kibérelte a lövészárókban levő színházat (Komödienhütten) és a jövő év április 8-án akará ott megkezdeni az operaelőadásokat. Emellett azonban minden követ megmozdított, hogy az új városi színházat is ő kapja meg. Az öfelségéhez benyújtott folyamodásában a többi közt azt írja, hogy kitűnő zenés játékokat adott elő, s annyira megnyerte az urak tetszését, hogy azok telket ígértek neki. Prágából tehát jeles énekeseket szerződtetett. Időközben azonban a városi szín-

¹ U. o. „In ordine producendorura spectaculorum per stabilieudata bonam comicorum societatem habeat”

ház is elkészül. Két társulat azonban egy városkában nem élhet meg. S ha a városi színházat Turbillio olasz komédiás bandája kapja, meg, akkor ő tönkremegy.

Mária Terézia 1760 október 20-án a magyar kamarához intézett végzése szerint döntött az új színház dolgában. A kamara és a helytartótanács jelentéseiből megértettük, — írja a királynő — hogy nyilvános bálók és játékok céljára a zöld ház helyén alkalmas színház épül. Megengedjük, hogy ezt az *Eudimius a Castillione* örgróffal kötött szerződés értelmében bérbe adják. A színház bérlője (arendator spectaculorum), Gierolamo Bon a farsang végéig vígjátékokat adhat elő. Az egész játékos banda a városi hatóság alatt leszen. A bérlő minden száz forintnyi bevétel után hat forintot fizet a városnak. A színház építésére a város kölcsönt, nem vehet.

A királyi végzés Bon kezében volt ugyan, de azért az előadásokat nem kezdhette meg. Ő maga írja, hogy a város a helytartótanács-hoz, ez meg a város nyakára küldözgeti őt; innét meg a kamarára kell szaladgálnia. És egyik se akarja a királyi végzést nyélbeütni. „A fiatal Illésházy gróf a minap végtelen fájdalomra tudatta velem, hogy én nem azzal szerződtem, akivel kellett volna. De különben is más oldalról az én előadásaim ellen felségedhez fognak folyamodni. Eddig soha senkinek sem kellett a város és a helytartótanács megerősítését kérnie. A játszó társaságok (Komedianten Banden) szabadon adhatták elő játékaikat. Engem Erdődy Antal, Erdődy János, Erdődy György, Pálffy Károly, Csáky János, Csáky György és Stahremberg grófok támo-

gatnak, s biztosították megélhetésemet. En előbb kezdtem itt az előadásokat, mint Turbilliónak olasz komédiásai.”

Mária Terézia királynő a magyar főurak közvetítésére 1760 november 5-én újra megengedte, hogy Gierolamo Bon a farsang végéig operákat adhasson elő. S mivel ugyanekkor Turbillio bandája is játszott, Pozsony városának egyszerre ismét két színháza is volt. Mindkettőben idegenek játszottak. De a magyar főurak — kiknek javarésze akkor egy árva szót sem tudott magyarul — éppen ezért támogatták, mert idegen volt. A magyarságnak még közel száz esztendeig kellett várnia, hogy állandó színháza legyen. S mikor ez a szegényes ház épülőben volt, a mágnásaink ugyancsak nem mutatták mecénásságukat! Nem is csoda, hiszen majdnem mindnyájan külföldön és a külföldnek éltek. Ott verték el a magyar jobbágy munkájának gyümölcsét, a magyar föld zsírját.

Hogy a pozsonyi idegennyelvű színházak leginkább az országgyűlések idején virágoztak, mondanunk sem kell. Hiszen igazi élet csak ilyenkor járta Pozsonyban. Megjelent a bécsi udvar is az udvari énekesekkel és a muzsikásokkal (Landtagsmusikanten). Egyik mulatságot a másik követte. Még a cigánybandák is ilyenkor tettek szert holmi pénzmagra. Az egykorú jelentésekben olvashatjuk, hogy mikor a királyi család sétára indult a városban, a cigányok muzsikáltak előtte s nagy tömeg kísérte mindenfelé. A pozsonyi királyi palota tánctermében azonban már nem ők, hanem az úgynevezett *landtagsmusikanten* húzták a talp alá valót.

XXVI.

A furfangos mészáros.

Ahogy Pest és Buda városának tornyaitól eltűnt a szarvára fogyott hold, az ide telepített némettség állandóan hadakozott a magyarsággal. A városi tanács nem jó szemmel nézte, hogy a derék német lakók közé más felekezet is merészkedik befurakodni. Meg is nyomta a pennát, valahányszor a szegény magyar települőkről írt! Csak *gsindl* néven nevezi őket s féltő szemmel óvja tőlük a jó német iparosokat, az igazi polgárokat! Nevezett tanács 1695-ben is fölírt az udvari kamarához az idegen települők ellen. A városban — írja a bölcs tanács (vagyis inkább a notárius, mert a tanácsurak még nem konyítottak az íráshoz) — mondhatatlan nagy a fölfordulás és a zűrzavar. *Veszélyre fordult e derekas német község állapota; mert kálvinisták (értsd: magyarok!), törökök, rácok csempészik be magukat* s mindenféle elegybelegy csavargó ide tolszik. Féltő, hogy e derék német városból rác község leszen. Nem jó tréfára venni az efféle dolgot, mert a császár vallja kárát. Jó Isten! Könyörülj e szegény városon! ¹

¹ Közös pénzügyi levéltár. Hung. 1695. Gott erbarm mit dieser Stadt kiáltja elkeseredésében a bölcs tanács,

A városi tanács csak a magyar, a török és a rác polgárokat csepülvén, hinnünk kell, hogy a betelepült németek a polgárság díszei voltak. Pedig dehogy is voltak azok! Szó, ami szó, de bizony nem az ágas-bogas, törzsökös famíliák költöztek hozzánk. Hanem igenis jöttek olyanok, akiknek otthon nagyon is meggyűlt a bajuk. Egyik az adósságát hagyta otthon, a másik meg idegen jószággal jött ide. Ez a feleségét hagyta otthon, amaz meg a másét hozta magával. S mindannyija itt kezdett új életet.

Gall János György uram is azok közé tartozott, akik megaggott feleségük helyett fiatal asszonnyal költöztenek Buda városába. Őki-gyelme azelőtt Mannheim városában mészároskodott. Jól menvén sora, 1669-ben nőül vette Möchin Éva kisasszonyt. A pfalzi grófnak, valamint Mannheim városának bizonyosága szerint Éva asszony hű feleség, dolgos gazdasszony s hívő, ájtatos lélek volt.¹ Csak egy hibája volt, Időjártára ő is megöregedett. És Gall uram ekkor idegen emberek búzájába vágta a sarlóját. Azaz, hogy udvarolt itt is, amott is. S hogy feleségétől megszabaduljon, úton-útfélen hirdette róla, hogy az ördög mesterségéhez tud, bűjöl-bájol s Varázsló képiben őt magát is megveszte, mert hát az asszonynak tudós hatalma vagyon másnak megrontására.

Akinek ez nem volt elég, annak Gall mester többet is mondott. Az 1681. évben például a neuburgi hercegnek írta volt, hogy a felesége az ő 50 talléros lovát mágusi erejével el-

¹ E hivatalos iratok a Gull-féle pör mellékletei s a Közös pénzügyi levéltár. Hung, találhatóak.

pusztította. Nyilvánvaló boszorkány ez az asszony, — írja — mert minden szombaton égő gyertya előtt egy óráig imádkozik! Aztán a méregkeveréstől sem volna idegen. A tartományi törvények értelmében tehát halált kér a felesége fejére. .

A nenburgi fejedelem és a mannheimi tanács úgy találták, hogy Gall János felesége jámbor asszony s az ördögösségben nincsen része. Gall uram ellenben rossz fát tett a tűzre s hogy a büntetéstől szabaduljon, ravasz praktikát forgat a fejében, s prókátor! fogásokkal él. Bírák uraimék tehát meghagyták Gall mesternek, hogy purgálja és mentse magát, ezt hozván magával a közönséges igazság.

Erre Gall mester imígyen menté magát: mikoron Neuburgból házamhoz tértem, feleségem e szókkal fogadott: vén lator! Az ördög fojtana téged a pokol fenekére, hol kóboroltál? Megijedtem, mert nem jó ám a boszorkánnyal hadakozni! Az ember lelkét könnyen veszedelemre ejti. Tehát hallgattam s az asszonyt csigattam. Aztán amíg véle voltam, állandóan nagy fájdalmat éreztem. Mintha csontjaimat ízzé-porrá törték volna; meg voltam verve, mint a zsupp. Asszony, — mondék neki — maradhatatlan vagyok miattad; a nyoszolyát, párnát és egyéb házi igazságot is mind elvárászoltad, engem is megrontottál. Az asszony erre imígyen szólott: János! te álmodok Imádd az Istent, hogy észretérhess. Ha testedben beteg vagy, meggyógyítlak, mikor a füvek kijönnek. Most monda Gall mester — a gyermekemet helyezem az asszony mellé. Ezen is mindjárt erőt vett az esztelenség. Elvittem hát mellőle ás szentelt olajjal megkentem, Erre

mindjárt jobbra fordult állapota. Másnap az asszony gyónni ment; mire én még rosszabbul lettem; sem állnom, sem járnom nem lehetett. Mit volt mit tennem? A Maria-Einsidl-i szűznek ajánlottam fel magamat s alázatosan könyörögtem nékie, hogy nyissa meg a bírák szemét.

És a bírák uraimék szeme csakugyan megnyílt. Világosan látták, hogy Gall János hazudik, mint a bomlott óra. És kimondták rá a szentenciát. Azaz, hogy bűnösnek találták őt a házasságtörésben s arra ítélték, hogy három vasárnapon át égő gyertyával kezében a templom előtt álljon s a községet megkövesse.

Ez a törvénybéli orvosság nem gyógyította meg Gall mestert. Megint csak latorkodott a leányasszonyokkal s így másodszor is a törvényhez intették őt, ugyancsak házasságtörés miatt. És ezúttal is elítélték. Most már a pellegérré állították őt s ott kellett megkiáltania a bűnét. Ez sem használt. Megint latorságra vetemedett. A bíróság ezúttal is bizonyásra bocsátotta az ügyet s Gall János mestert a házasságtörésben megest bűnösnek találta. A fortélyos mézárasmester ugyan váltig hangoztatta, hogy a felesége a bfjösök és a bajosok felekezetével tart társaságot és. azért zajdult véle össze, de a bíróság e mende-mondának helyt nem adott. Gall János erre még fogósabb dolgokkal állt elő. De hiába! ez sem használt. Gall mestert harmadszor is elítélték. Ezúttal a számkivetést juttatták neki osztályrészül; azaz, hogy Mannheim városából a szokásos ceremóniák közt kiséprűzték őt. Bizonyos dolog, hogy Gall mesternek nem volt kedve ellenére ez az ítélet. Hiszen imígyen

megszabadult a feleségétől, otthagyván a szegény boszorkányt emlékül a szülővárosának. Jómaga titokban még egyszer visszajött Mannheim városába, hogy szívének választottját magával vigye. A szemfüles bírák azonban észrevették s megfogatván, „ugyancsak kínálgták a somfabottal. E botozás emlékével és egy Plank Margit nevű 24 éves mannheimi leánnyal aztán megindult a számkivetésbe. Egyenest Magyarországra jött s Maroson nőül vette Plank Margitot. Aztán az újonnan alapított császári városban: Budán telepedett meg. Itt mint mészárosmester hat évig éledgél s derekasan megszede magát. Második feleségétől három gyermeke is született. Szóval jól ment volna a sora, ha az ördög ide nem hozza egyik mannheimi polgártársát. Ez a polgár (Kirchbauer) első házassága alkalmával násznagya volt, így hát jól tudta, hogy Gall mesternek az első felesége is él. Menten be is vádolta őt a városnál.

A város tanácsa Gall János mestert és második feleségét erre tömlővre vetette. Az 1695 február 18-án kellett aztán Gall uramnak a törvény előtt felelnie a kétnejűség dolgában. Meg is felelt ökegyelme olyan furfangosan, hogy a pesti tanácsurak azt sem tudták, mihez fogjanak.¹

A bíróság egynémely kérdését s Gall János feleletét itt adjuk:

— Tudja-e, miért került a tömlőbe? —
Nem én.

— Nem házasodott-e kétszeri — Dehogy

¹ Vallomások. Közös pénzügyi levéltár Hűiig. 1695, található.

házasodtam. Csak egy feleségem van, a másik boszorkány.

— Honnét tudja, hogy az első felesége boszorkány! — Jól ismertem őt. Az ördögökkel cimborált s velük táncolgatott. Maga az asszony sem tagadta, hogy ő boszorkány. Ha itt volna, szívesen bemutatnám a becsületes tanácsuraknak.

— Mit tud első feleségéről? — Semmi mást, mint azt, hogy boszorkány volt és nem feleség.

— Miért házasodott másodszor, mikor még az első felesége is élt? — Az első feleségem boszorkány volt s nem asszony. Ha nem lett volna boszorkány, nem kellett volna újra házasodnom.

— Volt-e első feleségétől gyermeke! — Volt vagy négy, de elhaltak; a nevüket sem tudom. Az asszony már születésük alkalmával, megbűvölte a gyermekeket. Mikor a világra jöttek, teljesen kékek voltak.

— Jól élt-e első feleségével? — Amíg meg nem tapasztaltam, hogy boszorkány, megférünk egymással. De aztán bizony öszvezajdulunk. Hogy a dolog világosabban megteessék, elmondám a papoknak. Azok meghagyták, hogy az asszonnyal semmit se csináljak.

— Miért hagyta el első feleségét? — Mert megátalkodott boszorkány volt.

— Házasságtörés miatt volt-e büntetve? — Igen! Száz tallér bírságra ítélték, de még máig sem fizettem meg. A házasságtörésnek is az előjárók az okai, ha belátják, hogy a feleségem csakugyan boszorkány, akkor büntelen volnék.

Mit mondott Maroson a plébánosnak?

— Azt mondtam neki, hogy nőtelen vagyok; mert a felségem nem volt nő, hanem boszorkány.

— Mikor a mannheimi kiutasítást megszegté, megvesszőzték-e? — Erre bizony már nem emlékszem.

Gall János urain szentül hitte, hogy ilyen bölcs feleletei teljesen elegendők feje mentésére. De keservesen csalódnia kellett. A városi tanács fölterjesztésére ugyanis az udvari kamara megszerezte a pfalzi gróftól és Mannheim városától Gall uram háromszoros elítéltetésének hivatalos iratait. Ekkor aztán a budai bírák is világosan látták az igazságot. El is ítélték Gall mestert.

Mondanunk sem kell, hogy ez időtáiban Pesten és Budán nem a magyar törvény járta, hanem az úgynevezett császári Landgerichtsordnung. Ez pedig a kétnejúséget fejevételrel bünteti. Az udvari kamara (kegyelemből) azt rendelte, hogy Gall mestert tízévi börtönre és kényszermunkára ítéljék. Második felesége, Plank Margit részére pedig azt határozta, hogy a pellengéren nyilvánosan megvesszőzzék s a városból örökre kitiltsák.

A budai bíróság Gall mestert csak négyévi tömlöcre ítélte (1696 február 17-én). A városnak nem volt pénze, hogy a bűnösöket a börtönben táplálja. Ezért, akit csak lehetett, kivégeztetett; a kisebb bűnösöket pedig szabadon bocsátotta, ha azok valamelyik templom javára 10-20 tallért adtak. Így állván a dolog, Buda bölcs tanácsa hamarosan megbánta, hogy Gall mestert négy évre ítélte. Ez idő alatt ugyanis három gyermekét is a városnak kellett tartani. Gall Jánosnak tehát nem

is kellett kegyelemért folyamodnia. Megtette helyette ezt Buda tanácsa. Lipót császár 1698 április 15-én kérdést intézett ez ügyben Buda városához. És a tanács május hónap 15-én melegen ajánlotta Gall János megkegyelmezését.

Amíg ez Budán imígyen lefolyt, azalatt Mannheim városában Gall János első felesége mindent elkövetett, hogy becsületét helyreállítsa. Megható folyamodásában (1694 október 10.) előadja, hogy Gall János öt gyermekével együtt akarta őt elveszteni. És társai is akadtak, akik az ő életére és vagyonára fenekedtek. Mannheim városától kér tehát oltalmat.

Mivel Gall János a boszorkánymeséivel Mannheim városát is hírbe hozta, a városi tanács az elhagyott asszony pártjára állott. Arra kérte a neuburgi herceget, hogy tartasson vizsgálatot azok ellen, akiknek köszönhető, hogy Mannheim városát *boszorkányvároskának* (Hechsenstaettlein) hívják s hogy a városi polgároknak tisztessége annyira alászállott. A gyomot — írja a város — ki kell irtani!

Ez utóbbira tán nem is volt szükség, mert hiszen a gyom hozzánk szállt s nálunk vert gyökeret.

XXVII.

Ribillió Pesten.

A török kiűzése után Buda és Pest „császári városokká” lőnek. Új lakói jobbára Németország tartományaiból vándoroltak hozzánk. Egyszerű iparosok és kereskedők voltak, akik nálunk kezdtek új életet. Egyiket-másikat a könnyű megélhetés reménye csalogatta ide; a legtöbbje azonban afféle ember volt, akinek távoznia kellett régi otthonából. Egyik a büntetés elől szökött ide, a másik az adóssága miatt oldott kereket. Ez a feleségétől akart szabadulni, amaz a máséval indult útnak. Szóval mindeniknek volt valami titkos oka, amiért e veszedelmes földre költözött. Akadt is Pesten és Budán annyi gonosztevő és csavargó, hogy helyet sem találtak nékik! A városi magisztrátus írni-olvasni nem tudó mesteremberekből állott. Pest város tanácsosai — hivatalos jelentések szerint — napközben meztláb járdogáltak s ingben-gatyában tolták a taligát.¹

¹ Közös pénz. levéltár. Hung. 1699. írják a városi tanácsról: „Derer etliche in Hembetern theils zuzeiten parfüssig auf der Gassen herumbziehen.” Olvasni nem tudnak. A város bevételeit a győri profoz és a bukott budai korcsmáros vezeti.

A város bírái közt. találunk kurtakocsmárosokat, pacalárusokat, káplárokat, volt börtönöröket. Az egyik bíró (Herold) gyilkosság miatt több évig ült a börtönben. Valami sok jót a többiről sem mondanak írott emlékeink. S ezek az emberek az ősei azoknak a nagy családoknak, kiket későbbben *pesti patríciusoknak* szoktak hívni.

Pest városának kezdetben csak bírása volt; Buda ellenben polgármestert választott. Mindkét városban többségben volt a németiség. Pesten kevés magyar nemes és iparos is akadt. Ezeknek a Mekkája a megyeháza volt. A városi német polgárság a, magyarokat s a velük szövetkezett rác polgárokat mindig sanda szemmel nézte. Az ellenségeskedés nagyobb lobot akkor vetett, mikor bíróválasztásra került a sor. A német iparosok és szatócsok magukszörű embert ültetgettek a bírói székbe. A magyarság és a vele szövetkezett értelmesebb németiség meg azon volt, hogy olyan ember kerüljön a bírói székbe, aki a közigazgatáshoz is ért valamit s az íráson és az olvasáson kívül egyebet is tud. Bírótétele idején a két fél aztán szembekeverülvén, lúg nélkül is megmosta egymást. A bíróválasztáskor hatalmas tüntetések és verekedések támadtak. Bizony még magát a bírójelöltet is felképelték. A császári kormányzések is beleavatkozván a viszálykodásokba, a tüzesebb elemeket somfabottal szelidítgették s tömlőre hányogatták.

A XVII. század utolsó évtizedében Pesten bíróválasztás vagy Budán polgármester-választás ribillió nélkül meg nem esett. A jámbor német mesteremberek a magyar polgárokat hívták rebelliseknek, pedig jómaguk is pompásan

értettek a rebelláláshoz! Minden választásnál csaptak holmi kis zendít lést. A pártok tánra fogták egymást, azaz hogy mód nélkül egymásba vesztek, s míg a felsőbb hatalom — no meg az árestom — békességre nem erőltette őket, ruhát s tisztességet nem igen hagytak egymáson. S mikor már kiadták a mérgüket, írásra fogták a dolgot. Ment is a panaszlevél Bécsbe, mint az árvíz! S eb volt a bakszekere, ugyancsak csigázták a szót hol ide, hol amoda. Ember légyen, aki eligazodik szavukon!

Az 1698. év elején — a bevett szokás szerint — a volt bíró letévén tisztét, a kamarai adminisztráció a bírói tisztségre három olyan embert jelölt, akik a közigazgatáshoz semmit sem értettek, teljesen illiterátusok voltak s az igazságszolgáltatásról fogalmuk sem volt. Az első jelölt pacalárus, a másik kettő pedig kurtakocsmáros volt!¹

E jelölés hallatára, a pesti magyarság és a műveltebb németiség a rácokkal egyetemben a megyeházán gyűlést tartott s onnét több tiltakozó iratot bocsátott a magyar kancelláriához, az udvari kamarához és *Caraffa Stigliano* grófhhoz, mint a szlavóniai komisszió fejéhez.²

Míg a magyarság és a velük szövetkezeitek a megyeházán tanácskoztak, a pesti burgerek husángokkal és furkósbottokkal felfegyverkezve a megyeházát körülfozták és éktelen lármát

¹ U. o. 1698 január 27. az udvari kamara írja, hogy a pesti lakosság a jelölések ellen tiltakozott („die gesambte Edelleut, Officier, unger, teutsch und rätzische Mitbürger”). Az udvari kamara ez irata szerint a magyar kancellária is követeli a jelölés orvoslását.

* U. o, mindezen folyamodások 1698 január 27-én keltek.

csaptak. A lázongók vezetői Werns városi gyám (különben feleser), Lederwas Bertalan borbély, Schell hass József csaplár, Köpi hídváros, Suchentruck kovács, Skopek Ferenc szatócs, aztán Properger Jakab sörfőző („antistes civium vulgo klein veldtscherer”) és társai voltak. Ezek a megyeházán tanácskozókat a legéktelenebb szidalmakkal illették; Gondépártiaknak, rebelliseknek s himcfutóknak mondták! („Nos rebelles et Condei-partes tuentes ac salvo dictu *Hunczfutones* temerario ausu proelamare.”) Hogy a gyűlés után parázs verekedés is támadt, mondanunk sem kell.¹

Január 9-én az alsóbbrendű polgárság a városházán gyülekezett a választás megégetése céljából. Zenegg György volt a választási komisszárius, aki felolvasta a három jelölt nevét. A jelöltekkel egyik párt sem volt megelégedve, de mivel a császári komisszió jóváhagyta a jelölést, Zenegg elrendelte a szavazást. A jelöltek közül Pollermann 120, Linzer György 43 és Lelmer Mihály János 7 szavazatot kapott. A katonatisztek nem szavaztak egyik jelöltre sem, a magyarokat meg szavazni sem engedték.

A magyar szavazók és a műveltebb németek erre ismét a megyeházája vonultak s ott egyhangúlag bírónak választották a német Kolbachert. Kilencven magyar és negyven német szavazott rá! Úgy látszik, hogy ez a Kolbacher igen derék ember volt; mert még a budai adminisztráció feje is azt írja róla, hogy a szegények atyja, vagyonos és értelmes ember, jó lá-

¹ U. o. Zenegg relatiója Pestről, valamint a „Nobiles et officiales comitatus Pest, Pilis, natio tota Hungarica et Raseiana atcpie potioritas civhim Germanorum.”

bon áll a megyével és a császári komisszióval is. („Ein Vater der Armen sei, auf Ersuchen jedesmahl sich ihrer erbarmet” etc.)

Pest városának tehát egyszerre két megválasztott bírója volt. A felsőbb megerősítést azonban egyikük sem kapta meg. A város polgárai között pedig folyt tovább az egyenetlenség és a gyűlölködés. Némelyik korifeus az utcán sem merte magát mutatni; mert az élete veszedelemben forgott. Kolbacher hívei azt követelték, hogy a városi gyámot és társait tömlőre vessék. A másik bíró hívei pedig derest és börtönt sürgettek a magyar szavazók részére.

A magyar kancellária 1698 január 27-én átírt az udvari kamarához s jelenté neki a pesti тұrhetetlen állapotot. Ezen — úgymond — csak úgy lehet segíteni, ha a kamarai adminisztráció új bírót jelöl s új választást rendel el.

Az udvari kamara az ügyet Caraffa di Stigliano grófra bírta s elrendelte, hogy míg a nevezett gróf Pestre jön, addig a tavali bíró és tanács intézze az ügyeket.¹

A budai kamarai adminisztráció azonban nem vette figyelembe e rendeletet. A tavali bíró helyett ugyanis a gyilkosság miatt bebörtönzött Herold patikusra bírta a bírói tisztiséget.² Caraffa ez önkényes intézkedés ellen keményen tiltakozott. De maga a városi tanács is fölírt az önkényes intézkedés ellen.

¹ U. o.

² U. o. Eszék, 3698 március 6-án írja Caraffa gróf Herold patikusról: „so vormahl wegen eines allda beesehenen homicidii tanqtiam correus mitbeeuldiget worden, und lange Zeit in schimflichen Verhaft gessen ist.”

Caraffa szerint Pesten folynak a ravasz fondorkodások és a hazug jelentések gyártása. A budai kamarai igazgatóság meg a felsőbb rendelet világos betűi ellen olyan dolgot mivel, melyet túrni nem lehet.

Caraffa gróf és von Mayeren Theobald urak Eszékről azt írják az udvari kamarának, hogy amint Pestre jönnek, rendbehozzák a dolgot s állandó választási rendet teremtenek. Most az egyes pártok teljesen hamisan informálják a kamarát.¹ Visszaélés az, hogy a volt bírákat újra kell jelölni.

Mikor — írják — Budára utaztunk, Kolbacher intézte az ügyeket, hogy a magyar párt segítségével és Kurznak, a budai adminisztrátornak támogatásával a bíróságot megtarthassa, Kolbacher személyesen volt nálunk. Amennyire az idő rövidsége megengedte, az ügyet megvizsgáltuk. A városi tanácsot két új taggal: a német Lehnerrel és a katolikus Jankoviccsal szaporítottuk. Ezenkívül még két hely marad a tanácsban egy magyar és egy német számára.

Ezentúl csakis a tanács tagjai közül választható bíró, úgy mint Ausztriában szokás.

Kolbachert — bár a németiség legnagyobb része s a városi tanács is sérelmesnek vette — sem bírójelöltnek, sem tanácstagnak nem jelöltük.

Fölötte kívánatos, hogy a szabad királyt városokban a német elem uralkodjék. A magyar nemesektől óvakodni kell, mert ha Pesten hatalomhoz jutnak, a magyar kormányzések

¹ „ganz sinistre proqne suo intento facilius obtinendo, malitiose hei der H. Hofkaminer angebracht” etc.

is beleszólnak a város ügyeibe, amiről az udvari kamara eddig hallani sem akart! A magyar iparosok sem jobbak a bepanaszolt németeknél, sőt talán rosszabbak („auch seltzambe Köpf und sehr unbeständige Leüt h, woll auch von schlechter Conduit seien”).

A budai kamarai adminisztráció nem mindenben hajtotta végre a felsőbb rendeletet. Így például az udvari kamara (és Caraffa is) meghagyta, hogy az új választásig a múlt évi bíró vezesse az ügyeket. A kamarai adminisztráció azonban Herold patikust tette meg ideiglenes bírónak.

Herold megbízásával a bírák száma tehát megint szaporodott. Azonban Pollermann emberei Herold bírósága ellen is tiltakoztak. A magyar polgárok és a velük szövetkezeitek pedig új választást sürgettek. A zűrzavar tehát napról-napra nagyobb lett. S ez akkor sem szűnt meg, mikor császári komisszió jött Pestre és az eddigi három bíró helyett *Lehner Mihály Jánost* tette meg törvényes bírónak.

Az udvari kamara aztán meghagyta a kamarai adminisztrációnak, hogy Lehner bírót mutassa be a polgárságnak s helyezze őt hivatalába. Ugyanezt megírta Caraffának is.¹

A választási biztosok: Prunner és Zenneg, mielőtt az új bírót bemutatták volna, előbb rendet igyekeztek teremteni. E célból a zavargások vezetőit elzáratták s a többit pedig keményen megfenyegették.²

¹ Wien, 1698 márc. 4. An die Commissarios in Croatien und Slavonien Herrn Caraffa de Stygliano und Herrn Mayeren.

² „mittels scharfen Bedrohung: und Arrestierung der principal Widerstreber”.

Április hó 1-én aztán jelentik Bécsbe, hogy végre sikerült az új bírót bemutatniok. A polgárság egy része azonban nem nyugodott bele az új helyzetbe. Tovább is nyugtalankodott s ahol csak tehette, gáncsot vetett az új bírónak. S bizony nem a legszebb címeikkel illették őt. Egy ízben például, mikor a városi felcser: Lederwass Bertalan borotválta Lehner uramat, a jelenlévők azt mondták, hogy Lehner a kvártélyozásnál nem mint becsületes bíró, hanem mint gazember („wie ein Schelm”) jár el...

Ismeretes dolog, hogy Pest város régi bíráival számos nagy munka foglalkozik. Azonban ezekben hiába keressük Lehner Mihály bíróságát. Az 1698. évben még a neve sem szerepel s helyette olyat tesznek meg bírónak, aki e tiszteletet nem is viselte. Helyénvaló dolognak véljük tehát a fentebbiek előadását, annál inkább, mivel a nyomtatott irodalom ez anyagból semmit sem ismer. Talán innét van, hogy a Pest régi bíráival foglalkozó munkák hemzsegek a hibától.

*

Az 1698. évi zavargások főbb tetteseit böjtvasra szorították; a kisebbeket pedig deresre vonták. A császári kormányzések a polgárságot erősen megfenyegették, Ígervén mindent, amitől az embernek bátorsága az inába száll. Aztán Caraffa di Stigliano gróf kidolgozta az új választási regulamentumot és az udvari kamara megerősítette azt. Eszerint a lelépő bírót a következő évben nem volt szabad újra jelölni.

Az udvari kamara és a budai kamarai adminisztráció szentül hitte, hogy a polgárságot

jobb észre hozta. Hitte, hogy az elégületlenek tartózkodni fognak olyasmitől, ami kárukra fordulhat. Hiú álmom volt ez! A pártok meg nem alkudtak egymással; csak farkasbékesség volt köztük. Az első szikra megint tüzet támasztott köztük. S amint az 1699. év elején a bíróválasztás ideje elérkezett, a pártoskodás és a viszálykodás újra kitört. A hivatalos jelentések szerint az egész város bódulásban vala. A felsőbb hatóságok hiába parancsolgattak, nem volt aki fogadja. A polgárok a fenyegetéseket füstbe bocsátották. Titkos gyűléseket tartogattak a kocsmákban. És sikamlott a titok, ahol csúsztak a poharak. A bortól zajosodott vezetők a nyúlszívűeket is kardosokká tették. Aztán fölfegyverkeztek a pártok vádlásokkal, szitkokkal és botokkal. És megkezdődött a ribillió. És lett, ami lett.

A dolog azzal kezdődött, hogy a budai kamarai igazgatóság 1699 január elején Herold Szigfrid patikust megtette helyettes bírónak. A városi tanács tagjai hadilábon állván Herolddal, kézzel-lábbal tiltakoztak ezen kinevezés ellen. S emellett semmi alkalmat el nem mulasztottak, hogy borsot törjenek Herold orra alá. A városi polgárság meg a tanács tagjaival állott hadilábon s mindent elkövetett, hogy e tőlük gyűlölt emberektől szabaduljon.¹

Amint látjuk, volt elég ok és alap a hadakozásra. A városi polgárság is több pártra szakadt s mindegyik mást és mást akart. A műveltebb polgárság vezetői: Kolbacher és Leist-

¹ A tanács tagjairól írják 1699 január 19-én, hogy írni s olvasni nem tudnak. „So siebet sich die arme Burgerschaft von Magistrat ganz verlasen,”

lier voltak. Kolbacher nyíltan hirdette, hogy halomra hányja a városi tanács tagjait! Az ördög vigye el testét-lelkét, — úgymond — ha a városi tanáccsal valaha megbékél. Nem arra való emberek a tanácsosok, hogy a város ügyeit vezessék. Ő majd eljártja velük az ebek tán-cát.¹

Amit Kolbacher a tanács ellen szóval mondott, azt a polgárság írásban is fölterjesztette a felsőbb hatósághoz.

Ezenközben a városi tanács sejtven, honnét fű a szél, a budai adminisztráció részéről kinevezett bírót: Heroldot elcsapta s helyébe *Eschenbrucker Fülöpöt* választatta meg bírónak. Ez a derék ember mesterségét illetőleg szakács volt s a városi ügyekhez semmit sem konyított.² Vele egy időben a tanács Kalcher Mártont tette meg kamarásnak, bár sem írni, sem olvasni nem tudott.

A városi tanács tiltakozott azon vád ellen, mintha Eschenbruckert önkényűleg tette volna meg bírónak. Eschenbruckert — írja — 37 szavazattöbbséggel választották meg bírónak. Akár így, akár amúgy történt a választás, anynyi bizonyos, hogy Eschenbrucker sem volt külömb legény Herold patikusnál. Valóban rájuk illet a magyar mondás: egy ebbel jobb a szűcs a vargánál.

A városi tanács önkényes eljárása még

¹ 1(599 február 17. Rüdiger Gosswin von Fürstenbusck jelentése.

² A budai kamarai adminisztráció írja róla 1699 január 22-én Caraffának: „den in Stadtsachen unerfahrenen und allein die Professionen eines Koches erlahmten Eschenbrucker” etc. propria autoritate bírónak tette.

jobban felbőszítette a pártokat. Gyűlést gyűlés után tartottak. Tiltakozó írásokat szerkesztettek. Zajongtak, verekedtek s átkozták a városi tanácsot.

Pest bírása és tanácsa 1699 január havában azt jelenti a császári komisszióknak, hogy *lázadás és zavargás ütött ki a városban*. A polgárság a tanácsra fenekedik s mindent elkövet, hogy gáncsot vethessen neki. Nem ad immár semmit a tisztességre, nem törődik a kötelességgel. *A pesti polgárok között a legritkább dolog a becsületesség!* Az elfajulásnak, valamint a lázadásnak a mozgatója Kolhacher, aki folyton izgatja a polgárságot a tanács ellen. Még a börtönököt is feltörette s a városi bírót hivataloskodása közben megverte!¹

Amint látjuk, a városi tanács ugyancsak megpiszkálta a pesti polgárokat. Bizony nem sok jót hagyott rajtuk. Azonban a polgárság sem maradt adós. Az udvari kamarához intézett fölterjesztésében nem sok tisztességet hagyott a városi tanács tagjain. A kamarai adminisztráció is a tanács ellen fordult. Január 22-én Caraffa grófhhoz bocsátott jelentésében megírta, hogy a tanács és a polgárság közt kiütött a háború. Hiába inti a feleket békességre, hiába szólítja törvényre, senki sem engedelmeskedik. Gyűlést gyűlés után tartanak. A zűrzavar napról-napra fokozódik. A tanács nem ismerte el a tőlünk kinevezett helyettes bírót: Heroldot s helyébe Eschenbrucker Fülöpöt választotta meg. Ez az ember teljesen járatlan

¹ Pest bírása és tanácsa a császári komisszióhoz 1699 január 21. Kolbnehor eszerint akkor verte meg a bírót „*dum officio suo functus est*”. („*Seditio et motus contra magistratum.*”)

a városi ügyekben s csak a szakácsmesterséghez ért. A városi tanács tagjait engedetlenségük miatt meg kell büntetni!

Kurz, a budai kamarai adminisztráció vezetője, a pesti ribillió ügyében komisszió kiküldését sürgette. Két fölterjesztésében ő is követelte a városi tanács megbüntetését. Ezenfelül azt kívánta, hogy Eschenbruckert, aki a kamaragazgatóság tilalma ellenére elfogadta a bíróságot, vagy örökre vagy hosszabb időre zárják ki a tanácsból. (Wo nicht perpétua, wenigstens temporalis senatus exclusione zu bestrafen.)

Az udvari kamara M sok felterjesztésre végre kimondotta, hogy Eschenbrucker jogtalanul gyakorolja a bírói tisztet. Míg az új választás meg nem esik, Herold a törvényes bíró. Ezen intézkedésen kívül vizsgálatot rendelt el a városi tanács ellen. A vizsgálat vezetését a „neoquistica commissió”-ra, ez meg a Caraffa gróf vezetése alatt lévő szlavóniai delegált komisszióra bízta. A szlavóniai delegált komisszió pedig külön komissziót küldött Pestre. Ennek a feje *Rüdiger Gosswin von Fürstenbusch* volt.

A Pestre küldött bizottság (Kaiserliche Visitations-Commission) legelőször is Herold bírót hallgatta ki.¹ Herold 51 évesnek, tescheni születésűnek vallotta magát. Szerinte a városi tanácsban Jankovics Jakabon kívül nincsen alkalmatlan ember. Ez a Jankovics a rác nemzetet képviseli s németül nem tud. Kívüle még Linzer tanácsos ellen lehet csak kifogást

¹ Primum examen, 1699 január 28.

emelni. Ez a Linzer a mészárosok céhmestere mód nélkül iszik s borittában bizony boldogokat mivel. Kalcher, a városi kamarás, nem tud sem írni, sem olvasni.

Herold ezen vallomását megerősítették a tanács tagjai is, úgymint: Eschenbrucker Fülöp, Sax Simon, Lehner Mihály, Jankovies Jakab, Poll ermann Mátyás, Proberger Jakab, Kalcher Márton és Mosel Antal, a város nótáriusa.

A városi tanács kihallgatása után a polgárságra került a sor. A delegált bizottság előtt megjelent ötvenegy magyar polgár is Tóth Mihály és Szemerédy Benedek uram vezetése alatt. Ez ötvenegy magyar mind aláírta a városi tanács ellen Bécsbe küldött panaszlevelet. A magyarok különösen Lehner Mihály volt bíró (s most városi tanácsos) ellen panaszkodtak. Elmondták szép sorjában, mennyi kárt okozott a városnak s milyen részrehajló az adókivetés és a kvártélyosztás dolgában. Sajnos, mindezt bizonyítani nem lehetett, mert a bíró és a tanács az ilyesmit nem foglalta írásba.

Rüdiger Gosswin von Fürstenbusch a vizsgálat befejezése után több fölterjesztést intézett az udvari kamarához. Ezekben a városi tanácsot veszi védelmébe s erősen kikel a polgárság vezetői ellen, akik a zavargást indították. Egyúttal ajánlja az udvari kamarának, hogy a bírói tisztségre Proberger, Herold és Nussbecker jelöltessenek. Proberger serfőző, Herold patyikus és Nussbecker pedig császári ágyúöntő. Városi kamarásnak jó lesz Lehner Mihály volt bíró, mert írni és olvasni is tud. (1699 február 17.) Mivel pediglen — írja Für-

stenbusch — a tanács tagjai a város visszafoglalása óta viselik a tisztüket s mivel a tanács teljes, nem kell most megbolygatni. Azt azonban meg lehet engedni, hogy a polgárság a maga kebeléből külső tanácsot alkosson. Így aztán azok is beleszólhatnak a város dolgaiba, akiknek az orra előtt eddig fel volt kötve a háj.

Amint látjuk, Fürstenbusch úr a polgárság panaszszavának nem adott helyt. A vizsálykodást a tanács szájaíze szerint igyekezett csöndességre vinni.

A budai kamarai adminisztráció ezután azt ajánlotta, hogy a pesti zavargások okozói és vezetőit bottal és pénzbírsággal kell jobb észre hozni.¹ Ezt a bölcs ajánlatot az udvari kamara is jóváhagyta. Erre a budai adminisztráció a császári kommisszióhoz fordult s részletes utasítást kért a főbb tettesek (Raedl-íührer) megbüntetése dolgában. Azt ajánlotta, hogy a ribillió lelkét: Kolbachert kiutasításra vagy 50 tallér bírságra ítéljék. (Ex lege Julia de iambitu déportationis.) Leistner,² a másik rebellis, húsz tallért fizessen a Szentháromság szobrára. Eyserich 15 tallért adjon egy miseruhára; Ríndt asztalos számolyt készíttessen, Pressburger üveges pedig a plébánia-templom két ablakát üvegezze meg. A kisebb bűnösöket enyhébb büntetéssel lehet sújtani.³

¹ 1699 február 23. a kamarai adminisztráció a császári konüsszióhoz.

² Leistner magyar nemes volt s a megyét szolgálta.

³ 1699 március 4. Buda. A kisebb bűnösöket a kamarai adminisztráció „zu einer öffentlichen Abbit” kívánta kényszeríteni.

A büntetések kimérése után a rendes bírói választás is megesett. A Pestre küldött komisszió is távozott azon csöndes megnyugvással, hogy sikerült Pesten a békességet helyreállítania. Azonban hamarosan kitűnt, hogy akiktől a háborúság indult, nem hagyták magukat elnémítani. A viszálykodás a polgárság és a tanács között tehát hamarosan megújult. Kolbacher és Leistner tovább is borsot törtek a tanács orra alá. Pest város tanácsa 1699 július 11-én jelenti Bécsbe, hogy Kolbâcher uram Lehner Mihály tanácsost és volt bírót az utcán elpáholta és lelövással fenyegette! Valamivel későbben Leistner is ilyen dolgot mi veit. A városi bíró aztán Leistnert megbüntette. Leistner nemes ember lévén, a vármegye Pest bíróját és tanácsát maga elé idézte. A megye természetesen a magyar törvény értelmében kívánt eljárni. Pest bírāja ellenben az *alsóausztriai Landesgerichtsordnung* regulái szerint ítélkezett. A magyar kancellária a megyének fogta pártját, az udvari kamara meg az alsóausztriai törvények mellett kardoskodott; mert szerinte csakis ezek érvényesek.

A viszálykodás tehát el nem űlt. Minden ügy új alkalmat adott a civakodásra. A polgárság itthon űzte a maga játékait; a kormányzések pedig Bécsben folytatták. S mivelhogy két eb egy csonton nehezen alkuszik meg, megértésről szó sem lehetett.

XXVIII.

Polgármesterválasztás Budán 1694-ben.

A szentséges Lipót császár idejében oda-
fönt Bécsben az urak azt tartották, hogy a
magyar nem való tisztviselőnek, mivel könnyen
rebellai; katonának sem alkalmas, mivel
mert hűtlen és megbízhatatlan; városi lakó-
nak sem jó, mert pallérozatlan, s a németekkel
meg nem fér.¹ Ezért tehát a magyarnak fog-
lalkozásul az adófizetést és a földművelést szab-
ták. Elég erős az ebadta, törje a földet és fizesse
az adót. S hogy az adófizetésben a szegény ma-
gyar elegendő változatosság nélkül ne szüköl-
ködjék, annyiféle adót vetettek a nyakába,
hogy elmondásuk a Szent Iván énekénél is
hosszabb lenne. Pallérozatlan nemzet lévén a
magyar, hogy a finomabb erkölcsökkel is meg-
ismerkedjék, két évtizeden át hozzá, az ő fal-
vaiba kvártélyozták a német hadak ezreit és
ezreit. S bár ezek mindenét fölélétk, mindenét
elvették, de legalább művelődött az ebadta re-
bellis magyarja! Vagy talán nem?

Amint mondók, a magyart városi lakónak

¹ A hosszú török háborúban (1593-1606-ig) sok magyar város visszafoglaltatván, Unverzagt már ekkor azt kívánta a császártól, hogy magyart ne engedjenek a városokba letelepedni; mert a magyar nem való városi lakónak!

nem túrték, nem akarták. Ezért a töröktől visszahódított területek városaiba jóézésű, pápista németeket telepítettek. Mivel azonban a török háború a XVII. század végén folyton dült, a jóézésű németiség, a vagyonos polgárság hazánkba ekkor még nem igen kívánkozott. Tehát kik jöttek? Jöttek vala olyanok, akik fátyolt borítván múlt jókra, új életet nálunk akartak kezdeni. Majdnem mindannyija üres zsebbel jött, de ha nem is hozott magával semmit, annál több volt, amit otthon hagyott.¹

Mínthogy ilyen jövények szállták meg az ősi magyar városokat, a bűn dandárral járt közöttük. Az egykorú jelentések szerint a megtelepített városok börtönei, árestomjai és tömlöcei színültig megteltének másén kapó tolvajokkal, kétnejuséggel és házasságtöréssel vádolt jövényekkel, adósokkal, sikkasztókkal és a bűnöknek más ilyenfajta zsoldosaival. Buda és Pest városok tanácsai például 1693-ban arra kéri az udvari kamarát, hogy példaadás céljából hadd végezzenek ki egynéhányat. (*Agroser Pált* és *Paint Katalint* különösen ajánlják erre a célra.) A börtönök — írja Buda tanácsa — zsúfolásig megteltek; a gyilkosság, a rablás és a lopás napirenden van, s a vár kapitánya mégsem engedi a gonosztevők kivégzését.² Pest város tanácsa ugyanígy

¹ Aichpühl bárónak 1688 július 13-án kelt hivatalos jelentése szerint Budán csak a következő magyarok kaptak házat, illetve házhelyet: a nádor, az egri püspök, a pozsonyi káptalan, Pálffy Károly és Erdődy kamaraelnök. Budán a németeken kívül ekkor 1700 rác lakott. A Király-fürdő havi bevétele 8 frt, a gellért-hegyi fürdőé havi 10 frt. volt.

² Kurz budai kamarai adminisztrátor írja 1694 május 18-án, hogy a budai kommandáns és helyettese:

írt. Itt — úgy látszik— a dolog még rosszabbul állott, mert még magát a főbíró (Heroldot) is el kellett zárni gyilkosságban való részesség miatt.

De hát lettek legyen bármilyenek is városaink jövevényei, annyi bizonyos, hogy az udvari kamara, meg a császár várakozásának egy tekintetben mégis megfeleltek. *A magyar birtokokon és a magyar kiváltságokon kívül mindentől irtóztak, ami magyar volt,* s amely városban lábukat megvetették, ott más nemzet fiát kutyába sem vették. Uralkodni igyekeztek mindenütt, s uralkodtak is. Persze könnyű volt nekik, mert enemű törekvésüket nemcsak hogy rossz néven nem vették, hanem egyenesen támogatták. *A neoacquistica* városainak német jövevényeit a kamarai adminisztrációk alá helyezték, s fölfolyamodási fórumul részükre a bécsi udvari kamarát rendelték. A magyar törvényt s a magyar intézményeket falaik közül kizárták. A nádornak meg a magyar kancelláriának rendeleteit semmibe sem vették; rájuk nézve ezek nem léteztek. Hihetetlenül hangzik ugyan, de mégis igaz, hogy a budai, pesti, székesfejérvári, esztergomi stb. városi tanácsok az ítéletekben az osztrák *Landschaftsgericht*-et tartották szem előtt, s német törvények és császári rendeletek szerint ítélték. Szóval, szép világot éltünk, s a magyar csak most látta igazán, ki élvezi százados küzdelmeinek gyümölcsét.

Eysenberg a kapukon nem bocsátják ki a kivégzésekhez szükséges fát. Kurz ezért a *jus gladii* (pallosjogot) kéli Buda számára, hogy a bűnösöket kivégezhessék. A tömlőcök ugyanis zsúfolva vannak. (Pénzügyi levéltáv, Hung.)

Mátyás királyunk fővárosában is a német jövevények uralkodtak. Kívülük még rác, olasz, s másféle nemzetség is akadt, ugyan, de ezek a város ügyeinek intézésébe nem avatkozhattak. Zsidó Budán csak kettő volt (a Vízivárosban), de ezeket csak ideiglenesen tűrték meg, mert letelepülésükkor kimondották, hogy csak a török háború befejezéséig maradhatnak a városban. Amikor 1694-ben egy harmadik zsidó (Israel Herlinge Jud) is engedélyt kért a letelepülésre, Kurz Ignác budai kamarai adminisztrátor azt felelé, hogy a zsidók fölötté tisztátlanok, többnyire csalók („ex natura”), minden nyavalyára és dögvészre hajlandók, azért a települési engedély nekik meg nem adható.¹ Hogy a magyar sem igen merészkedett Buda városába, azt az előrebocsátottak után természetesnek kell tartanunk. A mi népünknek akkor sorsul az jutott, ami a cigányoknak, bujdosott bokorról-bokorra, erdőről-erdőre, idegen nemzetségről idegen nemzetségre.

Abban az esztendőben, amelyről most szólnunk, Budának már polgármestere volt, Pest városa azonban még csak bírót választhatott. Mindkét városnak megvolt ugyan a szabad választási joga, de ezzel mégis csak akkor élhetett, ha a budai kamarai adminisztrátornak nem volt ellene kifogása. Budának ezidőben a legtekintélyesebb polgára bizonyos Pösinger Ignác Ferenc volt. Igazi mestersége a patyikusság volt ugyan, s Lipót a *Landschaftsapotheker in Ungarn* címmel is kitüntette, de

¹ Az itt felhasznált akták a Közös pénzügyi levéltár Caraffa című csomójában és a Hungaria című gyűjteményben találhatók.

azért ökigyelme szívesebben foglalkozott a város ügyeivel. Több éven át volt Budának polgármestere s mint ilyen 1698-ban a *császári tanácsosi* címet is megkapta. Az 1693. évben is ő viselte a polgármesteri tiszteletet. Az örökös tartományokból behozott német szokás szerint a volt polgármestert a következő évre is föl kellett venni a jelöltek közé. A kijelölés joga természetesen a budai kamarai adminisztrációt illette. Hogy, hogy nem, az adminisztrátor uramék Pösinger polgármesterrel és tisztársaival hadilábra helyezkedtek. Mi volt az ellenségeskedésnek igazi oka, nem tudjuk. Az adminisztrátor ugyan azt hirdette, hogy Pösinger méltatlan a polgármesteri tisztségre, mivel az adósságban nyakig úszik és számadásaihoz nagyon sok szó fér; de Pösinger szándékos mellőzésének, úgy látszik, mégsem ez volt az igazi oka. Valószínűbbnek látszik, hogy Pösinger és az adminisztrátor egymás rétébe vágták a kaszájukat s haragjukban egymás tisztességébe jártak. A hatalmasabb persze az adminisztrátor volt, s így előre sejteni lehetett, hogy a párosviaskodásban Pösingernek veszítő pöre lesz. Úgy is történt. Az Ürnak 1694. esztendejében január 8-án Buda városának polgárai választásra jöttek össze. Habár tudták, hogy az adminisztrátor a vpl polgármesternek, Pösingernek, veszett ellensége, megválasztását azért biztosra vették; mert hisz a polgárság mellette volt, s a törvény úgy szólott, hogy a lelépő polgármestert a három jelölt közé mindig föl kell venni. Annál nagyobb volt a polgárok álmélkodása, mikor az adminisztrátor a három polgármesterjelölt nevét fölolvasta! *Hans Georg Unger, Friedrich Sau-*

termaister és *Vencri Cerchtsola* volt a három polgármesterjelölt. Foglalkozására nézve az első kettő szatócs, a harmadik meg (-sászári építőmester vala. A választók persze hallani sem akartak a jelöltekről, s fenyegetve követelték Pösinger volt polgármester jelölését. Az adminisztrátor erre a fenyegetésre azzal felelt, hogy a szabad választást fölfüggesztette, s egyúttal kijelentette, hogy polgármesternek Ungert, városi kamarásnak pedig Sautermaistert nevezi ki! E kinevezést a polgárok rettentő lármával fogadták. Égre-földre esküdtek, hogy Ungert soha el nem ismerik polgármesterrüknek.

Mivel az új polgármester megerősítése a bécsi udvari kamarától függött, úgy Pösinger hívei, mint az adminisztrátor Kollonits kardinálshoz fordultak. A polgárok, de meg a volt tisztviselők is (*Burgermeister und Rath der Hauptstadt Ofen*) az erőszakos kinevezés megsemmisítését követelték. Folyamodásukban elmondják, hogy a kinevezett polgármestert, XJngert csak néhány naplopó akarja.¹ Unger teljesen tudatlan ember, s hétezer forinttal elszámolni nem tud. Elmondják azután, hogy ők ezt az eljárást meg nem érdemelték, mert békes hazájukat hagyták el, hogy a Buda nevű kőrakáson új otthont alapítsanak. *Jó császáruknak* hűséget esküdtek s megfogadták, hogy új hazájukat el nem hagyják. Ötévi adómentességet kaptak ugyan, de a háború miatt (ez

¹ Közös pénzügyi levéltár. Hung. 1694. „*Vor einig und andern impertinenten Burgern, welche noch allzeit ihr grosses Maul gegen jedweder Burgermeister und Rath Unnuz gebracht haben*” — írja Buda polgrármestere és tanácsa.

ugyan nem ártott nekik!) nem élvezhették, s mégis helyükön maradtak. Az adminisztrátor ahelyett, hogy érdekeiket védené, üldözi őket, s kedvelt polgármesterüket rágalmakkal halmozza el. Kéri a szabad választás megerősítését; mert hisz még az utolsó falunak is megvan ez a kiváltsága.

Az adminisztrátor természetesen egészen más hangon írt az udvari kamarához. A legkeményebb szavakkal korholja a polgárságot és Pösinger „bandáját”, aztán kijelenti, hogy Pösinger mellőzése fontos okok alapján történt.

Az adminisztrátor január 9-én Buda városához is átírt s a polgárságot figyelmeztette, hogy az engedetlenek ellen katonai karhatalmat alkalmaz s velük, mint lázadókkal fog elbánni.

A kinevezett polgármester, Unger uram, szintén Kollonitshoz fordult, hogy a sok rágalom ellenében megvédje magát. Én — írja a derék ember — teljesen méltatlan vagyok ez állásra. Nem is vágytam utána sohasem, s Pösingernek annál inkább átengedném, mivel az ő kizárása nagy zűrzavart okozott a városban. A rágalmakat azonban, amiket ő és hitvány társai („*seine vanitetische Lumpen*”) terjesztenek, túrni nem fogja. Pösingernek, a hazug és részrehajló Pösingernek nincs más célja, mint a becsületes embereknek bemocskolása. Ebben leli örömét.¹

Az udvari kamara február 12-én és március 10-én kelt rendeleteiben nagyrészt jóváhagyta az adminisztrátor intézkedését, s meg-

¹ U. o. van folyamodása.

fenyegette a polgárságot. Fösingernek meg, aki szinte nyakig úszik az adósságban, meghagyta, hogy számadásait legkésőbb húsvétig adja be.

Az ilyen rendeleteket könnyebb volt kiadni, mint végrehajtani. Amikor ugyanis a kamarai adminisztráció Ungerrel, a kinevezett polgármesterrel, az esküt le akarta tételni, *Fáber Jeromos*, a tavalyi polgármesterhelyettes kijelenté, hogy a tisztviselők és a polgárok az eskünél jelen nem lesznek és Ungert polgármesternek el nem ismerik. Ugyanő, mikor Kuechel városi szindikus a polgárságot engedelmességre akarta bírni, majd hogy ki nem dobatta a szindikust!

A kamarai adminisztráció erre még egy kísérletet tett a polgárok megfélemezésére. Gyűlést hirdetett. Azonban ismételt idézésre sem jelent meg senki, s a polgárok kijelentették, hogy Fáber tudta nélkül semmit sem tesznek. Mivel azonban Ungerrel az esküt le kellett tételni, a polgárságot meg a volt tanácsot valahogy mégis összerelték. Fáber Jeromos azonban az összegyűlteket ismét rávette, hogy a gyűlést otthagyják. Erre az elégületlenek Fáber vezérsége alatt Pösinger házába vonultak, s ott jó ideig tanácskoztak. A tanácskozás eredménye az volt, hogy a város ügyeinek vezetésével Fábert bízták meg, s úgy az alsó, mint a felső városból két-két polgárt adtak melléje, a város pénzét és pecsétjét is Fáberre bízták s kimondták, hogy a polgármester ezentúl csakis a polgároknak, s ne az adminisztrátor-nak esküdjék meg. Eszerint Buda városának egyszerre két polgármestere és két tanácsa is volt, azonban mindkettő csak a maga embe-

reinek engedelmeskedett. A szegény linger rendeleteit semmibe sem vették, sőt az ő rendeleteit vivő törvénytisztát elfogták és becsukták.¹

A kamarai adminisztráció, miután *V. Károly német császár 127. törvénycikke és Tacitus római történetíró* okoskodása alapján eldöntötte, hogy itt nyílt lázadásról van szó. Frankenberg báró várkommendantst fölszólította, hogy a lázadó polgárok elfogatására katonai erőt rendeljen. E felszólításra nem várt felelet érkezett. Frankenberg báró ugyanis azt válaszolta, hogy a polgárság védelmére, ha kell, száz katonát is ad, de a kamarai adminisztrációnak egyet sem! A felbőszült adminisztrátor erre magyar hajdúkat akart a városba hozatni, Frankenberg azonban ezeket a városba be nem bocsátotta. Az adminisztrátor úr illetően felsülését a polgárság ördögi kacajjal fogadta. („*Ein helles Gelächter entstanden, mit hönischen Jactiren*”) Az öröm azonban még korai volt. Az adminisztrátor ugyanis Ungerrel egyetemben újra az udvari kamarához fordult. A polgárokat nyílt lázadással vádolta s követelte, hogy Fábert és Pösingert² a tanácsból örökre kizárják, s a többi korifeussal együtt keményen megbüntessék. Az udvari kamara erre újra kijelentette, hogy Tjngert tekinti polgármesternek és Sautermaistert városi kamarásnak. A viszálykodás lecsillapítására azonban megengedte, hogy a széniori tisztséget a tanácsban Pösinger viselje.³

¹ U. o. Prunner György jelentése az udvari kamarához a budai kamarai adminisztráció nevében.

² Faberről és Pösingerről írja: „bis über die Ohren in Schuldenlast steckenden Rathsmittglieder” etc.

³ U. o. 1694 jtilins 9. 14704. fasc

Kurz Ignác adminisztrátor — amint június 8-án írja — a polgárokat erre magához idézte s linger polgármestert nekik bemutatta. Am a jelenlevők egyhanggal ordíták: *Nem kell, Unger nekünk sohasem, kell!* Kurz integere azonban ott termettek a kamarai profószok s a szájasabb atyafiakat a tömlőc felé kezdték igazgatni. Erre a többiek is megszelídültek, s miután Kurz az új polgármestert egekig magasztalta, nagy nehezen a polgárok is beadták, derekukat és elismerték Ungert.

Kurz uram ugyanily körülmények között tette pesti bíróná Heroldot és Székesfehérvárott Träxer András, Esztergomban, ahol Bottyán uram erővel magyart (Kelement) ültetett a bírói székbe, a fellázadt német polgárság követelésére megjelent Kurz és a bírói tisztet a német Ballantnak adta. Az udvari kamara öfelsége nevében 1694 július 9-én mindezeket állásukban megerősítette.

Négy évvel később, 1698-ban Pösingert, jóllehet már ötször viselte a polgármesteri tisztet, a jelölésből ismét kihagyták. A budai ribillió erre újra kitört, s hetvenkilenc polgár (magyar egy sem volt köztük) Pösinger jelölését követelte. Maga. Pösinger is erősen mozgólódott. Kizárása írja bectelenséget hoz reá, azért Isten és a világ előtt tiltakozik az adminisztrátor eljárása ellen. Schrader György a kamarai adminisztráció eljárását azzal okolta meg, hogy Pösinger sok rossz fát tett a tűzre. A pestis óta — úgymond — öt éve gyűjtik már a pénzt a Szentháromság szobrára, de a számadásokkal Pösinger sohasem mer előállni. Az is az ő hibája, hogy Budán a mézszár-székekben még járja, a kutyavágás szokása.

(Der Hundsschlag mit Hundsharn) s így a székek gyakran kellemetlen szagtól bűzlenek. Bár ugyanekkor a magyar udvari kancellária is panaszt tett Buda tanácsa ellen, hogy semmibe sem veszi a magyar törvényeket és a magyar rendeleteket, a bécsi udvari kamara mégis elrendelte, hogy a régi tanács és a polgármester maradjanak meg hivatalukban, amíg a Caraffa alatt kiküldött komisszió az ügyet meg nem vizsgálja.

A régi polgármester, vagyis Sautermaister azonban semmi szín alatt nem akarta elfogadni a polgármesteri tiszteletet. Nehéz hivatal ez — írja öki gyelme — s nekem fivérémmel együtt vásárookra kell járnom. Gyakran kell Bécsbe és Linzbe mennem. A zsidók akadályoznak kereskedésemben,¹ Bössinger kizárása miatt pedig vevőimnek felét elveszítem. Öt nevetlen gyermekemet aztán nem lesz miből tartanom. Az Isten szerelmére kérem az adminisztrációt, ne terheljen engem a polgármesterséggel.”²

Hiábavaló fáradság volt ez a könyörgés. A kamarai igazgatóság azonban végre is kónyszerítette Sautermaistert, hogy a polgármesterséget elfogadja.³

Amint láttuk, úgy a budai, mint a pesti zavargásokban sok része volt a kamarai adminisztrációnak. Ez a tisztelt testület emellett a

¹ „wegen der dultenden verderblichen Judenschaft in der Verkantung sehr aufgehallen und hintergangen werde” — írja Sautermaister.

² Sautermaister Frigyes Eats Verwandter levele a budai kamarai adminisztrációhoz.

³ 1698 április 1-én írja a kamarai igazgatóság a császári komisszióknak: „Reiterato per decretum ex offo auferlegt und also auch von ihne wirklich acceptirt.”

gazdasági ügyeket is úgy vezette, hogy régi magyar mondás szerint az epret mind a maga kosarába szedte. S jómaga még ezt is érdemnek vette. Maga az adminisztrátor: Kurz uram például nem röstelte nagy érdemei fejében az óbudai három hévizet, aztán helyesfái birtokot nyolc faluval egyetemben kérni. „Ő — írja — négy évig Sziléziában szolgált, Moszkvában és másutt követ volt s amellet mindég hű császári tisztviselőnek bizonyult. A fentebbieket tehát nagyon is megérdemli.”

Az udvari kamara azonban kissé merésznek tartá e kérelmet. „Kurz — írja az udvari kamara őfelségének — hitványul vezeti a budai administratiót; az ő érdeme tehát „*ein schlechtes meritum*”. Jutalmat tehát nem érdemel.”¹

Őfelsége úgy látszik más véleményen volt; mert meghagyta az udvari kamarának, hogy alaposabban fontolja meg ez ügyet („besser überlegen”).

A királynak ez intézkedése kissé különösnek tetszetett az udvari kamara szemében. Hiszen a budai kamarai, adminisztrációról csak nemrég terjesztették fel, hogy a legalsóbb tisztviselőtől a legmagasabbikig azon vetélkednek, ki tudná köztük őfelségét és a kincstárt legjobban megcsalni! („dieselbe von höchsten bis zum niederigsten und von niederigsten bis zum höchsten gleich samb unib die Wett spielen, welcher unter ihnen ihro Kays. Mayestät und das aerarram am meist und best betrügen und seinen Seckel spicken könne” 1696 ápril27.)

¹1698 augusztus 18. Az udvari kamara őfelségéhez Kurz Ignác János kérelme ügyében.

XXIX.

A megszerencsésítés.

Az ősi szokásokhoz, a letűnt idők hagyományaihoz a magyar mindenkor erősen ragaszkodott. Az a csodálatos erő, mely őseink életének irányt szabott s a nemzeti élet fejlődésének utat mutatott, mindétig osztályos volt ezzel a törhetetlen ragaszkodással. Ez volt az istápja s ebből merítette az erőt a küzdelemre.

A régi magyar mondás azt tartja, hogy *míg az alma alájő, idő változik*. De nálunk a változás minden téren nehezen ment. Hatalmas rázkódások, az életviszonyok megváltozási kellett ahhoz, hogy az igazi magyar élet az ő patriarkális szokásával más formára alakuljon. Ez is megtörtént. Mégis a mindennapi életnek több olyan jelenséggel találkozunk, mely sok századnak a nyomát hordja magán. A lehullt levél üde zöldje s hímpora hamar eltűnik. De bármennyire megfakul és elváltozik, az ember mégis fölismeri, melyik fától szakadt el. Így vagyunk a régi szokásokkal is. Idővel ezek is megváltoznak, de a mélyreható szem mégis látja bennök a régi vonatkozást, a letűnt századok hagyományát. Nem fölös dolog ezeket meg

ismernünk, hiszen úgyis oly kevéskét tudunk nemzetünk régi életmódjáról és szokásairól

A névnap megülése nem ismeretion dolog nálunk. Az elmúlt században a névnap a családi élet egyik legnagyobb ünnepe volt, melyen ugyancsak folyt a bor és a vígan lakás! Lassan-lassan azonban a névnap megülése is már csak a múlt idők emlékévé leszen. Pedig ez is sok századnak meggyökeresedett szokása volt. Négy századdal ezelőtt már mint ősi szokással találkozunk a névnap megülésevel. Ez a megülés azonban nem a mai formában történt. A XVI. században a névnap férfimulatság volt! Azaz hogy a jó barátok és az ismerősök *poharat köszöntöttek* az ünnepeltre. S mivelhogy a *pohárköszöntésnek* se hossza, se vége nem volt, igen gyakran több napig tartott a sipszóval és a vendégséggel való mulatozás.

A XVI. és a XVII. században igazában nem azt ünnepelték, aki a névnapját tartotta, hanem azt a szentet, akinek nevét az illető viselte. Innét van, hogy Magyarországbán minden szentnek megvolt a maga pohara s minden szentnek tiszteletére köszöntöttek poharat. Az ismerősöket s a rokonokat (természetesen csak a férfiakat) már akkor is levélben hívták meg az illető szentnek a poharára. Nádasdy Kristóf írja például 1561-ben: „Török Ferenc uram mind János urammal egyetembe reá feleltete ma, hogy *holnap szent Ferenc poharára hozzá menjünk Pápára. Nem tudom, mint válhatom cl onnan!*”

A hős Dobó István ifja névnapja előtt Kauy Andrásnak: „Ím az karácsony napja előttünk vagyon és azután Szent István napja is. Annakokáért térj be hozzánk akkorra;

legyünk együtt és az Szent István poharát is igyuk együtt meg. Vagy érünk több Szent István napját vagy nem ezután, miért is ez karácsony napjára jöjj be hozzánk.”¹

A hős Pálffy Miklós is rendesen megadta *Szent Miklós poharát*. Az 1585. évben Telegdy Miklós püspököt is meghívta erre az alkalomra. A püspök megígérte, hogy elmegy, ám-bátor ő is Miklós volna. Mivel neki is meg kellett adnia *Szent Miklós poharát*, a többi közt ezt írta Pálffynak: „Holnapra halasztottam, vala az szent Miklós poharának az megadását.”²

A XVI. és a XVII. században az örökös háborúk miatt a férfiak csak ritkán tartózkodtak otthon. De bárhol voltak is, a feleségük névnapját is mindig megülték. Nádasdy Tamás például 1559-ben Bécsben ülte meg feleségének, Kanisay Orsikának névnapját. Már előzőleg megírta az ő szerelmes Orsikájának: „Az szent Orsola asszony bélesét megvárom tüled. Szent Orsolának vagyon sósteje is, hideg kásája is; de az ő sósteje nem híg, hanem sűrű.”

És Orsola asszony meg is küldte a bélest, a sóstejet meg a hideg kását. Nádasdy legalább azt jelenti a feleségének, hogy sok jámbor evett a bélesből. Négy püspök és négV parasztúr jelent meg nála. „*Igen ivánk az egészségedre*” — írja Nádasdy.

Thökölyről, a kuruckirályról tudjuk, hogy feleségének, Zrínyi Ilonának a tiszteletére még Törökországban is megadta *Szent Ilona asszony poharát*. S ez alkalommal török atyánkfiai is

¹Országos levéltár. Missiles, 1568 december 13.

²Pálffy Senioratus pozsonyi levéltára, 1585 dec. 7.

poharat köszöntöttek a nagyasszony egészségére.

Aki a névnapon nem jelenhetett meg, az otthon köszöntött poharat az ünnepeltre s ezt levélben adta az illetőnek tudtára. Efféle levél igen sok maradt ránk.

Hogy a jó ismerősök a névnapon kívül is gyakran köszöntöttek egymásra poharat, mondanunk sem kell. Nádasdy Tamás egy alkalommal az ő vitéz kapitányának: Magyar Bálininak írta, hogy az egészségére egy pohár bort köszönjön. Magyar Bálint uram e biztatásra imígyen felelt: „Meghigyje te nagyságod, hogy még az levelét nem hozták volt, addig is gyakortasággal az te nagyságod egészségéért bort köszöntem. És az mely embere te nagyságodnak énnékem parancsolta, hogy rá köszönjem egy pohár bort, én rá köszöntem és örömet megittam az te nagyságod egészségéért, hogy az Isten adjon te nagyságodnak sok jó eszten-dőt és szent Bálint napját érnie!”¹

A gyakori pohárköszöntés olykor szomorúan végződött. Büdy Mihály főispán és munkácsi kapitány például 1546-ban útra indult. A bevett szokás szerint barátjainak megadta a búcsúpoharat, amit akkoron *induló pohárnak* is hívtak. A lakomáról írja aztán az egyik úr Nádasdynak Büdyről: „Mikor ebédhez ültünk volna, nagy vígan lakozik vala. Még énreám is egy üveg bort köszönte. Két tál étékben igen evénk... az harmadik tál étékbe (Büdy) nem nyúlhata, addig az guta megüté!”²

¹ Ország-os Levéltár. Nádasdy-levelezések, 1552 február 19.

² U. o.

XXX.

A főúri utazás régente.

Egy rég porladozó, jókedvű kapisztránus barátról esik itt a szó. Hueber Antalnak hívták a megboldogultat. Budai sváb volt a jó ember, de szakasztott képmása azon régi joviális magyar barátoknak, kiket víg kedvük s tréfáik miatt egyaránt szeretett úr és paraszt. Hueber, avagy páter Antóniusz okos ember volt, szerette az életet, a vidámságot, sőt néha a pajkosság is ínyére volt; értett a zenéhez, igen szépen énekelt, verselt, festett s az írás mesteriségében is jártas volt. Ez utóbbinak csalhatatlan bizonyítéka kétkötetes, kéziratban ránk maradt naplója, mely jelenleg a Wenckheim-család birtokában van. E másfélszáz év előtt írt, elsárgult német kéziratból adjuk itt egy magyar főúr utazásának és szórakozásainak leírását. Érdekes ez úgy kortörténeti, min! kulturhistóriai szempontból.

Harruckern Ferenc báró nagy úr volt. Nemcsak főispánja, de egyúttal birtokosa is volt egész Békés vármegyének. Hétszáznyolcvankilencezer hétszáznegyvenkét holdat (60 négyszögmérföldet) tett ki birtoka! Ennek a rengeteg birtoknak jövedelméből persze más-

félszáz év előtt is urasán meg lehetett élni. Ámde a Haruckern-család, bár királyi fényűzést fejthetett volna ki, olyan igénytelen és egyszerű életmódot folytatott, akár csak egy hétszilvafás kurtanemes. De mikor ki kellett magáért tennie, akkor aztán megmutatta a báró, hogy ember a talpán s nem marad mögötte egyetlen magyar főúrnak sem.

Harruckern báró nem lakott állandóan birtokán; csak nyáron vagy őszkor kereste föl néhány hónapra. Ilyenkor mindig magával vitte Antóniusz pátert, mint udvari papot, hogy misézzen és mulattassa a családot. S a páter becsületesen megfelelt mind a két követelménynek. Pedig — mint maga írja — soha életében urak között nem forgolódott s ugyancsak zavarban volt, mikor először került a főúri család asztalához. Ám a jóba hamar beletörődött s majd hogy könnybe nem lábbadt a szeme, mikor téltre vissza kellett csendes kolostorába mennie.

Az utazás 150 évvel ezelőtt bizony eléggé kényelmetlen és fáradságos volt, de regényesség, tanulság és élvezet nélkül nem szükölködött. Aztán a gazdag ember elegendő kényelemről is gondoskodhatott. Egy-egy főúrnak utazása olykor valóságos díszmenet-számba ment. Harruckern báró és családja, mikor Pestről Gyulára utazott, rendszeren 5-9 nagy üveges határban indult útnak. A bagáziát egy-két nappal előbb útnak bocsátották. Minden kocsiba 8-10 ló volt fogva, melyeket időről-időre újakkal cseréltek fel. A kocsik előtt és után csatlósok és huszárok lovagoltak. Amerre a menet vonult, a községek és városok elöljárói mindenütt üdvözölték a főúri csalá-

flot s kocsin és lóháton a legközelebbi községig és városig kísérték. Az ember el sem hiszi, mennyi ló volt szükséges *egy-egy* ilyen utazáshoz. A Harrucekern-család például 1758-ban Becsből Gyuláig, onnét Nagy-Károlyba és vissza Bécsbe összesen *háromezernégy* lovat használt. De ebbe nincs beszámítva a csatlósok, huszárok, bagáziakocsik lovai, melyek ismét hatalmas számot tesznek ki. Méltán írja erre Antóninsz páter, hogy egy generális sem rendelkezik ennyi lóval.

E fejedelmi utazások örömei víg gondolatokat keltettek Antóninsz páterben. Kétféle utazást ismerek, — írja naplójában — úri és franciskánus utazást! A franciskánus barát utazása nem tartozik a legnagyobb élvezetek közé. Sárban, vízben, hidegben, melegben gyalogolni, kutyákkal harcolni, melyek ugyancsak megszagatják a csuhát; koplalni, gorombaságokat, ízetlen tréfákat zsebrevágni: ez a franciskánus barát utazása! A Harruckernék tízlovas üvegbatárjából nézni a világot, gyönyörködni a vidékek szépségében, a kedves falvakban s lesni az alkonyodó nap halvány fényében, mikor tűnnek föl a várva várt város tornyai: ez már úri utazás! A Fortuna istenszonya nagyon favorizál engem! Isten kiválasztott népe, az izraeliták közé számítom magamat, akik negyvenévi keserves utazás után végre meglátták az ígért földjét. De én még ezeznél is szerencsésebb vagyok, mert csak tizennégy évig utaztam uraimmal s nem is éhségben és szomjúságban, sőt a Vörös-tengeren sem kellett átgázolnom, aztán a mi utunkban jóízű fürjek is estek, édes tokaji forrt, csokoládé és kávé ömlött, pástétomok, torták, csi-

gák, gyümölcsök harmatoztak s ilyen édes utazás után jutottam az ígért földjére: Nagykárolyba, ahol csakugyan tej és méz folyik.

Persze olykor-olykor ez öröm közé üröm is vegyült; mert hát az utazással néha kellemetlenségek is jártak. Mikor a beláthatatlan Hortobágyon végigsivított az északi szél s tornyokat emelt az út porából, mikor a bösz elemek zajától megvadult lovak száguldva rohantak árkon-bokron keresztül s a zuhogó esőben senki sem tudta hova jutnak, hol buknak föl: olyankor már Antóniusz páter is szívesebben tilt volna a cellájában, mint az üvegeshintőhau. Pedig ezeknél olykor nagyobb bai is történt útközben! Egy alkalommal például, mikor épp a nagy Alföld, egyik töltésén haladtak, oly nagy volt a sár, hogy a kocsik tengelyéig ért. Amerre a szem ellátott, mindenütt piszkos áradat borítá a földeket s a vízből csak a töltés koronája látszott ki. A lovak páraszakadva húzták a veszélyes helyen a kocsikat, melyek hol jobbra, hol meg balra düllöngtek. Az első hintó, melyben a báró-család ült, szerencsésen átvergődött a töltésen; a második azonban, melyben Antóniusz páter szepegett a házirovossal, a komornával és szobalánnyal, egy hatalmas zökkenés után földült. Antóniusz páter fordult ki a kocsiból legelsőnek, a szobalány, és komorna a páterre esvén, úgy lenyomták őt a piszkos áradatba, hogy csak lábai látszottak ki a vízből! Az édes teher sehogy sem tetszett a jó Antóniusznak, de kiáltani nem tudott, sőt kapálódznia sem igen lehetett, mert ami a kocsiból kihullott, mind ráesett. Végre nagynehezen fölfedezték, őt a csatlósok s szerencsésen ki is emelték. Volt azután nevetés, mikor

a páter iszappal bevont alakja előkerült; az egyik huszár ijedtében fejével zúzta be a hintó ablakát; a komorna és szobalány meg majd megszakadt nevében. A veszély elmúlván, a páter is kedvre derült s vígan beszélt el a többieknek, miként bukott el vele együtt a két leány!

A Harruckern-családnak s így Antóniusz páternek is egyik legérdekesebb utazása 1757. év nyarán történt. Ekkor ment végbe ugyanis a házikisasszonynak, a ragyogó szépségű Harruckern Jozefának menyegzője Károlyi Antal gróffal. A zajos és fényes lakodalmi ünnepek Gyulán folytak le, honnét az új pár az egész családdal együtt Nagykárolyba utazott.

Mondanunk sem kell, hogy Antóniusz páter is velük utazott. Már a menyegző alkalmával nagy szerep jutott neki, mert ő írta az alkalmi színművet, ő tanította be a darabot, ő készítette a transzparenszeket, kivilágítást, sőt a zene- és énekkart is ő vezette; mert a karmester a lakodalom fontosságához mérten, mód nélkül elázott. Mivel az ünnepeket Károlyban folytatni akarták, tehát Antóniusznak is utaznia kellett.

Az egész úri társaság kilenc kocsival indult útnak Károlyba. A tizenhét mérföldnyi úton a bagázsiakocsik és a csatlósok lovain kívül, több mint ötszáznyolevan lovat használtak. Körösladánynál találkoztak az örömannyal, Károlyi Ferenc tábornokkal, aki idáig jött a társaság elé. Az éjét az egész társaság Gyarmaton töltötte. A legtöbben sátor alatt a szabadban háltak. Maga a báró-család zárt helyiségekben kapott szállást. Mivel azonban rengeteg szűnyog volt úgy a szabadban, mint a

szobákban, lehetetlen volt pihenniök. Antóniusz páter tehát parancsot kapott, hogy űzze el a szúnyogokat! Madarakra s négy lábú állatokra már sokszor vadászta, írja a jó páter, de még szúnyogokra sohasem! Mindamellet hozzáfogott a szúnyogűzéshez; de minél jobban kergette őket a szobákból, annál több jött be. Erre kinyitotta az összes ajtókat és ablakokat; az ajtók elé lámpásokat tett s bent a szobákban nedves szénával olyan füstöt csinált, hogy maga is majd megfulladt. Ennek ellenére gep-rüvel és ruhával rendre hajtotta a szúnyogokat kifelé, úgy hogy végre le lehetett pihenni. A páter ezután a faluba ment s vagy húsz darab szúnyoghálót szerzett azok számára, akik sátrakban aludtak.

A következő napon Mihályfalvára értek. Ez már Károlyi-birtok volt. Tehát a grófi család inasai és huszárai szolgálták ki az úri társaságot. Fényes és bőséges ebéd üdítette itt föl az utazókat. Antóniusz páter csak azon bámult, hogy az összes edények ezüstből voltak.

Amint közelebb értek Károlyhoz, az úton hadirendben nagy tömeg lovas várta őket. A szatmármegyei huszárok voltak ezek, kik trombitaharsogás, dobpergés és zászlólengetés között üdvözltek a vendégeket, aztán pedig a menethez csatlakoztak. Félórai utazás után újabb lovascsapattal találkoztak. Szatmár és a körülötte lévő vármegyék bandériuma állott itt katonai rendben. Az üdvözlöbeszéd után a fényes lovascapat a menet elé vágatott s kivont karddal, trombitaharsogás közt vezette a vendégeket Károlyba.

Eközben a károlyi vár ágyúi folyton bömböltek s az úton folyton újabb és újabb tömeg-

gel találkoztak. Fűlsiketítő lárma, éljenzés, zeneszó, ágyúörgés és dobpergés közt vonultak be Károlyba s csak miután egy csomó üdvözlőbeszédet végighallgattak, kocsizhattak be a várkastélyba.

A szerencsés megérkezés után megkezdődtek a különféle mulatságok, melyek nap-nap után folytonos változatosság közt folytak. Aníoniusz páter egész fejezeteket ír a fényes beszédekről és vacsorákról, melyeken olykor ezernél is többen vettek részt, a hangversenyekről, tűzijátékokról, és színielőadásokról. Magyarország legjobb zenészeinek művészi játéka ébresztette föl reggel a vendégsereget s a zene andalító hangjai mellett tértek pihenőre. Minden este volt táncmultság, melyben a házigazdával együtt, mindenki résztvett. Táncoltak a katonák és a szolgák, táncolt a szabadban külön zene mellett a nép is, sőt — írja Antóniusz — még a papok is táncoltak a kóruson, amint nekik Isten füttyölt.

A tömérdek vendég persze rengeteg mennyiségű ételt fogyasztott el; mert ha napjában távozott is negyven-ötven, jött helyettük újabb száz. Naponkint átlag öt-hat ökröt vágtak le; a borjuk, bányók és vadak számát még a szakácsok sem tudták megmondani, a leölt szárnyasok egész hegyet alkottak a konyhák előtt! A finomabb konfekteket csupán a főasztalokhoz hatvan, szolga hozta be egyszerre óriási ezüst- és aranytálakon.

A fényes multságok elmúlta után a Haruckern-család Antóniusz páterrel együtt visszatért Gyulára. Itt aztán a nyár hátralevő részét a megszokott egyszerű és csendes multságok között töltötték. Ha az idő kedvezett, ki-

rándultak a vidékre, vagy nagyobb sétát tettek a környéken, olykor vadásztak, máskor meg madarásztak. Az utóbbi két mesterséghez kitűnően értett Antóniusz. Az öreg Harruckern báróval egyetlen nyáron 2213 madarat fogtak. A ragadozó madarakat, mintán lábukat levágták, ismét szabadon bocsátották. Egyszer azonban megesett, hogy olyan madarat fogtak, melynek lába begyógyult; ettől az időtől kezdve a ragadozó madarakat elevenen kiszégezték az birtokra.

Egy reggel a báró felszólította Antóniusz pátert, hogy egy halálraíteltet készítsen el az utolsó útra. A dolog sehogy sem tetszett Antóniusznak, főleg mikor megtudta, hogy az illető németül sem tud. Szabadkozott is minden módon, de hiába; mert a báró kijelentette, hogy már a juriszdkciót is megszerezte számára. Mikor elérkezett a kitűzött idő s Antóniusz jól fölkészült a kényes megbízáshoz, a báró elárulta, hogy a kivégzendő nem ember, hanem egy dām vad, mely társát megölte. Erre aztán vígan indultak a bűnös dām vad kivégzésére. Miután sikerült a vadat lapockáján megsebesíteniük, a szolgák segítségével elfogták s hazaszállították, ahol az élő állatot ünnepiesen fölakasztották.

Hasonló tréfát többször is megengedett magának az úri társaság. Egy alkalommal kacsavadászatra mentek s a szegény Antóniuszt olyan helyre küldték, ahol derékig süppedt bele az ingoványba s csak csuhájának köszönhetette, hogy még mélyebbre nem süllyedt. Így is eltartott éjfélíg, míg nagynehezen kivergődött a sárból.

Ha az idő nem engedte, hogy a szabadban

járjanak, otthon zenével, énekkel, rajzolással töltötték az időt. A főúri család minden tag; otthonos volt a művészetekben s Antónius páter is konyított hozzájuk. Az esti időt rendszeren beszélgetéssel és tréfálódzásokkal töltötték. A médium ilyenkor mindig Antóniusz páter volt. Egyik este Antóniusz nem kis rémületére egy óriási edény lisztet hoztak be, melybe egy almát rejtettek. Az almát Antóniusznak kellett megkeresni, még pedig a szájával. Prűszkölt is eleget, míg meg tudta találni. Hogy a liszt lemenjen képeről, egy nagy csöbör vizet hoztak be s abba dobták az almát. Ennek kiemelése még nehezebben ment s vagy fél csöbör vizet megivott a jó Antóniusz, míg az almát ki tudta venni! Erre egy asztalterítőt borítottak vállaira s azt kívánták tőle, hogy álljon az asztalra s rögtönözve mondjon egy beszédet. Antóniusz ennek a kívánságnak is megfelelt: vagy fél-óraig nagy hévvel beszélt, anélkül hogy valaki egy szót értett volna beszédéből. A ravasz ugyanis kalábriai nyelven szónokolt.

Voltak ezeknél külön tréfák is, — írja Antóniusz — de hát ki tudná azokat mind elmondani! Egyet azonban mégis elmond a sok közül. Egy alkalommal az erdői várkastély látogatta meg a bárócsalád. Az ódon várkastély pompás termeivel, számtalan tornyával, no meg aztán a bájos vidék egészen elragadták Antóniuszt. Jó kedvét azonban arra használták fel, hogy ismét tréfát üzzenek vele. Este az öreg báró kijelentette, hogy másnap mindenki köteles lesz elmondani, mit álmodott az éjjel! Antóniusz erre azt felelte, hogy az ilyen régi várban csak a szellemekkel lehet álmodni, s ő bizonyára, ezekkel fog foglalkozni egész éjjel.

Amint késő este mindnyájan nyugalomra tértek, Antóniusz is szobájába ment. Meggyújtván a világot, látja, hogy ágyában egy teljesen felöltözött alak pihen. Nini — kiáltja Antonius? — már itt is van a szellem! Erre elkezdi ő kérdezni ősei felől, majd szándékai után tudakozódott. Mivel választ nem kapott, megragadta a „szellemet” s jól földhöz vágta. Bizony csal egy felöltöztetett bábú volt az! Antóniusz ezután ágyába feküdt, de egy pillanat múlva hatalmas ordítózás közt ugrott ki az ágyból. Valami láthatatlan dolog össze-vissza szurkált?! testét. Kiáltásaira bejön az orvos s együtt vizsgálgatják az ágyat. Nagy bámulatukra egy megfordított zszindely tetőt találnak; ennek kiálló szögei szurkálták meg Antóniuszt. Miután a tetőt kidobták, a páter ismét az ágyba vette magát. Ekkor azonban még nagyobb baj történt az ágy egy pillanat alatt összedőlt s maga alá temette Antóniuszt. Keserves jajgatására újra bejött a szomszédban alvó orvos s kiemelte Antóniuszt az ágydarabok közül. Erre közös erővel hozzáfogtak az ágy összeállításához. Vagy két óráig tartott ez s mikor végre mindketten lepihenhettek, megszólalt a kürt, jelezvén, hogy a kocsik útra készen állnak. Az alvásból tehát semmi sem lett. A reggelinél ennél ellenére vígan mesélte Antóniusz, mennyi bosszúságot okoztak neki az éjjel a szellemek!

Ilyen módon telt a nyár, ilyen tréfákká igyekeztek az egyhangúságot elúzni. Amint az első hűvösebb őszi szél hordani kezdé a megsárgult falevelet, a Harruckern-család is felköltözött Pestre s Antóniusz pátert átadá a kolostor főnökének, hogy a nyáron ismét visszakérje.

TARTALOM

	Oldal
I. A régi levelek humora	3
II. Bejczy uram mókái	20
III. Bírák uraimék őkegyelmők	32
IV. Törvénybéli orvosság	41
V. A régi magyar parasztpélda, tréfabeszéd, hajdúbeszéd	60
VI. A magyar katona és a humor	74
VII. Csáky szalmája.....	82
VIII. Huszár-királyok	94
IX. Hogyan ostromolta á komáromi bírót 20.000 török	102
X. A menyegzőmeghívások és a lakodalmi szokások régente	107
XI. A komáromi péntökösök	121
XII. Ergo limitáljunk	131
XIII. A régi magyar trombitások	141
XIV. Ló, kocsi és hőkös	151
XV. Mikor a huszár kereskedőt lop.....	167
XVI. Petheő János uram esete	178
XVII. A régi bánáti bálók.....	183
XVIII. Szelepcsényi György a portán.	196
XIX. Régi újsághírek.....	204
XX. Udvari emberek	214
XXI. Lélekjrás.....	231
XXII. Ribillió Komáromban	243
XXIII. Udvari. költők	247
XXIV. A régi diákéletből.	251
XXV. Császári bálók és színelőadások Pozsony- ban.....	269
XXVI. A furfangos mészáros	277
XXVII. Ribillió Pesten	285
XVIII. Polgármesterválasztás Budán 1694-ben...	300
XXIX. A megszerencsészás.	312
XXX. A főúri utazás régente	316